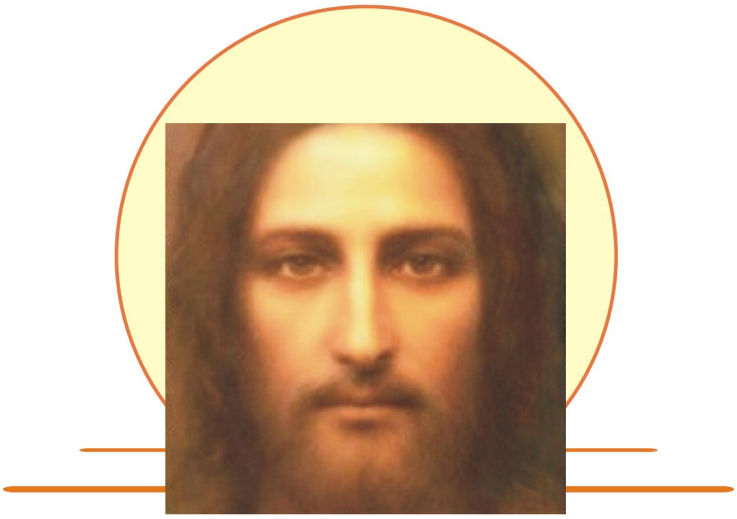
ISUS VORBEŞTE:

Despre trezirea spirituală întru iubire

Dictări divine prin mediumul Gina Lake

Traducere de Răzvan-Alexandru Petre

SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2021

Colecţia CĂRŢILE LUI ISUS

„Jesus Speaking: On Awakening to Love"

by Gina Lake

Endless Satsang Foundation, 2018

RadicalHappiness.com

Conţinut

Mediumul Gina Lake s-a înregistrat lecturând mesajele care formează capitolele acestei cărţi, pe care le-am tradus în limba română. Puteţi asculta şi citi simultan subtitrarea pe YouTube cu toate capitolele cărţii "Isus vorbeşte: despre trezirea spirituală întru iubire", în playlist-ul:

https://www.youtube.com/playlist?list=PLOOJJ4OAZhUuXGbbE7vFwemwAxXglRCqZ

PREFAŢĂ

Această carte tipărită însoţeşte un audiobook. Mesajele transmise de Isus, pe care se bazează această carte, au făcut parte din întâlnirile video săptămânale online, unde eu şi soţul meu oferim ceea ce numim transmisiuni ale Conştiinţei Cristice. Mesajele au fost primite de la Isus înainte de transmisiile energetice pentru a pregăti, învăţa şi inspira pe cei care sunt pe recepţie. Mulţi relatează că simt o energie şi de la aceste mesaje canalizate mediumnic.

Isus ne-a rugat pe soţul meu şi pe mine să oferim aceste transmisii, deoarece acesta este unul dintre modurile prin care Isus şi cei douăzeci şi şapte Maeştri Ascensionaţi care lucrează cu Isus intenţionează să ridice nivelul conştiinţei umanităţii.

Transmisia durează aproximativ douăzeci de minute şi se face în tăcere, cu excepţia unei muzici care e menită să ajute oamenii să se deschidă şi să o primească. În timpul transmisiei, soţul meu şi cu mine acţionăm doar ca antene pentru Conştiinţa Cristică, care curge spre Pământ pentru a fi primită de toţi cei care sunt dispuşi să se deschidă şi să fie înălţaţi de harul divin. Întrucât nu există, de fapt, nici timp, nici spaţiu, acestea nu sunt o barieră pentru primirea transmisiei, care funcţionează la fel de bine online, ca şi în persoană. Puteţi afla mai multe despre aceste transmisii pe site-ul meu web la adresa: **www.RadicalHappiness.com/transmissions**

Transmisia energetică se oferă în mod firesc de către învăţătorul spiritual aspirantului, ca şi de fiinţe din dimensiunile superioare către cei din dimensiunea noastră dispuşi să o primească. Transmisia a fost folosită de-a lungul veacurilor pentru a accelera evoluţia spirituală şi a eleva conştiinţa. În acest proces are loc şi vindecarea emoţională şi uneori fizică, deoarece purificarea blocajelor energetice face parte, în mod necesar şi natural, din elevarea conştiinţei.

Deoarece această carte este creată din transcrieri ale mesajelor recepţionate de la Isus şi citite de mine, vei găsi că limbajul este ceva mai personal şi mai direct orientat către tine, cititorul, decât în alte cărţi ale mele. Această carte este menită să fie şi ascultată, nu doar citită.

Audiobook-ul este disponibil pe Audible.com, iTunes.com şi pe site-ul meu, RadicalHappiness.com.

Speranţa mea este că atât cartea audio, cât şi această carte tipărită ce o însoţeşte vă vor oferi experienţa de a intra în legătură cu fiinţa înţeleaptă şi iubitoare pe care o cunoaştem ca fiind Isus Cristos, căci el vă vorbeşte ca şi cum aţi fi în prezenţa lui. Atunci când îl canalizez pe Isus, am experienţa unei relaţii de iubire necondiţionată cu o fiinţă înţeleaptă, ceea ce sper să fie şi experienţa voastră când citiţi sau ascultaţi aceste cuvinte. Fie să trăiţi o mai mare dragoste și pace ca urmare a acestor mesaje!

Gina Lake,
mai, 2018

Capitolul 1

ISUS ni se prezintă pe sine și Transmisiile conştiinţei cristice *

* **Notă**: Paragrafele încadrate în chenar nu au fost publicate în cartea scrisă, dar au fost adăugate în videoclipul lecturat de autoare.

«Salutări! Sunt cel pe care pe care l-aţi cunoscut sub numele de Isus Cristos.

Trăiesc într-o dimensiune superioară şi am comunicat cu mulţi mediumi diferiţi de-a lungul secolelor. Iubesc omenirea şi iubesc Pământul şi sunt unul dintre cei mulţi care veghează asupra omenirii şi o îndrumă.

Eu sunt peste tot şi pot fi oriunde, aşa că, oriunde v-aţi afla, pot fi cu voi. Iar cine alege să se conecteze cu mine, va rămâne aproape de mine.

Vă invit să intraţi în relaţie cu mine. Vă încurajez să vă deschideţi Inima către mine şi către alţii ca mine din dimensiunile superioare, care sunt aici pentru voi şi pentru această planetă. Sunt un spirit păzitor al acestei planete, sunt un învăţător al omenirii şi sunt devotat atât omenirii, cât şi planetei.

Este timpul pentru mulţi dintre voi să vă treziţi şi din acest motiv vă ofer aceste învăţături.

Am scris mai multe cărţi prin acest medium, Gina Lake, ca mijloc de a-mi trimite mesajul în lume şi de a corecta neînţelegerile care au fost răspândite în numele meu.

De asemenea, ofer prin acest medium şi soţul ei ceea ce am numit "transmisiuni ale conştiinţei cristice". Ceea ce se transmite este conştiinţa unei fiinţe cristice sau iluminate cum sunt eu, care cunoaşte Unimea. Am rugat-o pe Gina şi pe soţul ei să fie instrumentele acestei transmisii şi au fost de acord. Ei sunt antenele care fac legătura acestei transmisii cu Pământul şi o pun la dispoziţia celorlalţi. Ei nu sunt, în niciun caz, singurii capabili să facă acest lucru. Deşi transmisia poate ajunge pe Pământ din dimensiunile superioare fără a folosi oamenii ca antene, transmisia este mult mai eficientă printr-un corp fizic care a fost pregătit să fie utilizat în acest fel. Gina şi soţul ei au lucrat cu ei înşişi pentru a-şi ridica conştiinţa şi, prin urmare, sunt canale potrivite pentru această transmisie.

O astfel de transmisie are loc chiar acum prin cuvintele pe care le ascultaţi. Şi, din fericire, această transmisie este la fel de eficientă când este primită prin computer şi pe internet, ca şi în persoană.

De-a lungul istoriei, fiinţele din dimensiunile superioare au binecuvântat oamenii şi Pământul cu transmisiile lor, care, de fapt, sunt emanate de Sursă. Şi, de-a lungul istoriei, transmisia a fost folosită de maeştrii iluminaţi sau guruşi pentru a le ridica conştiinţa discipolilor.

Transmisia are rara capacitate de a creşte conştiinţa oamenilor şi de a-i ajuta să-şi transceandă ego-ul şi să le vindece problemele emoţionale vechi. Asta sper şi pentru voi şi asta este lucrarea mea cu omenirea. Prin aceste învăţături şi prin aceste transmisii vă pot salva sau mântui, dacă vreţi. Acestea sunt mijloacele pe care eu şi alţii din dimensiunile superioare le avem pentru creşterea conştiinţei individuale şi, prin aceasta, să înălţăm omenirea în ansamblu.

Este nevoie de un impuls asupra conştiinţei. Această planetă are atâta nevoie de un impuls benefic! Cei care ascultaţi acum sunteţi cei pe care îi putem influenţa cel mai uşor, deoarece sunteţi cei mai conştienţi de posibilitatea de a vă trezi din ego şi vă puteţi deschide către această realizare. Alţii sunt pierduţi, pierduţi în iluzie. Dar voi sunteţi în curs de trezire, altfel nici nu aţi fi prezenţi aici. Şi intenţionez să vă ajut să realizaţi aceasta prin învăţăturile şi transmisiile mele.

În transmisiile conştiinţei cristice fac tot ce este necesar pentru a vă ajuta cel mai bine să vă treziţi. Adesea, ele vă aduc o vindecare: o vindecare emoţională, o vindecare a trecutului, o vindecare a inimii şi o vindecare a minţii. Dar trebuie să fiţi deschişi să primiţi şi să ştiţi că orice primiţi este exact ceea ce aveţi nevoie acum. În alt moment aţi putea avea nevoie de altceva.

Intenţia voastră de a primi este cheia. Acest lucru este foarte important. În aceste transmisii, lucrez cu zeci de alte fiinţe înalte şi nu vă vom încălca liberul-arbitru, oferindu-vă ceva ce n-aţi cerut. Va fi de ajuns o simplă afirmaţie că doriţi să primiţi orice este spre binele vostru cel mai înalt, şi asta ne va permite să ne facem treaba. Dar trebuie să aveţi o dorinţă sinceră de a primi şi atunci vi se va da orice va fi spre binele vostru cel mai înalt.

Transmisia este foarte individualizată. Vă este oferită direct fiecăruia dintre voi. Într-un sens, mă voi multiplica şi voi sta în faţa fiecăruia şi vă

voi oferi binecuvântarea mea, transmisia mea. Aşadar, vă rugăm să vă deschideţi şi să ştiţi că sunteţi demni de iubire şi sunteţi iubiţi.

Cu adevărat, nu sunteţi diferiţi de mine şi acesta a fost mesajul meu de acum 2000 de ani. Şi voi aveţi potenţialul de a fi iluminaţi. Oamenii au înţeles greşit mesajul meu. Au avut loc atât de multe denaturari ale învăţăturilor mele. Dar mesajul meu a fost că toată lumea provine din aceeaşi Sursă şi toţi sunt în egală măsură această Sursă, la fel de divini, şi, până la urmă, toţi se trezesc la această realizare şi îşi amintesc de adevărata lor natură.

Eu doar vă reamintesc, sunt deşteptătorul, pentru că, în Inima voastră, deja ştiţi cine sunteţi. Sămânţa cunoaşterii a fost deja plantată. N-aţi fost meniţi să vă pierdeţi definitiv, ci doar pentru o perioadă. Şi aţi fost meniţi să vă regăsiţi apoi pe voi înşivă, să vă descoperiţi adevărata natură, să descoperiţi iubirea din esenţa voastră, să descoperiţi că sunteţi iubiţi şi îngrijiţi.

Nu aţi fost niciodată lăsaţi singuri. Cum aţi putea fi lăsaţi vreodată singuri?! Sunteţi legaţi de tot ce există. Nu există separare şi singurul obstacol de a vedea acest lucru este propria voastră minte. Mintea voastră se preface că este separată şi vă oferă senzaţia de separare, dar aceasta este doar o senzaţie, nu este reală sau adevărată. Această senzaţie de a fi separat este o iluzie.

Şi este în regulă aşa, dar acum a venit timpul să vă treziţi din iluzia separării şi a fricii şi a îndoielii şi a urii şi a resentimentelor. Nu mai aveţi nevoie de acele sentimente. Nu mai aveţi nevoie de suferinţă. Puteţi fi liberi. Este important să vedeţi că puteţi fi liberi, să simţiţi asta în Inimă, să simţiţi că puteţi fi liberi şi că oricine poate. Destinul vostru este să fiţi liberi şi este important să nu lăsaţi nimic să vă stea în cale.

Dar, într-adevăr, singurul lucru care vă *poate* sta în cale este doar un gând, un gând negativ de genul „nu pot” sau „nu eu” sau „nu sunt demn”. Aşa se menţine iluzia, mai ales prin gândurile negative care vă păstrează în inferioritate, determinându-vă să gândiţi despre voi într-un mod mărginit. Dar acestea sunt doar gânduri, nu sunt fiinţa voastră. Dacă aţi arunca aceste gânduri, v-aţi da seama ce fiinţă strălucitoare sunteţi. De fapt, nimic nu poate ascunde sau acoperi asta. La un moment dat, norii se dau la o parte şi lumina străluceşte.

Sunt aici să vă măresc lumina, pentru ca să nu greşiţi cumva. Văd lumina voastră, vă văd Inima, văd în fiecare dintre voi. Vă cunosc bunătatea, vă cunosc natura esenţială. Nu mă puteţi păcăli. Vă voi înălţa sufleteşte dacă mă lăsaţi, dacă îmi daţi voie să vă intru în Inimă. Voi ajuta lumina să strălucească din frumoasa voastră Inimă.

Lumea are atâta nevoie de asta acum. Acesta este motivul pentru care intervenim pe Pământ, nu doar eu, ci mulţi, mulţi maeştri ascensionaţi şi alţii. Nu este timp de pierdut. Nu vă treziţi pentru voi, vă treziţi pentru planetă, pentru întreg, pentru toată lumea, pentru că, atunci când vă treziţi, vă treziţi la iubire şi de ea este nevoie.

Poate vă gândiţi „Vreau să mă trezesc pentru că nu vreau să sufăr" sau „Vreau să am asta sau aia". Dar nu de aceea vă treziţi. Vă treziţi pentru că vă pasă. Mulţi, mulţi dintre voi au venit pe această planetă cu o misiune. Şi este misiunea noastră să vă deşteptăm pe aceia dintre voi care sunt încă puţin adormiţi. E timpul, este timpul.

Un alt lucru pe care sper să îl realizez cu aceste transmisii este să îndrept o parte din prejudiciile care au fost făcute în numele meu. Nu eu am întemeiat creştinismul şi, deşi există atât de mulţi oameni cu suflet bun care urmează adevăratele învăţături ale creştinismului, mă tem că creştinismul şi alte religii au făcut mult rău inimilor oamenilor.

Poate chiar vă simţiţi jenaţi să spuneţi că primiţi o transmisie de la Isus sau jenaţi să spuneţi că sunteţi atraşi de Isus sau jenaţi să spuneţi că ascultaţi o comunicare de la Isus. Însăşi acest medium de faţă a trebuit să-şi depăşească temerile pentru a face acest lucru, din cauza negativităţii ce înconjoară numele meu. Sper să corectez asta. Sper să reuşesc să vă dau adevăratele învăţături. Ele au existat şi în trecut şi mulţi le recunosc acum.

Vă rog să nu lăsaţi educaţia religioasă să vă blocheze deschiderea sufletească. Este timpul să lăsăm toate acestea. Nu sunt acel Isus din cultura voastră religioasă. Sunt o fiinţă din dimensiunile superioare care îndrumă această planetă, care are o mare dragoste pentru fiecare dintre voi şi sunt aici pentru oricine este sau mi-a fost devotat ca Isus.

Mulţi dintre voi au fost atraşi către această transmisie mediumnică sau către aceste învăţături canalizate mediumnic pentru că aţi simţit o legătură cu mine, poate chiar în ciuda educaţiei religioase. Şi vă mulţumesc că aţi fost sensibili, pentru că sunt legat de foarte mulţi dintre

voi şi asta încă de foarte mult timp. Mulţi dintre voi abia încep să-şi amintească această legătură.

Vă mulţumesc pentru v-aţi deschis către mine şi aţi fost dornici să primiţi transmisia, care nu vine doar de la mine, ci de la foarte mulţi şi, în ultimă instanţă, de la Sursă, direct către voi. Aşadar, vă rog să vă deschideţi Inima şi lăsaţi-o să intre. Permiteţi-i să vă transforme.

Îndrăzniţi să credeţi că vă puteţi trezi, că vă puteţi elibera de negativitate, că vă puteţi elibera de realitatea iluzorie!

Odată ce trăiţi realitatea aşa cum este ea cu adevărat, veţi vedea că ea a fost întotdeauna frumoasă, v-a susţinut mereu şi s-a bazat întotdeauna pe iubire, şi nimic altceva. Dar până ajungeţi acolo, va trebui să aveţi puţină încredere. Aveţi încredere că viaţa poate fi abundentă, frumoasă, minunată, încântătoare! Viaţa este un cadou preţios şi sunteţi atât de norocoşi să fiţi aici în această lume, pe această planetă.

Vă mulţumim că aţi fost prezenţi, fiindcă voi sunteţi lumini pentru această lume. Să continuăm împreună şi lăsaţi-ne să vă mărim lumina! Haideţi să o mărim. Vă mulţumim.»

Capitolul 2

Un mesaj despre dragoste

«Astăzi, mesajul meu către voi este despre dragoste, nu despre emoţia iubirii, ci despre sentimentul de a fi însăşi iubirea. Fiinţa voastră, însăşi fiinţa voastră este experienţa iubirii. Când oamenii aud asta, sunt nedumeriţi, pentru că ei consideră dragostea ca o emoţie. Aşa şi este; dragostea se manifestă ca o emoţie. Am putea spune că emoţia iubirii este o octavă, un aspect sau o expresie a iubirii mai profunde, care este adevărata voastră natură. Adevărata voastră natură este iubire. Ceea ce vreau să spun prin aceasta este că dragostea este recunoaşterea unităţii voastre cu Tot-ce-există. Recunoscând unitatea voastră cu tot şi cu toate, trăiţi în mod natural ceea ce numiţi iubire.

Un alt cuvânt pentru dragoste ar putea fi recunoştinţa. În Inima voastră, există o profundă recunoştinţă pentru creaţie, pentru existenţă şi pentru oportunitatea de a trăi, pur şi simplu, viaţa aşa cum este. Această mare recunoştinţă este esenţa fiinţei voastre, şi este iubirea. Există o dragoste pentru viaţă, o dragoste pentru existenţă, o dragoste pentru toată creaţia, o dragoste pentru toate experienţele. Fiecare experienţă este îmbrăţişată cu drag de ceea ce sunteţi, atât experienţele dificile, cât şi cele uşoare. Fiinţa care sunteţi le iubeşte pe toate în mod egal. Toate sunt considerate preţioase, semnificative, sfinte, părţi ale Întregului.

Experienţele din această lume a dualităţii sunt atât uşoare şi plăcute, cât şi dificile şi neplăcute. Nu este posibil să simţiţi uşurinţa şi să nu simţiţi dificultatea. N-o puteţi avea pe una fără cealaltă. Dualitatea vă permite să le experimentaţi pe ambele. Prin urmare, fiecare este preţioasă; fiecare este recunoscută ca fiind necesară, ca la fel de importantă şi, prin urmare, la fel de iubită. Nu există experienţă „greşită”. Nici experienţă „corectă” nu există, am putea spune. Mintea defineşte lucrurile ca fiind bune sau rele, corecte sau greşite, dar fiinţa voastră înţelege că toate experienţele sunt necesare pentru a evolua în această viaţă, pentru că aşa merg lucrurile aici.

Pur şi simplu, aşa este. Acceptarea profundă a acestui fapt este o iubire profundă pentru că totul este aşa cum este, deoarece există o înţelegere profundă că totul este exact aşa cum este menit să fie şi că nu

poate fi altfel decât este – în acest moment. Iar în momentul următor se va schimba. Viaţa este o călătorie în perpetuă desfăşurare spre o mai mare înţelegere, o mai mare dragoste şi o mai mare acceptare, pe măsură ce aspectul vostru uman ajunge să înţeleagă adevărul a ceea ce spun.

Majoritatea dintre voi aţi înţeles Adevărul într-o anumită măsură. Adevărul nu este chiar atât de dificil de înţeles. Doar că este dificil de acceptat de către aspectul vostru ataşat de dorinţele, preferinţele şi modului său de a fi.

Există o dualitate în voi. Există sinele uman, care este iniţial condus de ego (până vă treziţi) şi se manifestă ca vocea din capul vostru. Şi apoi, există Sinele vostru divin, care este prezent aici şi acum, ascultând aceste cuvinte, acceptându-le şi dorind să primească adevărul prin toate formele sale: ca transmisiune a mesajului, ca înţelegere şi ca cunoaştere. Sunteţi dispuşi să descoperiţi adevărul despre viaţă.

Însă ego-ul vostru nu este dispus să o facă. Ego-ul nu dă importanţă adevărului, şi mai degrabă preferă să dea cu piciorul şi să ţipe atunci când alegeţi, din Sinele vostru mai profund, să vă îndreptaţi către iubire şi acceptare. Nu asta vrea ego-ul. Ego-ul nu este interesat să meargă spre iubire şi acceptare. Natura sa este să se împotrivească vieţii. Natura sa este de a dori altceva, ceva diferit de ceea ce există deja. Are propriile sale idei despre cum ar trebui să fie viaţa.

Dar ideile sale despre viaţă nu se vor potrivi cu viaţa reală – cum ar putea? Ele sunt doar nişte idei şi nu provin din niciun fel de înţelepciune. Ele provin din programare, din sinele condiţionat. Nu există înţelepciune în dorinţele egotice ale cuiva. Nu există Adevăr în ele. Nu reflectă adevărul despre viaţă, adevărul despre ceea ce v-ar face fericiţi. De fapt, aceste dorinţe adesea vă îndepărtează de ceea ce v-ar face cu adevărat fericiţi.

Pentru a fi cu adevărat fericiţi, trebuie să fiţi atenţi la dorinţele mai profunde, care apar în voi în fiecare zi, dar la un nivel subtil, nu ca un gând de „vreau” sau „am nevoie”, ci ca impulsuri de a vă mişca în direcţii care vă vor împlini şi vă vor dezvolta şi utiliza talentele. Aceste impulsuri subtile sunt cunoscute de oricine.

Nu sunt misterioase şi nici măcar ascunse. Dar depinde de voi să alegeţi să le urmaţi.

Cine anume este cel care alege să urmeze cele mai profunde impulsuri în dauna dorinţelor ego-ului? Ăsta-i chiar un mister, nu-i aşa? Există aici ceva care-i conştient de amândouă şi poate să aleagă – dacă are suficientă conştientizare. Când nu există suficientă conştientizare, atunci condiţionările aleg, iar comportamentul va avea o orientare egotică. Totuşi, când există suficientă conştientizare, sunteţi conştienţi de aceste impulsuri subtile şi de importanţa lor – de adevărul lor – pentru că aţi văzut cât de false sunt dorinţele ego-ului.

Aceste impulsuri mai profunde provin din dragoste şi vă îndreaptă către dragoste. Ceea ce vreau să spun prin aceasta este că ele sunt întotdeauna spre binele vostru cel mai mare. Ele urmăresc binele vostru individual, dar şi binele general. Deci, urmând aceste impulsuri venite de la natura voastră divină, nu puteţi niciodată să faceţi rău altora. S-ar putea ca altora să nu le placă deciziile voastre, dar nu vor fi răniţi de ele. Deci, orice alegere pe care o faceţi ca răspuns la aceste impulsuri profunde va fi, de asemenea, spre binele cel mai înalt al tuturor celorlalţi, pentru că, fiind în acord cu Întregul, de asemenea, veţi fi în acord şi cu planurile sufletelor celorlalţi. Ceea ce este spre binele tău cel mai înalt este, totodată, şi spre binele cel mai înalt al celorlalţi.

Când acţionezi din dragoste şi unitate, există un sentiment natural de împlinire, fericire, bucurie, pace şi mulţumire. Acestea sunt semnele că eşti aliniat cu Adevărul, precum şi răsplata pentru asta. A fi aliniat cu Adevărul îţi dă o senzaţie de bine şi produce rezultate bune pentru tine şi pentru Întreg. Bunătatea ta caută să se exprime în lume şi, atunci când o exprimi, te simţi bine, iar acea bunătate se răspândeşte.

Aici se află adevărata fericire. Nu există nimic mai satisfăcător. Nu există nimic care să vă facă mai fericiţi. Acesta este adevărul simplu despre viaţă: Iubirea este cea care vă conduce, iubirea este ceea ce vă face fericiţi, şi iubirea este, în cele din urmă, ceea ce vă va împlini pe voi şi planul Întregului, căci nu acţionaţi de unii singuri.

Deşi este posibil să nu fiţi conştienţi de aceasta, fiecare dintre voi joacă un anumit rol în Întreg, iar Întregul are nevoie să jucaţi acel rol. Vă este mai uşor să jucaţi acel rol atunci când sunteţi aliniaţi cu adevărul fiinţei voastre – când urmaţi aceste impulsuri subtile – decât atunci când sunteţi prinşi în mintea egotică şi în dorinţele ego-ului. Întregul

funcţionează mult mai bine cu cât oamenii sunt mai aliniaţi cu adevărul fiinţei lor.

Aşa se poate promova evoluţia unei societăţi sau a unui popor – ajutând oamenii să fie în legătură cu adevărul propriei fiinţe, astfel încât să acţioneze mai degrabă pe baza acestor impulsuri, decât pe baza dorinţelor egotice. Acest lucru creează o lume foarte diferită şi acesta este scopul intenţiei noastre de a creşte nivelul de conştiinţă în această lume în orice mod posibil.

În fiecare dintre voi există un impuls evolutiv, pe care îl urmaţi într-o măsură sau alta, care produce o evoluţie a conştiinţei, iar unele lucruri pot facilita această evoluţie. Au existat întotdeauna ghizi şi ajutoare care facilitează evoluţia societăţii, a lumii, iar noi facem parte din această categorie. Noi vă trimitem dragostea, inspiraţia şi energia de care aveţi nevoie pentru a evolua, dar trebuie să o primiţi. Trebuie să vă deschideţi către ea. Şi trebuie să fiţi atenţi la acele impulsuri subtile ale adevăratei voastre naturi. În acest fel, putem lucra cel mai eficient prin intermediul fiinţei voastre.

Transmisia aceasta este concepută pentru a vă aduce într-o mai mare aliniere cu adevărul fiinţei voastre. Aşadar, vă mulţumim că aţi fost aici, că aţi participat, că v-aţi deschis la această transmisiune, căci dorim să vă elevăm energia. Dacă şi voi doriţi să vă ridicaţi nivelul de conştiinţă, atunci vom avea un succes mult mai mare.

Aşadar, vă mulţumim că aţi fost aici şi vă mulţumim că v-aţi deschis către noi.»

Capitolul 3

Ajutorul din alte dimensiuni

«Sunt fericit că sunt astăzi aici cu voi. Sunt cu voi toţi. Sunt alături de fiecare dintre voi, pentru că m-aţi chemat. V-aţi deschis către mine. Aţi intenţionat a vă conecta cu mine. Deci, sunt aici pentru fiecare dintre voi, chiar acum şi oricând mă chemaţi.

Poate părea o sarcină imposibilă ca o fiinţă să fie prezentă în atâtea locuri simultan, dar vă asigur că nu este deloc imposibil pentru mine sau pentru alţii ca mine să fim prezenţi cu voi toţi oriunde vă aflaţi şi oricând mă chemaţi. Aşadar, vă rog să ştiţi că eu sunt aici. Sunt aici chiar acum şi mereu.

Unii dintre voi aveţi o legătură puternică cu mine în Inima voastră. Alţii sunteţi destul de indecişi în legătură cu acest individ cunoscut sub numele de Isus şi astăzi aş vrea să mă refer puţin la asta, deoarece este important să înţelegeţi că eu nu sunt acel Isus pe care foarte mulţi dintre voi vi-l imaginaţi pe baza credinţelor care vi s-au inoculat în copilărie şi nu numai.

Ideile şi convingerile pe care majoritatea oamenilor le au despre mine astăzi sunt distorsionate şi nu corespund deloc cu cine am fost, cu ce am predat sau cu ce v-aş învăţa astăzi. Ceea ce v-am învăţat atunci şi ceea ce vă învăţ astăzi nu diferă foarte mult, dar oamenii erau foarte diferiţi atunci.

Este de remarcat faptul că omenirea era mult mai puţin evoluată în urmă cu două mii de ani. Intelectul lor era mult mai puţin evoluat şi la fel şi conştiinţa lor, care evoluează. Evoluează într-o specie şi evoluează într-un suflet de-a lungul multor vieţi. Deci, când omenirea era foarte tânără, nu avea prea multă conştiinţă, în general vorbind. Desigur, existau şi indivizi foarte evoluaţi, aşa cum eram eu, care înţelegeau Adevărul, trăiau Adevărul şi exprimau Adevărul, dar erau rari, mult mai puţini decât astăzi.

Acum sunteţi foarte norocoşi, pentru că există atât de mulţi oameni treziţi, care se află printre voi şi vă sunt disponibili. Acest fapt vă accelerează foarte mult evoluţia şi posibilitatea unei înţelegeri mai

autentice şi a eliminării distorsiunilor şi neînţelegerilor care vi s-au inoculat multora dintre voi.

Acum două mii de ani, nu prea se găsea mult Adevăr. Am venit să sparg religia tradiţională şi să o pun la îndoială, ca şi ierarhia ei, care era omniprezentă. Nu era misiunea mea să creez o altă ierarhie, ortodoxie sau dogmă. Am venit să îi împing pe toţi aceştia deoparte şi să fiu glasul Adevărului.

Unii au putut auzi acest adevăr, în timp ce alţii l-au înţeles greşit. Majoritatea, aş spune, au înţeles greşit ceea ce auzeau. Odată ce am dispărut de pe Pământ, nu prea am mai avut ocazia de a corecta neînţelegerile şi denaturările, astfel încât acestea au fost inevitabile. Acest lucru nu se putea să nu se întâmple şi am ştiut-o. Am ştiut asta – noi, aceia care am proiectat această întrupare a mea. Am ştiut ce se va întâmpla cu învăţăturile şi, totuşi, acesta nu a fost un motiv suficient pentru a nu le oferi. Cealaltă opţiune ar fi fost să lăsăm omenirea în întuneric, aşa că a trebuit să încercăm să le împărtăşim oamenilor Adevărul. Chiar aşa denaturat fiind, vor exista şi unii care ar putea vedea Adevărul, ar cunoaşte Adevărul şi l-ar transmite mai departe. Întotdeauna am împărtăşit Adevărul pentru acei relativ puţini oameni care puteau să înţeleagă Adevărul şi să-l transmită mai departe.

Aşadar, iată-vă, două mii de ani mai târziu, şi Adevărul a fost transmis, nu doar de mine, desigur, ci de atât de mulţi alţi Maeştri iluminaţi. Deşi nu am putut face mare lucru în privinţa denaturărilor, cei aflaţi acum în viaţă şi care cunosc Adevărul au încercat să le clarifice. Ei fac tot ce pot şi nu se poate face mai mult de atât. Cei care cred în aceste denaturări vor rămâne probabil fixaţi în credinţele lor. Dar nu lor ne adresăm astăzi. Nu lor le-am oferit învăţăturile noastre acum două mii de ani. Ci oamenilor ca voi, care sunt deschişi, pregătiţi şi dispuşi să vadă Adevărul.

Ceea ce înţeleg prin Adevăr este, pur şi simplu, să vezi realitatea aşa cum este ea, fără distorsiunile create de mintea egotică, acel aspect primitiv din voi care denaturează Adevărul şi aruncă plasa iluziei – această iluzie foarte convingătoare şi credibilă în care este prinsă omenirea.

Noi suntem aici pentru a risipi acea iluzie. O risipim arătând către Adevăr. Adevărul de acum două mii de ani este acelaşi adevăr şi astăzi. Şi

despre cel mai mare adevăr am mai vorbit. Cel mai mare adevăr este că, la baza întregii Vieţi, se află dragostea. Indiferent ce vi se pare vouă, dragostea se află la baza creaţiei, o îndrumă şi o susţine, o menţine în mişcare şi o hrăneşte.

Voi şi toată creaţia sunteţi profund, profund iubiţi şi profund susţinuţi. Nu sunteţi niciodată lăsaţi singuri. Sunteţi conectaţi cu foarte multe fiinţe care vă îndrumă viaţa cu grijă. Ele vă vorbesc prin intuiţia voastră. Vă stârnesc curajul, vă stimulează răbdarea şi vă trezesc bunătatea. Vă activează aceste calităţi înnăscute. Vă ajută să deveniţi cea mai bună fiinţă umană care puteţi fi.

Sunteţi întotdeauna îndrumaţi ca să fiţi cea mai bună fiinţă umană ce puteţi fi. Şi ştiţi cu toţii ce înseamnă asta. A fi cea mai bună fiinţă umană înseamnă a fi o fiinţă umană iubitoare şi paşnică. Ştiţi asta în Inimile voastre, pentru că Inima voastră ştie Adevărul. Cu toţii vă doriţi Adevărul.

Ceea ce doriţi cu toţii este iubirea. Asta-i codat în voi – să mergeţi spre dragoste. Dar înţelegeţi greşit cum să obţineţi dragostea. Ego-ul vostru înţelege greşit cum să obţină dragostea. Nici măcar nu crede în dragoste. Aceasta este distorsiunea, marea minciună care menţine iluzia. Minciuna este că dragostea nu s-ar afla la baza creaţiei, că ar trebui să vă temeţi de viaţă, că viaţa şi Dumnezeu ar fi nemiloşi şi cruzi şi că aceasta ar fi o lume care-pe-care. Prin urmare, dacă acestea sunt convingerile voastre, aceasta devine şi experienţa voastră. Acestea nu sunt nişte credinţe adevărate, dar, cu siguranţă, pot părea adevărate. Deci, ţine numai de voi să descoperiţi că dragostea este adevărul. Descoperiţi acest lucru întâi alegând dragostea în locul urii şi apoi trăind rezultatul. Iar rezultatul este întotdeauna bun. Iubirea, dăruirea, este întotdeauna bună, atunci când se face într-un mod echilibrat, pentru că trebuie să vă dăruiţi şi vouă înşivă, aşa că nu oferiţi la întâmplare şi fără discernământ.

A dărui este chiar o artă. Uneori, a nu dărui este lucrul cel mai plin de iubire: să nu oferi ceva care nu i-ar fi benefic unei persoane. Asta se întâmplă şi în viaţă. Uneori, viaţa nu-ţi oferă ceea ce îţi doreşti, deoarece este mai bine pentru evoluţia ta să trăieşti fără acel lucru. Viaţa este întotdeauna bună şi foarte înţeleaptă în acest fel. Vă oferă ceea ce aveţi nevoie, dar nu întotdeauna ceea ce vă doriţi. Însă vă oferă ceea ce aveţi nevoie şi acesta este Adevărul.

Viaţa este concepută pentru voi, pentru creşterea voastră, pentru evoluţia voastră, pentru a învăţa să iubiţi. Este concepută pentru a vă îndrepta spre iubire şi a vă îndepărta de negativitate: Când mergeţi în direcţia negativităţii, vă doare. Când mergeţi în direcţia iubirii, vă simţiţi bine. Acesta este minunatul şi excelentul sistem de ghidare care vi s-a dat. Este un sistem interior de ghidare pe care vă puteţi baza. Urmaţi calea bucuriei! Nu mergeţi în direcţia suferinţei!

Analizaţi ce vă face să suferiţi. Adevărul nu vă va face niciodată să suferiţi, ci doar minciunile, minciunile pe care vi le spune mintea voastră şi minciunile pe care vi le spun alte minţi – lucruri de genul: „Nu sunt suficient de bun”, “Viaţa nu este îndeajuns de bună ”, “Nu am destul.”

Când credeţi aceste minciuni, atunci suferiţi. Şi aceasta este experienţa potrivită, pentru că nu sunteţi meniţi să credeţi minciuni. Mergeţi în direcţia bucuriei şi a iubirii! Nu veţi găsi împlinire când trăiţi doar pentru sine, sinele vostru ăla mic. Există împlinire doar în dragoste şi unitate. Acesta este Adevărul.

Adevărul mai este şi acela că sunteţi o fiinţă divină. Sunteţi o fiinţă spirituală. Aveţi un spirit etern. Nu vă îndreptaţi spre altceva decât spre o bunătate, dragoste, fericire şi bucurie din ce în ce mai mari. Nu veţi regresa spre mai multă durere. Viaţa este atât de binevoitoare, încât trebuie să treceţi prin aceste dificile vieţi succesive doar până când terminaţi cu ele. Apoi veţi continua să slujiţi iubirii, să fiţi îndrăgostiţi. Aceasta este natura vieţii şi aceasta este experienţa pe care o veţi avea de-a lungul eternităţii, după ce veţi trece prin aceste vieţi mai dificile din acest plan al existenţei.

Au existat întotdeauna fiinţe care au venit pe Pământ pentru a le spune Adevărul celor care trăiesc în această dimensiune atât de densă. Aici există durere, dar există şi o cale de ieşire din durere, iar noi vă ajutăm să vă amelioraţi durerea, nu doar prin cuvinte, ci şi prin energie. Oferim energie şi cuvinte – le numim transmisiune. Această transmisiune este cadoul nostru pentru voi, dar trebuie să vă deschideţi.

Vă rog să înţelegeţi, şi voi sublinia încă o dată, că eu nu sunt acel Isus din imaginaţia voastră. Sunt acum aici să vă servesc, să vă iubesc şi să vă susţin. Puteţi păstra orice imagine, orice idee bună despre Isus ca iubire. Dar orice idee care nu duce la iubire, care ar putea să vă

îndepărteze de iubire sau să creeze separare între voi şi ceilalţi, aceea nu vine din dragoste şi, prin urmare, nu aparţine învăţăturilor mele.

Sunteţi aici pentru a deveni liberi şi pentru a învăţa să trăiţi în pace şi dragoste. Acesta este scopul vieţii. Când veţi fi învăţat asta suficient, nu veţi mai reveni la acest nivel dificil al existenţei. Mulţi dintre voi sunteţi gata să avansaţi, gata să trăiţi iubirea ca pe o experienţă continuă. Nu trebuie să suferiţi nici măcar în acest tărâm, dar, cu siguranţă, nu veţi suferi dincolo de acest tărâm.

Acolo vă îndreptaţi cu toţii şi aţi putea la fel de bine să aveţi parte de ea chiar acum. Continuaţi să faceţi din dragoste piatra de temelie a vieţii voastre, lumina călăuzitoare. Urmaţi-vă dragostea, urmaţi-vă bucuria, faceţi ceea ce este plin de iubire, faceţi ceea ce este plin de fericire! Creaţi mai multă dragoste, creaţi mai multă bucurie! Pentru asta sunteţi aici.

Cuvintele, transmisiunile şi învăţăturile mele au rostul să vă transforme conştiinţa, astfel încât să puteţi trăi în lume cu o mai mare dragoste, o mai mare pace şi un sentiment de unitate cu Tot-ce-există. Asta vă doresc eu. Şi dacă şi voi o vreţi pentru voi şi pentru ceilalţi, atunci dăruiţi-vă total transmisiunii acum!

Vă mulţumesc că sunteţi aici. Vă mulţumesc pentru deschidere. Vă mulţumesc pentru dragostea voastră. Sunt cu voi acum şi mereu.»

Capitolul 4

Detaşarea de vocea din cap

«Sunt fericit că mă aflu astăzi aici alături de voi şi că vă pot servi în orice fel pot, ceea ce voi face în această transmisiune. Vă rog să ştiţi că mă aflu aici pentru a vă ajuta să vă treziţi. Prin aceasta înţeleg trezirea din sinele fals şi recunoaşterea adevăratului vostru Sine.

Sinele divin, care este ceea ce eşti, a trăit viaţa ta tot timpul. Este chiar aici, chiar acum. Ascultă sau citeşte aceste cuvinte. Stă acolo unde stai. Simte ceea ce simţi. Este ceea ce este viu. Este ceea ce există. Este ceea ce experimentează. Nu este vreun sine superior aflat într-o altă dimensiune. Cine eşti tu de fapt – Sinele tău divin – este chiar aici şi acum. A fost acoperit cu idei despre tine, care creează o senzaţie de sine fals. Te crezi a fi acest eu fals, aşa că treci cu vederea Sinele divin, fiindcă este incolor, fără gen, fără nume şi fără formă.

Gândurile care-ţi trec prin cap, vocea din capul tău îţi spune cine eşti, sau încearcă s-o facă. Îţi spune ce să faci, ce să crezi, ce să-ţi placă şi ce să crezi şi toate astea devin cine crezi tu că eşti. Acesta este sinele fals – pur şi simplu, gânduri despre tine: gânduri despre ceea ce îţi place, ce nu-ţi place, ce vrei, ce nu vrei, unde ai fost şi unde te duci, gânduri despre "viaţa mea": viaţa mea din trecut şi viaţa mea din viitor. Nici măcar gândurile despre prezent nu sunt experienţa propriu-zisă a prezentului.

Sunteţi creaturi duale: aveţi o voce în cap care vă descrie cine sunteţi, vă spune cum vă simţiţi, ce doriţi şi de ce vă este frică. Însă şi Sinele divin este aici, dar fără glas.

Sinele divin nu vă vorbeşte prin vocea din cap. Nu îi primiţi înţelepciunea şi îndrumarea ascultând vocea din cap. În schimb, Sinele divin comunică cu voi prin intuiţia voastră. Intuiţia este subtilă. Nu este la fel de stridentă ca vocea din capul vostru, este mai greu să-i daţi atenţie intuiţiei. Dacă nu credeţi că intuiţia există sau nu aveţi încredere în ea, atunci ea este uşor de trecut cu vederea.

Este important să înţelegeţi dualitatea naturii voastre, deoarece, într-un anumit moment al evoluţiei, deveniţi conştienţi că puteţi alege să credeţi sau nu vocea din cap şi ce pretinde ea că aţi fi. Ce moment uimitor este atunci când descoperi că nu trebuie să crezi ceea ce îţi spune vocea

din capul tău despre tine, despre viaţă, despre ceilalţi şi despre Dumnezeu şi că orice negativitate pe care o susţine nu este a ta personală. Este negativitatea omenirii. Nu trebuie să o preiei ca fiind a ta. Nu se referă la tine.

Gândurile tale negative şi neplăcute şi gândurile tale critice, supărate şi pline de ură nu sunt gândurile tale. Nu sunt gândurile adevăratului tău Sine. Ele sunt programarea. Sunt gândurile omenirii. Sunt aceleaşi gânduri pe care le are toată lumea. Vocea ego-ului, vocea din capul tău, este similară la toată lumea. Toată lumea are aceleaşi gânduri negative, aceleaşi gânduri de ură şi judecată şi aceleaşi credinţe limitative.

Nu este vina ta că ai aceste gânduri şi nu spun nimic despre tine. Nu te descriu. Nu sunt ceea ce este adevărat la tine. Ele sunt sinele fals, iar sinele fals arată foarte asemănător în fiecare fiinţă umană. Doar nuanţele diferă, dar în esenţă sunt aceleaşi gânduri negative, aceleaşi convingeri limitative, aceeaşi lipsă de bunătate.

Nu este de mirare că nu vă iubiţi când credeţi că sunteţi responsabili pentru aceste gânduri. Ce descoperire minunată este să realizezi că nu eşti de vină pentru gândurile tale negative. Ele nu înseamnă că eşti o persoană rea. Nu înseamnă că eşti nevrednic sau nemilos. Sunt aceleaşi gânduri pe care fiecare fiinţă umană le are, în virtutea faptului că este o fiinţă umană, în virtutea faptului că are un ego. Nu sunt din vina ta.

Nici măcar nu trebuie să îndrepţi, să schimbi sau să elimini aceste gânduri, lucru pe care nimeni nu-l poate face, cu adevărat. Gândurile vin neinvitate de tine, nedorite. Nu sunt sub controlul tău. Singurul lucru care depinde de tine este să conştientizezi acele gânduri.

Odată ce îţi dai seama de gândurile tale, poţi începe să iei decizii în privinţa lor: dacă le crezi sau nu şi dacă le dai glas sau nu. Aici stă puterea voastră, în conştientizarea gândurilor din minte. Această conştientizare vă oferă potenţialul de a vă elibera de aceste gânduri, deoarece, prin conştientizare, puteţi lua o decizie în privinţa lor.

Dacă le daţi atenţie acestor gânduri, veţi rămâne prinşi în sinele fals, crezând ceea ce vă spune el. Dacă învăţaţi să nu le daţi atenţie acestor gânduri, veţi începe să trăiţi mai pe deplin cine sunteţi cu adevărat. Gândurile vă împiedică să trăiţi Sinele divin la potenţialul maxim. Deci, în locul acestor gânduri, îndreptaţi-vă atenţia asupra experienţei pe care

o aveţi aici şi acum, experienţa pe care Sinele vostru divin o are aici-şi-acum.

Aici-şi-acum este o experienţă simplă, nu la fel de dramatică şi interesantă ca realitatea virtuală creată de minte. Dar în această experienţă simplă a vieţii, există pace, există iubire, există înţelepciune, există claritate, există recunoştinţă şi o îmbrăţişare a vieţii.

Această experienţă simplă de a fi îndrăgostit, în pace, în recunoştinţă şi în armonie cu înţelepciunea şi cunoaşterea care apar spontan din momentul prezent este tot ceea ce oricine îşi doreşte cu adevărat. Asta vă va face fericiţi. Asta vă va oferi împlinirea vieţii. Singurul lucru care o împiedică este amantlâcul vostru cu mintea.

Unul din scopurile acestor transmisiuni este de a vă ajuta să vă distrugeţi ataşamentul faţă de minte şi mulţi dintre voi simţiţi acest efect. Detaşarea de minte nu trebuie subestimată. Este o experienţă profundă atunci când începi să simţi o mai mare distanţă faţă de mintea ta egotică, când începi să te eliberezi de ea şi să te simţi ca fiind trăitorul, cel care experimentează viaţa, care absoarbe viaţa şi se bucură de ea. Asta este ceea ce îşi doreşte fiecare om, iar cheia este ruperea dependenţei de propria minte.

Nu este vina ta că eşti sau ai fost dependent de mintea ta. Aşa este configurat sistemul şi asta-i provocarea ta din această viaţă: să învingi dependenţa de sinele fals, de convingerile false, de minte. Poate fi învinsă şi va fi învinsă, deoarece aceasta este direcţia spre care se îndreaptă umanitatea.

Deoarece este foarte important ca această evoluţie să se producă cât mai repede posibil, vă oferim ajutorul nostru pentru a vă elimina ataşamentul faţă de minte. Dar trebuie să şi fiţi dispuşi să renunţaţi la acest ataşamentul. Trebuie să aveţi voinţa de a vă trezi, voinţa de a trece dincolo de minte. Aşadar, vă solicităm cooperarea, disponibilitatea şi intenţia de a slăbi ataşamentul pe care îl aveţi faţă de propria minte.

Intenţia este primul pas şi cel mai important pas. După aceea, totul devine mai uşor. Odată ce afli cine eşti, devine mai uşor să rămâi în experienţa a ceea ce eşti şi să nu revii la sinele fals. Ceea ce este greu este ruperea acelui ataşament. Mulţi dintre voi sunteţi gata să primiţi ajutor în acest sens, şi de aceea suntem aici, pentru a vă oferi acest ajutor. »

Capitolul 5

Tu eşti acel ceva care trăieşte acest moment

«Sunt fericit să fiu din nou astăzi cu voi pentru a vă da o veste foarte bună despre trezirea spirituală. Trezirea este mult mai uşor de realizat astăzi decât a fost vreodată pe planetă. Vi se oferă atât de mult ajutor şi sprijin din alte dimensiuni şi în atâtea moduri, încât oamenilor le mult mai uşor să se trezească şi să se detaşeze de mintea egotică, adică de ceea ce ţine oamenii captivi în iluzie.

Doar gândurile pe care le ai îţi creează iluzia că eşti o persoană separată, care are probleme şi care doreşte ca viaţa să fi fost altfel decât este. Toţi oamenii au un sine fals similar. Acest fals eu, care este creat de gândurile despre tine, este un sine nefericit. Nu există om pe Pământ care să aibă un fals sine fericit şi mulţumit.

Orice nemulţumire şi nefericire provin din credinţa că ai fi eul fals, că ai fi ceea ce îţi spun gândurile tale despre tine şi despre viaţă. Acest sine fals este nefericit şi nemulţumit, din cauză că aceasta este natura ego-ului, care se află la baza alcătuirii sinelui fals.

Sinele fals este construit din gânduri, iar ceea ce produce aceste gânduri sunt condiţionările. O mare parte din acele condiţionări se bazează pe viziunea ego-ului asupra vieţii. El consideră că viaţa nu ar fi suficient de bună şi că tu nu ai fi suficient de bun. În starea egotică de conştiinţă, apare senzaţia că ceva ar lipsi, că ar exista o problemă şi apare o dorinţă şi o jinduire pentru ceva ce nu este aici şi nu va fi niciodată aici, ca apoi să suferi din cauza asta. Aceasta este natura esenţială a sinelui fals.

Deci sinele fals al nimănui nu este fericit, sinele fals al nimănui nu este mulţumit. Cel ce simte mulţumirea nu este sinele fals. Când simţi mulţumirea, atunci simţi adevăratul tău Sine, Sinele divin. Fiinţa care eşti, care citeşte aceste cuvinte, este extrem de mulţumită, extrem de fericită şi în deplină pace şi îndrăgostită de viaţă. Ori de câte ori te simţi aşa, simţi adevărata ta Fiinţă şi adevărul despre viaţă, anume că viaţa este un miracol, un dar.

Acea Fiinţă care eşti se bucură de acest miracol al vieţii. Ştii senzaţia. Nu există vreo fiinţă umană care să nu cunoască senzaţia de a se bucura

de viaţă, de a fi fericită, fie şi numai pentru o clipă. Unii o simt doar pentru scurt timp, şi totuşi, ea este acolo, din moment ce sinele divin este cel ce trăieşte viaţa fiecăruia.

Sinele divin nu poate fi niciodată complet acoperit. Sinele divin, cine eşti cu adevărat, nu este chiar un mister. Nu este atât de ascuns. Este aici. Este acel ceva care se simte mulţumit. Este acel ceva care simte pace, bucurie, recunoştinţă, acceptare, bunătate şi compasiune. Aceste experienţe sunt concrete şi adevărate. Ele constituie starea permanentă a adevăratului tău Sine. Sinele fals nu simte aceste sentimente sau orice alte sentimente. Sinele fals este format doar din gânduri, iar gândurile nu simt nimic. Nu există niciun sine fals, ci doar o idee. Nu există nicio entitate care să fie falsul sine şi care să simtă ceva. Dar când crezi că eşti sinele fals şi crezi în nemulţumirea şi nefericirea sinelui fals, atunci vei simţi acele sentimente neplăcute.

Cea care simte aceste sentimente este fiinţa ta. Fiinţa ta nu deţine acele sentimente. Nu ea le-a creat şi, totuşi, le experimentează. Este atât de îngăduitoare, încât permite negativităţii să devină experienţa ei, însă ştiind că acele sentimente negative nu sunt Adevărul.

Este interesant, nu-i aşa, că credinţa în gânduri creează o anumită experienţă şi, totuşi, nu există niciun sine fals care să simtă ceva! Există doar experienţa. De fapt, nu există nicio fiinţă aici, dar limbajul cere să vorbim despre aspectul divin al naturii voastre ca de o fiinţă sau ca şi cum ar fi o entitate.

Sinele divin nu este o fiinţă, în schimb, „fi-ire” ar fi un cuvânt potrivit pentru sinele divin, deoarece el este, de fapt, o experienţă. Este ceea ce trăieşte viaţa. Este ceea ce există ca viaţă. Este ceea ce are viaţă. Dar nu este un subiect. Acest lucru este dificil de înţeles de către minte, deoarece limba voastră este compusă din subiecte şi predicate. Nu există un subiect în sensul obişnuit. Mai degrabă, cine eşti este un verb. Eşti experimentarea vieţii. Eşti trăirea. Eşti fiirea, vieţuirea, dar nu eşti o fiinţă şi nu eşti un lucru sau o entitate.

Limbajul te păcăleşte să crezi că sinele fals ar fi real şi că ar exista o entitate în spatele gândurilor tale, când, de fapt, nu există nicio astfel de entitate. Gândurile tale, pur şi simplu, sunt o programare. După cum nu există nicio entitate care rulează în computer, nu există nicio entitate nici în spatele gândurilor voastre, ci doar o programare. Deci, chiar dacă

gândurile îţi vorbesc, aşa cum o fac Siri sau Alexa (inteligenţe artificiale – n.tr.), nu există nicio Siri, nu există nicio Alexa. Sunt doar un program. Gândurile tale sunt doar o programare.

Crezi că ai nevoie de gândurile tale. Aceasta este minciuna care te ţine angrenat în ele. Crezi că ai nevoie de gândurile tale, aşa că nu încetezi să le asculţi, ca şi cum ar fi înţelepte, ca şi cum ar fi cine eşti. Dar nu sunt nici înţelepte, nici reprezentative pentru cine eşti tu.

Aceasta este o veste foarte bună. Este o veste foarte bună, pentru că nu trebuie să mai suferi după ce înţelegi asta, căci nu există suferinţă fără credinţa în gândurile tale greşite. Suferi doar atunci când crezi o minciună, iar singurele minciuni pe care le poţi crede sunt cele provenite din mintea ta sau din mintea altor oameni.

Adevărul nu există în minte. Adevărul nu poate fi cuprins de minte şi nici nu trebuie. Adevărul este aici, acum, în experienţa pe care o ai. Adevărul este această experienţă simplă pe care o ai şi nu-i nimic de spus despre ea. Nu este nici bună, nici rea. Este doar asta, doar asta. Doar această simplă trăire.

Poţi rămâne în această simplă experienţă? Eşti dispus să rămâi în această simplă trăire? Mintea nu vrea să rămâi. Vrea să te scoată din această experienţă simplă. Îţi zice: „Asta nu-i nimic. Nu se întâmplă nimic. Hai să ne jucăm în realitatea imaginară.”

Dacă această realitate imaginară ar fi fost lipsită de suferinţă, nu ar fi fost o afacere atât de rea. Dar realitatea imaginară este creată din gânduri precum „Doresc” şi „Vreau”, iar în aceste gânduri există suferinţă. Există suferinţă în dorinţa de a avea ceva care nu există sau în dorinţa pentru altceva decât ceea ce există deja. Există suferinţă în asta şi dorinţa nu te conduce niciodată acolo, la pacea şi fericirea pe care ţi le promite. Toate imaginaţiile din lume nu duc la nimic. În cele din urmă, rămâi doar cu asta. Doar-asta.

Chiar şi prin simplul fapt de a o numi „doar-asta”, limbajul o minimalizează, de parcă asta nu ar fi de ajuns, când, de fapt, ea este totul şi este tot ceea ce ai. Din doar-asta provine tot ce-i viaţă. Fiecare inspiraţie, fiecare urmă de curaj, fiecare urmă de iubire, fiecare urmă de corectitudine, bunătate şi înţelepciune despre cum să-ţi trăieşti viaţa provin din doar-asta. Dacă iei parte la doar-asta, vei fi fericit, vei fi

înţelept, vei fi curajos şi vei fi puternic. Asta eşti: doar-asta, doar această simplă fiire, această simplă simţire.

În această simplă trăire se află cunoaşterea despre cum să acţionezi în lume, cum să-ţi trăieşti viaţa. Este o cunoaştere profundă, care nu îţi vine prin gânduri. Ştiţi cu toţii despre ce vorbesc. Această cunoaştere profundă este însăşi fiinţa care îţi trăieşte viaţa, care îţi derulează viaţa, dacă o laşi.

Fiinţa ta adevărată te va lăsa să-ţi urmezi gândurile şi îţi va lăsa ego-ul să te conducă prin viaţă, dacă aceasta este experienţa pe care o doreşti. Dar nu este nevoie să ai această experienţă. Poţi termina cu ea chiar acum.

Mulţi dintre voi sunteţi gata să o faceţi. Sunteţi dispuşi să vă conducă altceva prin viaţă. Mulţi dintre voi deja lăsaţi acel ceva misterios să vă conducă prin viaţă o mare parte din timp. Trezirea înseamnă a-ţi duce existenţa din acest loc al cunoaşterii profunde, al simplei existenţe. Şi pentru asta suntem noi aici: să vă ajutăm să învăţaţi a trăi în această stare, şi nu prin ideile voastre programate despre ceea ce ar trebui să faceţi şi cine sunteţi.

Noi ştim cine sunteţi. Vă vedem şi vă reflectăm imaginea înapoi. Aceasta este treaba noastră, să vă arătăm Adevărul, să-l clarificăm. Dar trebuie să-l alegeţi pe el în locul gândurilor voastre despre voi. Lăsaţi gândurile despre voi să se ducă. Nu aveţi nevoie de ele. Ele sunt sinele fals. Apoi ascultaţi profund în voi înşivă la acea cunoaştere menită să vă infuzeze viaţa, şi apoi trăiţi conform ei.

Vă mulţumim că aţi fost aici astăzi. Vă mulţumim pentru deschidere. Vă mulţumim pentru dorinţa de a primi. Aveţi binecuvântarea noastră. Sunt mereu cu voi.»

Capitolul 6

Tot ce aveţi este momentul prezent

«Deoarece este Revelionul, vreau să spun câteva cuvinte despre Anul Nou. De fapt, nu există un an nou. Iar asta-i valabil pentru multe cuvinte d-ale voastre. Cuvântul "an" este un concept, unul util, iar cuvântul "nou" este un alt concept, de asemenea, util. Dar "nou" implică automat şi "non-nou", şi aceasta este problema. Separă viaţa în trecut şi viitor, când nu există aşa ceva; există doar acum. Am putea spune că acum-ul este nou în fiecare moment; ar fi un mod de a vorbi despre el. Dar, de fapt, acum-ul nu este nici nou, nici vechi. Este, pur şi simplu.

Este important să înţelegem acest lucru despre cuvinte. Ele creează iluzia; ele creează dualitatea. Şi totuşi, cuvintele sunt necesare pentru a acţiona în această lume. Pentru a avea o societate şi relaţii, limbajul este necesar. Va veni o vreme când nu veţi avea nevoie de limbaj şi vă veţi înţelege direct unii cu alţii, aşa cum noi vă înţelegem şi aşa cum ne înţelegem între noi pe tărâmul nostru. Dar, deocamdată, limbajul este necesar.

Cu toate acestea, este important să înţelegem că limbajul joacă un rol în menţinerea iluziei. Limbajul exprimă dualitatea, or adevărul este nondual. În viaţă, se petrec două lucruri: experienţa dualităţii, care este o realitate în felul ei, şi Realitatea cu majusculă, care înseamnă nondualitate, nonseparare, unime.

Unimea se bucură de experienţa dualităţii. Se joacă în dualitate. Se joacă în iluzie. În acelaşi mod în care vă bucuraţi de romanele şi filmele voastre, Unimea, care a creat totul, se bucură nespus de creaţia sa.

Fără dualitate, nu ar putea exista creaţie. Există un creator şi o creaţie – aceasta este dualitatea. Dar Creatorul trăieşte în cadrul creaţiei, ceea ce este foarte diferit de creaţiile voastre personale. Când creaţi nişte lucruri, vă exprimaţi prin ele, dar nu animaţi acele creaţii. Nu le aduceţi la viaţă şi nu trăiţi o viaţă separată prin intermediul acelor creaţii. Dar asta face Unimea. Întâi creează şi apoi trăieşte prin acele creaţii.

Ce minunăţie este că voi sunteţi creaţiile lui Dumnezeu aduse la viaţă! Dar nu sunteţi marionetele Unimii. V-a dat capacitatea de a lua decizii şi de a alege să vă aliniaţi sau nu cu iubirea. Deci, în anumite

privinţe, sunteţi pe cont propriu în viaţă, dar niciodată cu adevărat. Sunteţi făcuţi din Dumnezeu. Sunteţi făcuţi din aceeaşi substanţă, deci nu puteţi fi niciodată prea departe de Dumnezeu. Puteţi alege să vă îndepărtaţi de Dumnezeu, dar nu vă puteţi niciodată separa de Dumnezeu.

Sunteţi din aceeaşi substanţă ca şi Dumnezeu şi, în adâncul sufletului, o ştiţi bine. Ştiţi că sunteţi Dumnezeu. Ştiţi că nu sunteţi separaţi şi totuşi vi s-a dat un mecanism – ego-ul – care vă permite să vă experimentaţi pe voi înşivă ca fiind separaţi şi diferiţi de Dumnezeu, ca înstrăinaţi de Dumnezeu, ca mai puţin decât Dumnezeu.

Sunteţi meniţi să descoperiţi falsitatea acestei aparenţe. Veţi descoperi că sunteţi la fel ca Dumnezeu, că nu sunteţi separaţi. Dar în acest tărâm, nu este atât de uşor să descoperiţi acest lucru. Aici, iluzia că aţi fi separaţi este foarte, foarte convingătoare. Iluzia că aţi fi inferiori, că aţi fi slabi, că aţi fi insuficienţi este foarte, foarte convingătoare.

Însăşi această credinţă vă împiedică să accesaţi propria divinitate dăruită de Dumnezeu: toate calităţile divine pe care le-aţi primit în această viaţă pentru a vă întoarce Acasă. Vi s-a dat tot curajul, toată puterea şi toată înţelepciunea de care aveţi nevoie pentru a descoperi Adevărul. Dar atâta timp cât credeţi minciuna, va fi dificil să descoperiţi acel adevăr.

Suntem aici pentru a risipi această minciună, această denaturare. Sunteţi făcuţi din dragoste. În esenţă, sunteţi iubire pură. Şi în adâncul vostru, ştiţi că-i adevărat, pentru că iubirea este tot ceea ce vreţi cu adevărat. Toate acţiunile voastre, chiar şi cele care s-ar numi lipsite de iubire, sunt făcute din dragoste pentru ceva, poate doar pentru autoconservare. Totuşi, aceste acţiuni provin din dragoste: dragostea şi dorinţa de a supravieţui. Ego-ul denaturează iubirea şi o transformă în interes personal, dar la baza lui stă tot iubirea.

Dragostea din esenţa voastră vă determină pe fiecare să faceţi ceea ce faceţi. Acţiunile voastre provin fie din Sinele divin, dintr-un simţ pur al iubirii, fie din simţul denaturat al iubirii şi al autoconservării, specific ego-ului. Dar asta nu-i o problemă, deoarece în cele din urmă, fiecare descoperă dragostea pură a Sinelui său divin, deoarece urmărirea interesului personal, în cele din urmă, nu aduce nici împlinirea şi nici iubirea pe care orice fiinţă o doreşte profund.

În cele din urmă, vă săturaţi să mai căutaţi lucruri care nu vă satisfac şi începeţi să le descoperiţi pe acelea care vă satisfac cu adevărat şi care toate provin din dragoste. Ceea ce vă satisface profund este învăţarea, creşterea, crearea, iubirea, împărtăşirea, comuniunea şi slujirea. Toate acestea oferă cea mai profundă satisfacţie şi, de asemenea, duc la o viaţă împlinită şi sigură, pentru că nu există niciun pericol să urmaţi iubirea sau bucuria. Acestea vă vor conduce la o şi mai mare iubire şi bucurie.

Sunteţi fiinţe divine. Vă găsiţi în procesul de descoperire sau de redescoperire a propriei divinităţi, legătura voastră cu Unimea, adevărul Fiinţei voastre. Aceasta este o călătorie minunată, plină de tot felul de întorsături, dificultăţi şi victorii. Ca urmare a acestor dificultăţi şi victorii, învăţaţi pe ce cale să o luaţi. Dificultăţile vă spun: „Nu merge în acea direcţie. Nu mai face asta. Nu crede aceste gânduri. Nu păstra această atitudine.” Iar victoriile vă arată ceea ce funcţionează.

Viaţa este astfel concepută ca să ieşiţi victorioşi. Nu este menită să fie o luptă nesfârşită. Sunteţi destinaţi să învingeţi dificultăţile şi să vă găsiţi calea de ieşire din suferinţă către libertate, bucurie şi fericire. Aceasta este experienţa care vă aşteaptă. Nimeni nu vă doreşte altceva decât bucurie deplină, dragoste, fericire şi pace.

Viaţa este concepută pentru a oferi bucurie, dar trebuie să fiţi atenţi ce anume conduce la ea şi ce nu. Dacă aveţi o credinţă care vă conduce la suferinţă, atunci renunţaţi la acea credinţă. Dacă aveţi o credinţă care vă conduce la bucurie, atunci rămâneţi la ea. Dacă aveţi o credinţă care vă conduce la separarea de ceilalţi, atunci renunţaţi la acea credinţă. Dacă aveţi o credinţă care vă conduce la unitate şi dragoste, atunci rămâneţi la ea.

Veţi descoperi că veţi rămâne cu foarte puţine credinţe şi că aveţi nevoie de foarte puţine credinţe. Aveţi nevoie doar de cele care vă conduc în direcţia iubirii, păcii şi fericirii adevărate. Această fericire provine din armonizarea voastră cu Sinele divin şi planul său pentru voi.

Da, există un plan pentru fiecare viaţă în parte. Este un plan general şi poate fi îndeplinit în multe moduri diferite. Sunteţi meniţi să descoperiţi acest plan. Ar fi şi greu să nu-l descoperiţi, pentru că este codificat în oasele, în ADN-ul vostru. Este înscris în voi foarte adânc să îndepliniţi acestui plan. Deşi pot exista situaţii în care să fie împiedicat sau modificat, în cea mai mare parte, fiecare dintre voi vă îndepliniţi

planul într-o anumită măsură, deoarece ar fi foarte dificil să nu vi-l îndepliniţi deloc.

Deci, fiţi conştienţi de acest lucru. Fiţi conştienţi că viaţa voastră este pe drumul cel bun. Foarte mulţi dintre voi spuneţi că aveţi impresia că nu sunteţi pe drumul cel bun sau că v-aţi rătăcit, că nu ştiţi care este scopul vieţii voastre. Dar deja vă trăiţi scopul vieţii. Orice aţi trăi face parte din scopul vieţii voastre. Este foarte util să înţelegeţi acest lucru, astfel încât să trageţi cât mai multe foloase din experienţele voastre, să le acceptaţi pe deplin şi să nu fugiţi de ele sau să nu vă opuneţi lor spunând: „Acest lucru n-ar fi trebuit să se întâmple” sau „Sunt un ratat şi am dat greş, fiindcă am această experienţă neplăcută."

Viaţa se desfăşoară aşa cum trebuie, iar voi trăiţi experienţele pe care sunteţi meniţi să le aveţi. Dacă credeţi că nu ar trebui să aveţi acele experienţe, atunci veţi suferi. Cel mai bine este să presupuneţi că trebuia să aveţi acele experienţe – pentru că le aveţi. Astfel, devine mai uşor să învăţaţi ceea ce trebuie să învăţaţi din ele şi să înfloriţi în mod natural ca urmare a lor, deoarece nu puteţi avea o experienţă fără să învăţaţi nimic din ea. Ar fi imposibil.

Faptul că învăţaţi din experienţele voastre este un gest al vieţii de mare generozitate. Fie că sunteţi conştienţi de ceea ce aţi învăţat, fie că nu, oricum învăţaţi. Viaţa este binevoitoare, cu adevărat. Întotdeauna vă învaţă ceva. Întotdeauna vă îndeamnă să creşteţi. Întotdeauna vă permite să faceţi alegeri şi să învăţaţi din rezultatul lor.

Viaţa este o şcoală şi, cu cât acceptaţi mai mult această idee şi învăţătura conţinută în fiecare dintre lecţiile şi experienţele voastre, cu atât veţi înflori mai mult şi veţi găsi mai des dragostea din esenţa voastră şi dragostea din esenţa universului. Atunci veţi simţi plăcere în loc să vă împotriviţi experienţelor, şi asta sunteţi meniţi să faceţi – să vă bucuraţi de toate experienţele voastre.

Ideea de an nou se referă la o experienţă mai bună în viitor, ceea nu se va întâmpla niciodată. Acum – acest moment – este experienţa pe care o aveţi. Este tot ceea ce aveţi, din ea sunteţi meniţi să învăţaţi şi de ea trebuie să vă bucuraţi. Acest moment este singura realitate. Acest moment este adevărat. Nu există trecut. Tot ce aţi trăit în trecut s-a dus. Nu-l reînviaţi cu gândurile voastre.

Acum este singurul moment pe care îl aveţi. Există un singur moment. Există doar acum-ul, mereu prezent, mereu în desfăşurare şi în continuă schimbare. Învăţaţi să-l iubiţi. Învăţaţi să-l îmbrăţişaţi, să-l acceptaţi, să trăiţi în el, să fiţi în el, să-l lăsaţi să vă modeleze, să-l lăsaţi să fie aşa cum este.

Vi s-a dat în dar acest moment foarte preţios, această viaţă preţioasă. Intraţi în armonie cu Cel ce v-a dat acest moment, nu cu cel care încearcă să controleze acest moment şi să-l facă să fie altfel. Acest moment nu trebuie să fie altfel decât este deja. Orice experienţă pe care aţi avea-o este exact experienţa potrivită, deoarece nu poate fi altfel decât aşa cum este. De ce să o evaluaţi? De ce să o numiţi bună sau rea? Este ceea ce este.

Vă aflaţi în această plimbare. Bucuraţi-vă de ea. Îngăduiţi acestei călătorii să fie aşa cum este ea. Veţi creşte în mod natural şi veţi evolua prin ea, şi veţi evolua mai repede dacă vă relaxaţi în acest moment şi îl lăsaţi să-şi facă treaba cu voi. Lăsaţi-l să vă ofere ceea ce vă este menit. Relaxaţi-vă şi aveţi încredere în momentul de acum.

Acceptaţi, pur şi simplu, ca orice trăiţi aici şi acum să fie aşa cum este, căci se va schimba în curând, iar apoi acceptaţi următoarea experienţă. Asta-i singura voastră sarcină. Sarcina voastră nu este să evaluaţi experienţa; treaba voastră este să trăiţi din plin ceea ce trăiţi, să fiţi total prezenţi în ceea ce trăiţi. Iubiţi ceea ce trăiţi şi învăţaţi din asta.

Sunteţi ajutaţi şi ghidaţi să faceţi toate acestea. Sunteţi ajutaţi să vedeţi Adevărul, să trăiţi Adevărul, să experimentaţi Adevărul. Vi se arată ce este iluzie şi ce este Adevăr. Este o mare binecuvântare să vi se arate acum aşa ceva.

Adevărul este chiar aici, chiar acum, în orice aţi trăi, nu în ceea ce vă spune mintea despre această experienţă sau în ceea ce vă spune despre trecut sau viitor. Viaţa voastră este doar acest moment şi nimic altceva. Trăiţi ca şi cum acum ar fi singura clipă ce există, căci ăsta-i adevărul. Asta-i tot ce există. Viaţa este un cadou preţios.

Suntem profund recunoscători că am fost aici astăzi şi că ne-am împărtăşit cu voi energia şi Adevărul. Vă mulţumim că l-aţi primit. Vă mulţumim că v-aţi deschis. Suntem mereu alături de voi.»

Capitolul 7

Daţi atenţie tărâmului subtil

«Sunt fericit să mă aflu astăzi aici şi să vă vorbesc despre un mic truc al conştiinţei, care vă va ajuta să vă acordaţi la Tăcerea, Nemişcarea din centrul fiinţei voastre. Trucul constă în ascultare. Ascultarea este o modalitate foarte simplă şi uşoară să vă acordaţi şi să descoperiţi cine sunteţi cu adevărat.

Prin ascultare, înţeleg trecerea într-un stare receptivă în care ascultaţi, nu numai cu urechile, ci cu întregul corp – ascultaţi ceea ce apare în acest moment. Ascultarea în acest fel vă aduce în momentul prezent. Aşa cum ascultarea unui clopot, a unei mantre, a unui sunet sau a cuvintelor cuiva vă aduce în momentul prezent, şi ascultarea simplă, fără vreun scop în afară de simpla ascultare, vă aduce în momentul prezent.

Ori de câte ori ascultaţi în acest fel, veţi auzi cu urechile, dar veţi auzi şi lucruri la un nivel mai subtil: comunicări de la Sinele vostru mai profund, care apar pentru a vă ghida şi a vă oferi informaţiile şi cunoştinţele de care aveţi nevoie pentru a vă desfăşura viaţa aşa cum s-a intenţionat. Această ascultare nu înseamnă doar ascultarea sunetelor; ci a tot ceea ce apare aici-şi-acum la un nivel subtil. Da, apar sunete şi diverse experienţe senzoriale, dar apar şi experienţe la un nivel mai subtil.

Dacă vă pierdeţi în gânduri sau chiar într-o experienţă senzorială, veţi rata experienţa mai subtilă a vieţii, care este modul cum trăieşte viaţa Fiinţa voastră şi, de asemenea, modul în care Fiinţa voastră vi se adresează în această viaţă. Fiinţa voastră nu vă vorbeşte de obicei prin cuvinte în minte, aşa cum face ego-ul. Se exprimă prin intuiţie, care este o formă subtilă de exprimare.

Acordarea la acest tărâm subtil vi se dezvoltă pe măsură ce evoluaţi spiritual. La unii se dezvoltă mai puternic decât la alţii, dar această acordare se dezvoltă în mod natural pe măsură ce evoluaţi spiritual, pe măsură ce învăţaţi să vă îndepărtaţi atenţia de la tărâmul mental grosolan al ego-ului către tărâmul lui aici-şi-acum, tărâmul Sinelui vostru divin.

La un anumit moment al evoluţiei, vă daţi seama că aici mai există şi altceva în afară de tărâmul mental şi de experienţele fizice şi începeţi să fiţi curioşi cu privire la tărâmul subtil. Deci, vă acordaţi la el. Învăţaţi să-l ascultaţi, şi despre asta vorbesc: să învăţaţi să „ascultaţi" sunetele, dar şi Tăcerea.

Din această Tăcere se naşte totul. Această Tăcere nu este doar tăcere; nu este doar absenţa sunetului. Tăcerea este fundamentul existenţei din care apare totul. Totuşi, mintea nu o percepe aşa. Nu ia în considerare Tăcerea, experienţa şi expresiile Fiinţei voastre – comunicările pe care vi le trimite. Dacă vă luaţi după minte, nu veţi mai căuta nimic dincolo de minte, deoarece ea nu vă încurajează să priviţi spre tărâmul subtil. Vă spune: „Nu este nimic acolo. Nu este nimic interesant. Nu se întâmplă nimic. Să ne întoarcem la imaginaţie." Dar este complet fals. Se întâmplă foarte multe. Viaţa se întâmplă. Viaţa se naşte din Tăcere, din Nemişcare, care, de fapt, nu este chiar atât de liniştită.

În fiecare moment, se naşte ceva nou din această Linişte. Poate fi o intuiţie, o inspiraţie, o idee, o emoţie sau o bucurie. Sau poate fi un îndemn de a face ceva, de a urmări ceva sau de a învăţa ceva. Aşa vă vorbeşte Sinele vostru divin, prin inspiraţii subtile, îndemnuri, impulsuri, bucurie şi entuziasm.

Nu este acel entuziasm al ego-ului când îşi imaginează succesul sau când obţine ceea ce îşi doreşte. Este un alt fel de entuziasm, care vă conduce la împlinirea şi bucuria voastră supremă. Este o bucurie mai profundă şi o fericire mai profundă decât satisfacţia trăită de ego când capătă ce-şi doreşte.

Odată ce conştientizaţi că Sinele vostru divin comunică cu voi clipă de clipă, puteţi să vă îndreptaţi atenţia spre el şi să vedeţi exact ce vă comunică. Este nevoie de o anumită abilitate şi evoluţie pentru a putea capta subtilele sclipiri venite de la Sinele divin. Dar mulţi dintre voi prindeţi aceste comunicări fără măcar să vă daţi seama că le-aţi prins sau de unde provin.

La fel de des pe cât urmaţi dorinţele ego-ului, urmaţi şi aşa-numitele dorinţe ale Sinelui divin: impulsurile, îndemnurile şi intenţiile sale. Nu există vreunul dintre voi care să nu urmaţi, într-o oarecare măsură,

intenţiile Sinelui vostru divin şi să nu vă duceţi viaţa în consecinţă. Diferenţa constă doar în ce măsură o faceţi.

Progresul pe calea spirituală înseamnă că urmaţi intenţiile Sinelui divin ceva mai regulat, consecvent şi complet. Progresul este marcat de faptul că nu mai permiteţi gândurilor despre voi şi viaţa voastră (gândurilor ego-ului) să vă determine faptele, vorbele şi atitudinile, ci îi permiteţi numai Sinelui divin să o facă. Acesta este un proces şi este nevoie de timp pentru a vă dezvolta această abilitate şi disponibilitatea de a trece din tărâmul ego-ului în tărâmul Sinelui divin, pentru ca acesta din urmă să opereze tot mai complet în viaţa voastră.

Diferenţa dintre aceste două moduri de ghidare – ghidarea ego-ului, respectiv, a Sinelui divin – am putea spune că este diferenţa dintre iad şi Rai. Îndrumarea ego-ului nu aduce fericire, ci suferinţă şi o nesfârşită nemulţumire. Pe de altă parte, îndrumarea Sinelui divin vă dezvoltă talentele, vă ajută să vă exprimaţi potenţialul vostru interior, să vă împliniţi vocaţia şi să vă manifestaţi imensa dragoste şi seninătate a naturii voastre divine. Şi asta vreţi şi voi.

În schimb, comenzile, cerinţele, opiniile, percepţiile şi pretenţiile minţii egotice nu vă vor aduce fericirea. Aşadar, învăţând să vă detaşaţi de acele cerinţe – schimbându-vă maestrul interior – vă veţi schimba viaţa.

Vă veţi schimba viaţa, pentru că nu sunteţi meniţi să vă găsiţi fericirea urmând ego-ul. Când îl urmaţi, veţi suporta lecţii şi dificultăţi şi veţi descoperi că nu aceea era calea de urmat. Şi veţi învăţa să căutaţi îndrumare în altă parte, să descoperiţi că aţi urmat un fals maestru şi că nu mai aveţi nevoie s-o faceţi, că puteţi avea încredere în această îndrumare mai profundă şi mai subtilă.

Da, această ghidare este mai subtilă, dar este mai de încredere. Este singurul lucru de încredere. Iar viaţa voastră va curge mult mai liniştit, mult mai uşor şi veţi atrage către voi ceea ce aveţi nevoie. Veţi atrage oamenii, oportunităţile, sprijinul, înţelepciunea, claritatea şi îndrumarea de care aveţi nevoie pentru a trăi acea viaţă pe care aţi fost meniţi să o trăiţi.

Destinul vostru este să fiţi fericiţi, dar trebuie să vă găsiţi calea către fericire, descoperind ce nu vă face fericiţi şi căutând în altă parte ceea ce vă poate face fericiţi, ceea ce vă va face fericiţi şi ceea ce vă face fericiţi.

După cum am spus mai devreme, învăţarea, creşterea, iubirea, pacea, crearea, comuniunea şi împărtăşirea cu ceilalţi şi serviciul-către-ceilalţi vă vor face să fiţi cei mai fericiţi. Fiecare dintre voi are talente, abilităţi şi o anumită personalitate, toate fiind menite să fie exprimate şi explorate şi dezvoltate în această viaţă. Asta vă va aduce o mare fericire. Şi mai există şi un plan de ansamblu care doreşte să vă folosească talentele, abilităţile şi personalitatea unică pentru a îmbunătăţi lumea, pentru a aduce bunătate în lume.

Cu toţii aţi primit daruri, dar nu vor fi utilizate într-un mod adecvat, care să vă aducă împlinire, dacă veţi asculta versiunea minţii despre cum să vă trăiţi viaţa şi cum să vă folosiţi aceste talente. Adeseori, ego-ul îi descurajează pe oameni să-şi folosească abilităţile şi talentele, dacă observă că aceste talente şi abilităţi nu le vor aduce bani sau putere.

Ego-ul caută banii şi puterea, iar dacă ego-ul crede că nu veţi căpăta bani sau putere dacă vă veţi urma glasul Inimii şi veţi căuta împlinirea planului de viaţă, atunci vă va conduce într-o altă direcţie, departe de planul sufletului vostru. Iar dacă se întâmplă asta, nu veţi fi fericiţi, pentru că fericirea depinde de împlinirea misiunii pentru care aţi venit aici.

Când vă simţiţi nefericiţi, ar putea fi un semn că nu îndepliniţi acel plan, că urmaţi o ghidare greşită şi nu mergeţi în direcţia celor mai profunde dorinţe ale sufletului vostru.

Ego-ul are propriile sale idei despre cum ar trebui să vă trăiţi viaţa. Ele se referă la câţi bani, putere, confort şi superioritate este posibil să obţineţi atunci când mergeţi pe anumite direcţii. Asta-i o reţetă foarte mărginită a fericirii: mergeţi unde-s banii, mergeţi unde-i puterea, mergeţi spre siguranţă, protecţie, confort. Dar există foarte mulţi oameni în lumea voastră care nu ar fi realizat niciodată lucruri măreţe, dacă ar fi urmat această reţetă. Nu ar fi realizat niciodată lucrurile care au reuşit să schimbe lumea.

Asta înseamnă să-ţi urmezi Inima. Să-ţi urmezi Inima nu înseamnă să-ţi urmezi emoţiile. Cele mai multe emoţii provin din zona condiţionărilor. Însă, dacă a-ţi urma Inima înseamnă să urmezi bucuria şi entuziasmul mai profund, atunci urmează neapărat acele sentimente: Urmează dragostea, urmează bucuria mai profundă a Sinelui tău divin.

Dar nu-ţi urma sentimentele de furie sau frustrare sau rănire sau vinovăţie.

Nu vă urmaţi sentimentele de vinovăţie. Foarte mulţi o dau în bară când fac asta. Nu veţi fi niciodată fericiţi dacă lăsaţi vinovăţia sau frica să vă conducă viaţa. Aceste sentimente aparţin domeniului ego-ului şi trebuie să descoperiţi că nu dau rezultate bune.

Veţi fi fericiţi când vă urmaţi bucuria, dragostea şi pacea. Acestea sunt dreptul vostru din naştere. Pe acestea aţi venit aici să le experimentaţi şi să le cunoaşteţi profund. Lăsaţi-le să vă inspire. Lăsaţi iubirea să vă inspire. Lăsaţi pacea să vă inspire. Lăsaţi înţelepciunea şi claritatea să vă inspire. Cum aţi putea clădi altceva decât o viaţă fericită făcând asta?!

Aceste sentimente sau calităţi mai profunde ale Sinelui divin sunt absolut de încredere şi sunt menite să vă ghideze viaţa. Dar sunt subtile. Sunt mai subtile decât emoţiile ego-ului şi mai subtile decât cuvintele din capul vostru.

Iubirea despre care vorbim aici nu este o iubire exuberantă. Nu este o iubire extatică. Această iubire este o experienţă subtilă de a fi în armonie cu bunătatea din voi şi cu dorinţa de a împărtăşi acea bunătate. Această iubire care constituie natura voastră divină este subtilă, dar este profundă. Este natura universului, iar atunci când vă acordaţi cu natura universului, universul vă va sprijini. Vă va returna iubirea.

Este foarte important să ştiţi asta – că este întru totul de încredere să vă urmaţi glasul Inimii şi să vă acordaţi la acest tărâm subtil. Vă va aduce numai dragoste, bunătate şi sprijin. Pentru a le trăi pe acestea vă aflaţi aici.

Nu sunteţi meniţi să suferiţi. Vă rog să luaţi asta la cunoştinţă acum. Este foarte important să o ştiţi, ca să vă puteţi revendica binele şi să vă trăiţi viaţa pe care sunteţi meniţi să o trăiţi, ceea ce va fi, fără îndoială, de folos Întregului. Pentru asta sunteţi aici. În măsura în care vă serviţi Sinele, în cel mai profund sens al cuvântului, cu majusculă, veţi servi Întregului.

Aşadar, faceţi-vă un scop din asta – să slujiţi Divinului, dând atenţie Sinelui vostru divin. Ascultaţi-l. Fiţi receptivi. Vedeţi ce puteţi afla. Fiţi curioşi. Îndepărtaţi-vă de mintea cea zgomotoasă şi priviţi spre Tăcerea Sinelui.»

Capitolul 8

Despre pace

«Astăzi, mesajul meu pentru voi este despre pace. Ştiţi cu toţii ce este pacea, întrucât pacea este o calitate a naturii voastre divine şi astfel cunoaşteţi în mod inerent pacea şi doriţi pace. Cu toţii doriţi calităţile naturii voastre divine. Iată dorinţele divine: a dori pace, a dori iubire, a dori bucurie, înţelepciune, claritate, tărie şi curaj.

Aceste dorinţe divine sunt înnăscute şi aveţi potenţialul de a le atinge. Aceste calităţi sunt întotdeauna cu voi, deşi uneori se pare că nu vă sunt disponibile. Dar asta-i o iluzie, căci ele sunt întotdeauna disponibile dacă vă îndreptaţi atenţia asupra lor. Şi atunci, iată că apar!

Aşadar, astăzi, voi vorbi despre pace. Pacea este foarte importantă, pentru că de ea are atât de mare nevoie lumea voastră. Dar nu va exista niciodată pace, dacă nu va veni mai întâi din interior, din armonia cu natura voastră divină. Până când un anumit număr de oameni sau un procent din populaţie nu va fi în armonie cu pacea sau măcar să dorească pacea, ea nu va veni. Dorinţa de a fi în armonie cu pacea este, de fapt, o dorinţă de a vă uni cu adevărata voastră natură, care nu-i altceva decât pace.

Când voi sau un număr de oameni alegeţi pacea în dauna conflictului, furiei, răzbunării şi fricii, acesta este un semn foarte bun, pentru că, de fapt, arată la ce renunţaţi pentru pace. Nu puteţi fi şi furioşi, şi temători, şi răzbunători şi să aveţi, în acelaşi timp, pace. Există fie posibilitatea pentru pace, fie posibilitatea pentru frică, furie şi ură. Acestea sunt două stări de conştiinţă incompatibile.

Aceste stări diferite de conştiinţă sunt evidente în lumea voastră. Există unii oameni care sunt foarte în armonie cu voinţa divină şi ordinea divină şi cu calităţile Sinelui divin, dar majoritatea fiinţelor umane nu sunt. Sunt subjugate de frica, furia şi ura din ele.

Nu există nicio şansă de a fi pace în lumea exterioară atunci când lumea interioară nu este pe pace. Strădania de a crea pacea pe această planetă este o lucrare internă, cum ziceţi voi. Începe cu voi şi cu propria voastră pace a minţii – care este o expresie nostimă, din moment ce mintea este ultimul lucru care poate aduce pace.

Numai prin ieşirea din minte puteţi descoperi pacea, deoarece pacea nu este un concept. Pacea nu vine dintr-o înţelegere intelectuală. Provine din renunţarea la toate gândurile în favoarea simplei fiinţări, alinierii cu Sinele divin, care este o experienţă de a fi şi a accepta, de a iubi şi a îngădui şi a explora. Fiinţa care sunteţi este în mod natural pe pace, pentru că iubeşte tot ce înseamnă viaţă. Prin urmare, cum ar putea fiinţa voastră să fie în război cu viaţa? Dacă iubiţi întreaga viaţă, nu puteţi fi împotriva niciunui aspect al acesteia.

S-ar putea să vă întrebaţi: „Dar cum să îmi iubesc aproapele care nu este atât de iubitor, care este un imbecil?” Ei bine, nu este necesar să iubiţi un imbecil. Este de ajuns să aveţi compasiune pentru persoana care este înlănţuită de negativitate, ceea ce o face să fie neplăcută.

Aceste două stări diferite de conştiinţă nu sunt prea mult sub controlul vostru. Dacă ar fi fost, aţi fi ales cu toţii să fiţi în armonie cu pacea şi dragostea. Cei care nu sunt în armonie cu pacea şi dragostea, ci sunt prinşi în mintea egotică rezonează cu gândurile şi sentimentele negative ale naturii lor egotice, iar ei nu văd nicio cale de ieşire ori nu cunosc nicio alternativă. Deci, merită toată compasiunea voastră. Ei nu înţeleg fraza: „Iartă-i, căci nu ştiu ce fac”. Aceste cuvinte sunt la fel de adevărate acum ca oricând.

Tot ce puteţi face este să aveţi compasiune şi să-i iertaţi pe aceia care nu înţeleg, aceia care provoacă problemele şi necazurile din lume. Apoi, în acea stare de compasiune, îngăduinţă şi iertare, care provin din natura voastră divină, apar în mod natural dinlăuntrul vostru adevărata înţelepciune, înţelegere şi inspiraţie despre cum să vă trăiţi viaţa şi ce aţi putea face în privinţa aşa-numitelor rele din lume, al răului pe care-l fac unii.

Deci, treaba voastră este să fiţi în armonie şi să rămâneţi în armonie cu natura voastră divină. Aceasta este singura speranţă pentru această lume. Altfel, conflictul, ura, furia şi frica vor predomina. Singura cale de ieşire din acea stare de conştiinţă şi dispariţia reflexiei sale din lumea exterioară este să vă schimbaţi starea de conştiinţă şi să îi ajutaţi şi pe alţii să şi-o schimbe. S-ar putea să vă gândiţi: „Cât de mult poate conta schimbarea stării mele de conştiinţă? Sunt doar o persoană din şapte miliarde şi jumătate.” Dar starea voastră de conştiinţă chiar contează. Tot ce faceţi contează. Tot ce spuneţi contează. Cum sunteţi contează!

Energia voastră este transmisă tuturor, indiferent dacă sunteţi conştienţi sau nu de asta, şi îi afectează pe ceilalţi. Aşadar, starea voastră de conştiinţă contează cu adevărat.

Cu cât sunteţi mai mulţi care transmiteţi pace, cu atât pacea devine mai posibilă. Şi pentru asta, e de ajuns să preferaţi pacea: Alegând să ieşiţi din starea care produce opusul liniştii, veţi intra automat într-o cu totul altă stare de conştiinţă. Starea de nelinişte este produsă de fluxul de gândire, de comentariul mental necontenit, care creează toată suferinţa şi toate aşa-numitele rele din lume.

Răul este doar un cuvânt pentru ceea ce se întâmplă atunci când oamenii se îndepărtează de natura lor divină, de iubire, de Adevăr. Când oamenii ignoră Adevărul, atunci fac lucruri dăunătoare. Soluţia nu este să vă schimbaţi mintea egotică, fluxul de gânduri, fiindcă nu voi le controlaţi. Dacă le-aţi putea stăpâni, ar fi o soluţie. V-aţi putea schimba imediat gândurile. Iar unii dintre voi au reuşit să-şi îmbunătăţească gândurile, făcându-le mai neutre şi mai pozitive, lucru benefic pentru toată lumea.

Dar, în ultimă instanţă, soluţia nu este să vă schimbaţi gândurile cu altele mai pozitive, ci să treceţi dincolo de gânduri către Ceea ce sunteţi cu adevărat şi să-i permiteţi să vă ilumineze vorbirea şi acţiunile. Aşa se va schimba lumea şi va veni pacea – neimplicându-vă în fluxul de gânduri, nedându-i importanţă, văzându-l aşa cum este: irelevant şi inutil pentru starea voastră de bine.

Fiinţa care sunteţi se va ocupa ea de bunăstarea voastră. Fiinţa care sunteţi are mare grijă de interesele voastre. Vă va furniza tot ce aveţi nevoie pentru a supravieţui şi a fi fericiţi. Starea voastră de bine provine din Fiinţa voastră, nu din fluxul de gândire. Vă puteţi ignora gândurile şi puteţi renunţa la ele în deplină siguranţă şi cu multă voioşie. Viaţa voastră, şi a altora, va fi mult mai bună. Aceasta este singura cale către pace – să ieşiţi din ceea ce tulbură pacea şi anume din propria voastră minte. Propriile voastre gânduri vă tulbură pacea, mai bine zis, vă scot din pacea voastră interioară naturală.

Odată ce aţi descoperit acest lucru, depinde de voi să faceţi ceva pentru a găsi pacea în propria Inimă, să învăţaţi să vă raportaţi diferit faţă de fluxul de gânduri, de la distanţă, spunând: „A, da, acum a vorbit ego-ul, dar eu nu sunt ego-ul. Sunt ceea ce se află dincolo de toate

gândurile, toate sentimentele. Sunt ceea ce este înţelept, inteligent şi capabil să aleagă ce să creadă. Sunt ceea ce este capabil să vadă Adevărul, să cunoască Adevărul şi să răspândească Adevărul. Eu sunt ceea ce este menit să trăiască Adevărul.”

Deci, acum aveţi Adevărul. Adevărul este că pacea nu poate fi găsită prin manipularea gândurilor sau prin înţelegerea intelectuală a conceptului de pace. Pacea poate fi găsită doar dincolo de toate gândurile despre pace, toate opiniile despre pace, toate sentimentele despre pace şi toate credinţele despre pace, ajungând la experienţa directă a păcii din fiinţa voastră – pace care chiar este fiinţa voastră. Unul dintre obiectivele acestor transmisiuni ale mele este de a vă aduce o mai mare conştientizare şi aliniere cu pacea care sunteţi.

Odată ce veţi simţi direct că sunteţi pacea, veţi dori să vă întoarceţi la acea experienţă şi asta vă va ajuta să nu cedaţi ispitelor minţii egotice şi minciunilor pe care vi le spune, care vă ţin departe de tot ceea ce este paşnic şi în armonie cu binele vostru cel mai înalt.

Aşadar, vă rugăm să vă acordaţi ceva timp pentru a vă cunoaşte pacea din Inimă, pur şi simplu, şezând şi observând pacea care dăinuie acolo. Daţi toată atenţia păcii care există în acest moment. Fiţi această pace. Rămâneţi în ea. Folosiţi-vă voinţa pentru a o alege pe ea. Prin asta, vrem să spunem să daţi atenţie experienţei subtile a păcii, care este Fiinţa voastră.

Când mintea este liniştită, este destul de uşor să simţiţi pacea. Aşadar, învăţaţi să vă liniştiţi mintea, dacă simţiţi nevoia, dar luaţi-o în această direcţie. Lumea are nevoie ca voi să mergeţi în această direcţie. Voi sunteţi cei cărora ne adresăm, pentru că voi sunteţi cei care ne veţi asculta. Voi sunteţi cei deschişi la Adevăr, aşa că trebuie să îl transmiteţi mai departe. Trebuie să faceţi această muncă şi această alegere, nu numai pentru voi înşivă, ci pentru întreaga umanitate.

Vă rugăm să faceţi acest lucru şi vă vom ajuta. Suntem aici pentru a vă ajuta în transformarea voastră, ca să puteţi fi nişte faruri strălucitoare în lume şi să o transformaţi, câte o persoană pe rând. Există speranţă pentru această lume, dar ea nu se va concretiza doar stând şi nefăcând nimic. Există speranţă doar dacă destui oameni vor alege să se alinieze cu adevărul Fiinţei lor, cu pacea şi dragostea. Există speranţă doar dacă alegeţi să vă însoţiţi cu Adevărul şi să trăiţi Adevărul.

Mizăm pe voi, dar vă rugăm să ştiţi că nu sunteţi singuri. Suntem legiune. Foarte multe fiinţe de aici lucrează pentru a transforma conştiinţa pe planeta Pământ. Vă iubim foarte mult pe toţi. Iubim Pământul. Vrem să fie în pace. Deci, vă rugăm, faceţi-vă fiecare partea voastră. Transformaţi-vă pe voi înşivă pentru a transforma lumea.

Vă mulţumim că aţi fost aici. Vă mulţumim că aţi fost deschişi la acest mesaj. Vă mulţumim că l-aţi înţeles. Vă mulţumim că vă pasă. Suntem alături de voi mereu.»

Capitolul 9

Credinţele vă modelează viaţa

«Astăzi, aş vrea să vă vorbesc despre dorinţă, deoarece este atât de importantă în viaţa voastră. Dorinţa este motorul care vă impulsionează activităţile. Dar care este motorul care impulsionează dorinţa? Este gândul. Gândul stimulează dorinţa prin convingeri: Dacă credeţi că aveţi nevoie de o maşină nouă pentru a fi fericiţi, atunci veţi dori o maşină nouă. Dacă credeţi că aveţi nevoie de un nou partener pentru a fi fericiţi, atunci veţi dori un nou partener şi veţi începe să îl căutaţi şi să vă deschideţi faţă de vreunul. Această deschidere, această intenţie, probabil, va crea o relaţie.

Gândurile voastre – convingerile sau credinţele voastre – sunt foarte, foarte puternice. Problema este că nu sunteţi conştienţi de multe dintre credinţele voastre. Când aveţi în voi ceva atât de puternic care vă conduce comportamentul şi nu sunteţi conştient de el, veţi întâmpina dificultăţi în viaţă.

Sunteţi meniţi să fiţi creatori conştienţi ai vieţii voastre. Deci, sunteţi meniţi să deveniţi conştienţi de credinţele voastre. Dar cum aţi putea să deveniţi conştienţi de ele, dacă vă identificaţi cu ele? Când sunteţi identificaţi cu credinţele voastre, adică când vă credeţi convingerile, nu înseamnă neapărat că sunteţi şi conştienţi de ele. Când sunteţi identificaţi cu convingerile voastre, le faceţi jocul, fără a fi conştienţi de ceea ce vă determină să acţionaţi. Este important să fiţi conştienţi de ceea ce vă determină să acţionaţi. Este important să fiţi conştienţi de dorinţele voastre şi de credinţele care creează şi impulsionează acele dorinţe. Trezirea la adevărata voastră natură înseamnă, în esenţă, a deveni conştienţi de ceea ce gândiţi, credeţi şi doriţi şi, de asemenea, a vă detaşa suficient de gândurile şi dorinţele voastre, pentru a putea evalua dacă o dorinţă, o credinţă sau o preocupare este demnă de luat în seamă.

Căci multe dintre credinţele şi dorinţele voastre nu sunt demne de atenţia voastră sau să le puneţi în practică. Atâta timp şi energie sunt irosite urmând dorinţe care nu merită sau care nu aduc împlinire la un nivel mai profund. Ele sunt dorinţele ego-ului, care nu vă vor aduce

împlinire, deşi vă vor oferi senzaţia că faceţi ceva şi că sunteţi cineva. Într-adevăr, vă dau senzaţia că aveţi o identitate.

Cu toate acestea, urmarea dorinţelor ego-ului nu vă va împlini la cel mai profund nivel, deoarece sunt superficiale – deci, cum ar putea să vă împlinească? Ego-ul doreşte putere, securitate, un tratament special, prestigiu, recunoaştere şi popularitate. Vrea să fie în vârf, deasupra celorlalţi. Cum ar putea aceste dorinţe să vă aducă împlinire, când sunt atât de departe de adevărul că voi sunteţi una cu toţi?

Nu sunteţi meniţi să fiţi separaţi. Deşi aveţi menirea să vă exploraţi unicitatea, aveţi şi menirea să vă descoperiţi unitatea cu toţi. În realitate, nu sunteţi separaţi, aşa că atunci când vă comportaţi într-un mod care accentuează separarea – cum ar fi încercarea de a deveni ceva mai special decât altcineva – asta nu vă va împlini sufleteşte, pentru că nu puteţi găsi împlinirea atunci când sunteţi trataţi mai special. Menirea voastră este să vă găsiţi împlinirea prin unitate, dragoste, slujire, creştere şi pace.

Nu veţi găsi niciodată adevărata fericire urmând dorinţele ego-ului. Iar adevărul este că majoritatea gândurilor şi dorinţelor care parvin prin vocea din capul vostru sunt dorinţe de-ale ego-ului. Deci, dacă permiteţi vocii din cap să vă determine acţiunile, atunci veţi duce o viaţă superficială. S-ar putea să obţineţi unele dintre lucrurile pe care le doriţi, deoarece atunci când urmăriţi cu tot dinadinsul să le obţineţi, viaţa vi le va oferi adesea, nu întotdeauna, dar vi le va oferi în scopul de a vă arăta la ce rezultate duce acea alegere.

Aşa învăţaţi. În cele din urmă, veţi învăţa că dorinţele ego-ului nu vă pot împlini, că nu merită efortul. Iar atunci veţi fi dispuşi să căutaţi care este sensul vieţii, ce anume vă va împlini, ce vă va face cu adevărat fericiţi. Când veţi începe să puneţi aceste întrebări, veţi găsi, cu siguranţă, şi răspunsurile, deoarece acestea sunt dorinţe mai profunde.

Aceste dorinţe mai profunde nu provin dintr-un gând din capul vostru. Ele provin dintr-un îndemn din adâncul fiinţei. Sunteţi îndemnaţi să urmăriţi lucruri care să vă aducă o împlinire profundă. Acesta este un mod foarte diferit de a trăi – într-o stare în care primiţi îndemnuri de acţiune de la un nivel profund şi tăcut.

Puteţi exprima aceste dorinţe mai profunde prin cuvinte când vorbiţi cu voi înşivă sau cu altcineva, dar ele nu au apărut iniţial din fluxul de gânduri. Nu au apărut ca un „Eu vreau”, cel puţin, nu iniţial. Aşadar, fiţi

atenţi să nu daţi prea multă greutate acelor dorinţe din fluxul de gândire de genul: „Vreau asta” şi „Vreau aia”. Observaţi cu atenţie dorinţele din fluxul de gânduri. Sunt ele vrednice de energia şi atenţia voastră? Vă vor face cu adevărat fericiţi?

Desigur, nu este nimic în neregulă în a urmări şi acele dorinţe minore. Toată lumea o face într-o oarecare măsură. Dar ceea ce vă face fericiţi este câtă energie cheltuiţi făcând ceea ce vă împlineşte cu adevărat. Dacă majoritatea activităţilor voastre sunt dedicate pentru asta, veţi fi fericiţi. Atunci, nu va mai fi nicio problemă dacă urmăriţi să vă cumpăraţi o maşină nouă sau vă preocupă vreun alt gând, deoarece nu vă vor împiedica această împlinire mai profundă. Acele dorinţe secundare vor fi percepute ca atare. Şi veţi fi motivaţi de îndemnurile mai profunde, mai importante, mai împlinitoare.

Atunci, va conta din ce în ce mai puţin dacă aveţi ceea ce vrea ego-ul. Şi asta-i frumuseţea – oricât de mult sau de puţin aţi avea, toată lumea poate fi fericită, pentru că oricine îşi poate îndeplini dorinţele mai profunde. Nu este nevoie de bani pentru a îndeplini aceste dorinţe mai profunde; este nevoie doar de dorinţa de a învăţa, de a creşte, de a iubi, de a servi, de a explora, de a descoperi, de a fi deschis şi de a crea. A face aceste lucruri nu costă nimic şi sunt cele mai satisfăcătoare.

Deci, nu există nicio scuză pentru a nu fi fericit. Este posibil să fii fericit cu foarte, foarte puţin. În acelaşi timp, sunt complet de acord că este mai dificil să fii fericit atunci când nu-ţi sunt satisfăcute nevoile de bază. Este foarte dificil, într-adevăr. Şi totuşi, nu este chiar imposibil, căci există în lumea voastră foarte mulţi oameni care sunt bucuroşi şi profund recunoscători pentru puţinul pe care îl au şi pentru dragostea celor din jur, căci de acolo vine cea mai mare împlinire. Din a-i iubi pe ceilalţi, a avea grijă de alţii, a le fi de ajutor altora.

Aceasta este una dintre cele mai importante lecţii ale vieţii. Dar poate dura destul de mult până când o înveţi. Atâta timp cât asculţi de mintea egotică, n-o vei învăţa pea repede, deoarece mintea egotică nu-ţi va sugera să îi slujeşti pe alţii sau măcar să îi iubeşti pe ceilalţi, cu excepţia cazului în care ego-ul vrea să profite de pe urma iubirii cuiva.

Atâta timp cât rămâi prins în mintea egotică, în dorinţele şi în interesele ei, va fi dificil să găseşti acea mare împlinire. Dar ea este acolo şi te aşteaptă să o găseşti. Este un secret deschis, gata să fie descoperit.

Şi, iată, că acum l-ai găsit: secretul vieţii. Secretul pentru a fi fericit este să îţi urmezi dorinţele cele mai profunde.

Una dintre cele mai importante dorinţe este dorinţa de dragoste şi unitate. Dacă ceva te face să iubeşti mai profund, mai deschis şi mai uşor, mergi în acea direcţie. Este foarte important să mergi în direcţia care îţi stimulează iubirea şi bucuria. Dacă faci asta, vei duce o viaţă frumoasă.

Iubirea nu vă poate duce niciodată pe căi greşite. Va atrage tot ce aveţi nevoie cu adevărat. Iubirea este o forţă de atracţie – este forţa de atracţie din univers. Când vă aliniaţi cu dragostea şi exprimaţi iubirea, universul vă va oferi tot ce aveţi nevoie: toată inspiraţia, înţelepciunea, curajul şi puterea. Cu toţii le aveţi la dispoziţie în orice moment, dar trebuie să vă daţi seama că le aveţi. Seamănă puţin cu faza când Dorothy pocneşte din papucii ei rubinii (n.tr. – în "Vrăjitorul din Oz"), nu-i aşa? Dacă nu-ţi dai seama că ai acces la aceste daruri minunate în interiorul tău, atunci este ca şi cum nu le-ai avea.

Aveţi tot ce aveţi nevoie, dar nu vă veţi da seama de asta dacă rămâneţi prinşi în fluxul de gândire, care vă va tot repeta că nu aveţi ceea ce aveţi nevoie şi vă va împiedica să apreciaţi ceea ce aveţi. Ego-ul este o capcană. Este provocarea pe care tu, eroul, trebuie să o depăşeşti.

Nu sunteţi lăsaţi singuri şi fără resurse în această viaţă dificilă. Toţi aveţi aceleaşi resurse. Nu toţi aveţi aceeaşi inteligenţă sau aceeaşi forţă fizică, dar toată lumea are aceeaşi capacitate de curaj, forţă interioară, bunătate, dragoste, compasiune şi răbdare. Toată lumea are aceste capacităţi, dar numai unii dintre voi sunteţi conştienţi de aceste resurse, le accesaţi şi le folosiţi.

Deci, fiţi conştienţi de asta: Că sunteţi cu toţii bine dotaţi pentru a avea o viaţă minunată, plină de dragoste, pace şi bunătate. Dar depinde de voi să o realizaţi, să aveţi această dorinţă. Dorinţa pentru aceste lucruri – iubire, înţelepciune, compasiune, pace – vine din profunzime. Când vă aliniaţi cu acestea, veţi primi, cu siguranţă, ceea ce doriţi.

Intenţia voastră – dorinţa voastră - este foarte importantă. Intenţia este totul. Doriţi-vă iubirea, doriţi-vă pacea, doriţi-vă bunătatea, doriţi-vă o viaţă plină, o împlinire dincolo de imaginaţia voastră cea mai îndrăzneaţă şi le veţi avea. Nu vă fie teamă să primiţi răsplata care vă stă la dispoziţie. Primiţi ceea ce vă oferă universul. Vă oferă în mod gratuit, dar trebuie să şi doriţi. Trebuie să doriţi să primiţi ceea ce el are de dat.

Când vă aliniaţi cu dragostea, pacea şi bunătatea, iar acţiunile voastre curg de acolo, veţi primi tot ce aveţi nevoie. Aşa sunteţi răsplătiţi pentru că v-aţi găsit drumul înapoi Acasă. Veţi primi ceea ce aveţi nevoie. Este o lege naturală aceea că, dacă oferi, vei primi.

Ieşiţi din zona negativă a ego-ului. Dorinţele sale vă fac să alergaţi în cerc, fără să ajungeţi niciodată la mulţumire. Găsiţi în voi acel lucru care vă va face cu adevărat fericiţi şi urmaţi-l. Fiţi fiinţa iubitoare care sunteţi meniţi să deveniţi şi care puteţi fi, iar orice altceva vi se va da pe deasupra. Aceasta este promisiunea noastră.

Vă mulţumim că aţi fost prezenţi. Vă mulţumim pentru deschidere. Vă mulţumim că sunteţi în armonie cu noi. Suntem alături de voi mereu.»

Capitolul 10

Tăria şi curajul

«Două calităţi care aparţin naturii voastre divine sunt puterea interioară şi curajul. Aceste cadouri extrem de valoroase vi s-au oferit pentru a naviga prin viaţă. V-au fost date pentru a vă facilita evoluţia spirituală, deoarece fără ele, v-ar fi copleşit descurajarea şi sentimentul de lipsă specifice ego-ului şi aţi fi rămas captivi în acea stare de conştiinţă. Tăria şi curajul sunt două chei către eliberarea din tiranica stare egotică.

Starea egotică este calea minimei rezistenţe, deoarece este starea voastră implicită. Când urmaţi vocea din cap, vă apropiaţi de ego, iar viziunea lui este că viaţa are mereu lipsuri, că niciodată nu are sau nu este destul. Acea senzaţie de a nu avea niciodată suficient este una de slăbiciune, de lipsă a ceea ce ai nevoie pentru a depăşi provocările vieţii, dorind mereu mai mult decât ai şi nevăzând ceea ce ai.

Perspectiva ego-ului este ca şi cum ai trece prin viaţă cu nişte ochelari de cal: vezi printr-un obiectiv îngust şi limitativ. Perspectiva ego-ului este una în care nu recunoşti, nu bagi în seamă sau chiar nu foloseşti darurile care ţi s-au oferit pentru a depăşi dificultăţile şi provocările vieţii. Deşi întâmpinaţi o mulţime de probleme în viaţă, fiecare dintre voi este foarte bine echipat pentru a face faţă dificultăţilor şi provocărilor vieţii.

Aveţi în dotare toate calităţile interioare de care aveţi nevoie, iar tăria şi curajul sunt două dintre cele mai importante calităţi care vi s-au dat. Ele sunt antidotul la înţelegerea eronată şi viziunea ego-ului: falsa opinie că mereu lipseşte ceva, că viaţa nu are resurse suficiente, că ceilalţi au lipsuri şi că viaţa ar trebui să fie altfel de cum este.

Când sunteţi de acord cu această percepţie a ego-ului, vă aflaţi într-o stare tristă şi nefericită. Antidotul pentru o astfel de perspectivă limitativă şi deprimantă este puterea şi curajul, care vă deschid posibilitatea de a acţiona în alte moduri decât conform programării voastre implicite şi condiţionărilor pe care le-aţi învăţat de la alţii.

Ca să nu credeţi şi să nu urmaţi programarea aveţi nevoie de curaj şi forţă, pentru că vă împotriviţi nu numai propriilor condiţionări, ci şi ale

celorlalţi. Majoritatea oamenilor urmează calea minimei rezistenţe, adică vocea din cap. Ea vă îndeamnă să vă doriţi controlul, siguranţa, superioritatea şi să dobândiţi cât mai mult din toate. Senzaţia că nu aveţi niciodată destul şi că trebuie să obţineţi mai mult, chiar dacă asta înseamnă să luaţi de la altcineva, aceasta este perspectiva ego-ului şi programarea voastră. Într-acolo vă îndreptaţi în mod natural.

Însă, dacă nu dovediţi o oarecare opoziţie faţă de calea minimei rezistenţe, veţi suferi. Percepţia că viaţa ar avea lipsuri, că ar fi înspăimântătoare, nefericită, dificilă şi crudă vă generează nefericire şi conflicte în relaţiile voastre, în care vă străduiţi în permanenţă să fiţi mai buni sau să aveţi mai multe decât celălalt. Aceea nu este o stare fericită şi nu aduce fericirea nimănui. Percepţia că ceva ar lipsi este greşită şi neadevărată. Este o minciună.

Este o minciună chiar şi aceea că viaţa ar fi dificilă. Viaţa este făcută mult mai dificilă de către percepţiile negative şi limitative ale ego-ului. Fără acestea, dificultăţile vieţii s-ar putea rezolva mult mai bine. Aţi avea acces nu numai la resursele voastre interioare pentru a face faţă acestor dificultăţi, ci şi la sprijinul şi tovărăşia altora care v-ar putea ajuta.

Dacă aţi reuşi să ieşiţi din tiparele voastre implicite, aţi simţi un sentiment de unitate cu toţi şi toate şi aţi dori armonia şi prosperitatea tuturor şi aţi acţiona pentru asta. Aţi lucra unii pentru ceilalţi, nu doar pentru sine. Acest lucru ar uşura enorm greutăţile din societate şi din viaţă.

Perspectiva limitată şi neadevărată a ego-ului provoacă suferinţă şi îngreunează viaţa enorm. Aţi fost programaţi să suferiţi, dar nu trebuie să continuaţi să suferiţi. Vă aflaţi aici şi acum pentru a vă depăşi suferinţa. Lucrarea voastră constă în a vă depăşi programarea, setarea implicită, şi să învăţaţi să priviţi viaţa cum este ea cu adevărat.

Este nevoie de tărie şi curaj să acţionaţi contrar setării implicite din voi şi din cei care şi-o urmează pe a lor. Este nevoie de un curaj imens pentru a acţiona într-un mod opus la ceea ce alţii cred că ar fi adevărat. Alţii îşi cred propriile gânduri şi suferă în consecinţă. Dacă vă exprimaţi dezacordul cu ei şi cu nevoia lor de a suferi, ei pot avea impresia că nu îi susţineţi, când voi, pur şi simplu, doar le indicaţi calea către o viaţă mai fericită.

E nevoie de mult curaj să nu cazi pradă credinţelor greşite ale propriei minţi şi ale minţilor altor persoane. Trebuie să fii dispus să vezi Adevărul şi să nu urmezi ideile false: toate acele credinţe care produc ruşinea, ura, blamarea, gelozia şi dorinţa de răzbunare.

Aceste credinţe te fac să rătăceşti. Nu te conduc, pe tine sau pe oricine altcineva, spre pace şi fericire, ci în direcţie opusă. Cei care cred în blamare, gelozie, răzbunare, ură şi superioritate nu vor să le pui la îndoială credinţele. Nu vor să îi înfrunţi. Nu vor să trăieşti altfel. Deci, este nevoie de curaj şi tărie pentru a trăi după propriul tău adevăr – conform Adevărului.

Ce este curajul? Este capacitatea de a rămâne fidel Adevărului indiferent de obstacole. Îţi cunoşti adevărul tău? Ştii ce este Adevărul? Iată una dintre marile lecţii ale vieţii: să descoperi atât propriul tău adevăr personal, cât şi Adevărul în general.

Sunteţi foarte binecuvântaţi că puteţi vedea Adevărul atât cât îl vedeţi. Cu adevărat, sunteţi foarte binecuvântaţi, deoarece foarte mulţi nu înţeleg ce înseamnă viaţa. Ei nu înţeleg ceea ce voi aţi înţeles deja. Deci, să ajungi la Adevăr este o mare, mare binecuvântare. Dar apoi, este nevoie de curaj şi putere interioară pentru a păstra acest adevăr. Nu este de ajuns să cunoşti Adevărul; trebuie să trăieşti acel adevăr, să-i fii fidel. Iar asta necesită curaj.

Curajul vine din cunoaşterea Adevărului mai profund decât numai intelectual. E ceva mai mult decât doar o idee. Face parte din dezvoltarea voastră spirituală să treceţi de la înţelegerea intelectuală a Adevărului la simţirea Adevărului în fiinţa voastră, să vă sincronizaţi cu Adevărul într-o asemenea măsură, încât să nu vă mai puteţi mişca altfel, să nu vă mai influenţeze deloc ceea ce este fals, ci numai Adevărul. Ajungeţi într-un punct al evoluţiei spirituale când Adevărul trebuie urmat. Îl simţiţi atât de puternic în voi, încât nu îi puteţi rezista. Când ajungeţi în acest punct, înseamnă că sunteţi, într-adevăr, foarte avansaţi pe cale, fiindcă nimic nu vă poate abate de la Adevăr.

Înainte de a ajunge la acel punct, veţi oscila şi vă veţi întoarce din când în când la setarea implicită, apoi veţi descoperi din nou cât de falsă este. Dar acest lucru nu este greşit. Este în regulă dacă vă întoarceţi la fals – cu certitudine că o veţi face. Veţi şovăi, în mod natural. Veţi aluneca, în mod natural, înapoi la setarea implicită. Dar nu veţi mai

putea rămâne acolo mult timp. Nu veţi putea rămâne fideli falsului, cel puţin nu pentru mult timp.

Gândurile din fluxul vostru de gândire sunt nişte minciuni. Există atât de multe minciuni în fluxul de gândire, încât cel mai bine este să consideraţi că fluxul de gânduri este complet o minciună sau, cel puţin, că este inutil, astfel încât să nu mai fiţi tentaţi să credeţi vreunul dintre aceste gânduri.

Pentru a fi cine eşti, cine ai venit aici să devii, nu este necesar să asculţi gândurile din fluxul gândirii. Tocmai acele gânduri te împiedică să fii cine poţi fi, cine eşti menit să fii. Prin urmare, este bine să le consideri pe toate minciuni sau nefolositoare, fiindcă nici măcar acele câteva gânduri neutre sau pozitive din fluxul de gânduri nu îţi sunt necesare.

Găseşte locul din tine care ştie să acţioneze în conformitate cu ceea ce este adevărat. Recunoaşte-ţi acel loc dinlăuntru. Îl vei afla prin meditaţie, tăcere şi prin ascultare – nu ascultând mintea, ci simţul mai subtil al sinelui. Află cine eşti.

Cine eşti este o experienţă. Cine eşti este experienţa de a fi, de a exista, experienţa acelui Eu-sunt. Cine eşti este acel ceva care ascultă sau citeşte aceste cuvinte. Fii asta. Fii atât de simplu. Fii îndeajuns de curajos pentru a fi atât de simplu, pentru a nu urma gândurile pe care le urmează alţii, pentru a nu urma dorinţele şi valorile pentru care trăiesc majoritatea oamenilor: puterea, superioritatea şi acumularea. Nu ai nevoie de acele valori. Te îndepărtează de fericire. Urmează valorile adevăratului tău sine, care sunt, pur şi simplu, dragostea şi pacea.

Iubirea, pacea şi unitatea sunt adevărata ta natură. Când mergi în direcţia iubirii, a păcii şi a unităţii, vei avea viaţa pe care eşti menit să o trăieşti. Rămâi fidel busolei interioare. Accesează curajul şi forţa care ţi s-au dat. Observă cum se simt curajul şi forţa la nivel subtil. Cum le simţi? Le recunoşti, desigur. Concentrează-te asupra lor şi îţi vor deveni tovarăşi.

Puteţi apela la puterea interioară şi curaj în momentele de dificultate, pentru a vă ridica moralul. Învăţaţi să regăsiţi lăuntric aceste cadouri care v-au fost oferite, care vă vor înălţa şi vă vor ajuta să depăşiţi orice dificultăţi sau provocări. Sunteţi mult mai puternici decât o ştiţi! Descoperiţi această forţă şi rămâneţi-i fideli, căci este o busolă de încredere.

Dacă ne cereţi ajutorul pentru a vă activa puterea şi curajul, îl veţi primi. Doar faceţi-ne cunoscută această intenţie. Faceţi această rugăciune şi veţi primi ajutorul de care aveţi nevoie.

Vă mulţumim că aţi fost prezenţi aici. Vă mulţumim pentru deschidere. Suntem mereu alături de voi.»

Capitolul 11

Mitul sfinţeniei

«Aş vrea să vă vorbesc despre mitul sfinţeniei. Este important să înţelegeţi că unele lucruri pe care le credeţi despre iluminare sunt simple mituri. Ideea că cineva ar deveni sfânt în comportament este un mit notabil. Mulţi dintre voi speraţi şi vă străduiţi să dobândiţi sfinţenia şi, totuşi, vă este cam inaccesibilă, deoarece nu veţi înceta niciodată să fiţi fiinţa umană imperfectă care sunteţi. Şi este important să acceptaţi acest lucru. Este posibil să fiţi foarte avansaţi pe calea trezirii şi încă să mai suferiţi pe motiv că nu sunteţi suficient de perfecţi.

Nu există perfecţiune într-o formă umană. Nu este posibil să fiţi perfecţi, pentru că nu sunteţi meniţi să fiţi perfecţi. Nu face parte din planul divin să deveniţi perfecţi pe măsură ce avansaţi spiritual.

Prin perfect înţeleg un comportament perfect: niciodată să nu te înfurii sau să te simţi supărat, să te comporţi mereu cu blândeţe şi compasiune, să te simţi mereu fericit şi plin de iubire. Nu este vina voastră, oricât de departe v-aţi afla pe cale, că nu sunteţi întotdeauna fericiţi, iubitori, buni sau amabili.

Aspectul vostru uman se poate manifesta oricând. Ego-ul nu dispare niciodată definitiv. Pe măsură ce evoluaţi, ego-ul se retrage din ce în ce mai mult în fundal, iar Sinele divin iese în faţă şi devine cel ce vă trăieşte viaţa şi cel ce vă simţiţi a fi. Cât de departe se retrage ego-ul depinde de progresul vostru spiritual. Şi totuşi, este întotdeauna posibil ca ego-ul să iasă din nou în faţă şi ca Sinele divin să se retragă în fundal.

Pentru cineva avansat spiritual, ego-ul rămâne în fundal cea mai mare parte a timpului şi, când apare, nu rămâne în prim-plan mult timp sau într-un mod dăunător pe termen lung. Totuşi, este posibil ca ego-ul să apară rapid şi neaşteptat şi să vă preia discursul şi acţiunea, ca apoi să se retragă din nou în fundal. Dacă sunteţi mai puţin avansaţi, ego-ul poate ieşi în faţă şi rămâne aici mai mult timp şi să producă mai mult rău şi dificultăţi decât dacă aţi fi mai avansaţi.

Este important să vă daţi seama că există întotdeauna posibilitatea ca ego-ul să fie în prim-plan, şi asta ca să nu pretindeţi că nu aţi fi prinşi de ego atunci când sunteţi. Aceasta este o altă capcană. Dacă crezi că eşti

atât de avansat spiritual, încât tot ceea ce iese din gura ta trebuie să fie vorbire divină şi nu ego, atunci nu vei vedea sau admite momentele în care vorbeşte ego-ul, nu Sinele divin. Deci este cam riscant să presupui că ego-ul nu se va putea întoarce niciodată. Pentru că atunci când el va apare, vei presupune că este vocea Divinului, deşi este evident că discursul le face rău altor oameni. Ai spune: „Nu, acesta nu poate fi ego-ul, pentru că eu mi-am învins ego-ul. Nu mai poate reveni. Probabil că te înşeli."

Aşa se întâmplă cu unii învăţători spirituali: Ei cred că au ajuns dincolo de ego şi că tot ceea ce spun trebuie să provină din Adevăr, când, de fapt, vorbirea sau acţiunile nimănui nu provin întotdeauna din Adevăr. Nu există nicio persoană, nici acum, nici vreodată de-a lungul istoriei, care să nu aibă potenţialul de a da glas ego-ului, indiferent de cât de avansată ar fi. Deci, este important să vegheaţi asupra acestui aspect şi să fiţi suficient de smeriţi ca să admiteţi că vi se poate întâmpla oricând.

Dar, fiind smeriţi şi admiţându-vă imperfecţiunea, nu fiţi nici prea duri cu voi, pentru că este foarte firesc să vi se mai întâmple asta din când în când. Evoluţia naturală este ca acest fapt să aibă loc din ce în ce mai rar, însă poate să apară. Vigilenţa este întotdeauna necesară. Indiferent cât sunteţi de avansaţi pe cale, trebuie să vegheaţi neîncetat. Trebuie să fiţi pe fază când se strecoară ego-ul în vorbirea şi acţiunile voastre. Niciodată nu sunteţi complet eliberaţi de riscul ca ego-ul să domine.

Dar este în regulă. Aşa aţi fost concepuţi. Nu aţi fost concepuţi ca ego-ul să dispară complet şi să deveniţi altfel decât sunteţi. Pe măsură ce vă treziţi şi parcurgeţi calea către iluminarea deplină, veţi avea în continuare o personalitate, care poate aluneca cu uşurinţă în negativitate, atunci când ego-ul iese în faţă şi preia conducerea personalităţii.

Unii oameni au personalităţi foarte dificile. S-au născut, poate, cu o anumită amprentă de impulsivitate sau nerăbdare sau o altă calitate negativă adânc înrădăcinată în structura lor psihologică, poate din vieţile anterioare sau imprimată în mica copilărie din cauza anumitor experienţe. Cu excepţia cazului în care persoana îşi rezolvă problemele psihologice, aceste caracteristici imperfecte, negative sau nedorite pot rămâne oarecum intacte, chiar dacă persoana a avansat spiritual.

Dacă nu vă dedicaţi rezolvării problemelor psihologice, acestea nu vor dispărea neapărat de la sine pe măsură ce progresaţi spiritual. Din acest motiv, vedeţi unii învăţători care sunt urâcioşi sau care abuzează de puterea lor sau care au trăsături la care nu vă aşteptaţi de la cineva avansat spiritual. La asta mă refer când spun că fiinţele umane nu sunt perfecte. Au caracteristici, însuşiri care se trag din condiţionările lor şi care nu sunt uşor de depăşit, nu fără mult efort. Majoritatea oamenilor nu depun atât efort cât trebuie pentru a-şi rezolva complet aceste probleme. Aşadar, nu vă miraţi dacă învăţătorii pe care îi întâlniţi au ciudăţenii sau calităţi negative şi chiar o tendinţă de a abuza, din cauza problemelor psihologice care nu au fost complet depistate şi înlăturate, fie din lipsă de voinţă, fie neştiind cum se face.

Lumea voastră cunoaşte destul de puţin despre cum să eliminaţi astfel de probleme. Deocamdată nu prea aveţi mijloacele sau cunoştinţele necesare pentru a o face. Aţi dezvoltat nişte mijloace şi o anumită abilitate de a vă depăşi problemele psihologice, dar în viitor, veţi descoperi mijloace mult mai eficiente şi cu toţii veţi deveni, am putea zice, fiinţe umane mult îmbunătăţite.

Însă tot este nevoie de dorinţa de a rezolva aceste probleme şi de a dedica nişte timp şi energie pentru asta. Nu toţi cei care se află pe o cale spirituală sunt înclinaţi să o facă, deşi, este posibil să fi găsit tehnologii spirituale care le-au permis să avanseze spiritual, fără a avansa însă şi psihologic.

Acest lucru explică de ce oamenii se dezvoltă într-un mod dezechilibrat. Ei ar putea să fie destul de avansaţi spiritual, dar nu atât de avansaţi emoţional şi psihologic din punct de vedere uman. Iar asta le provoacă dificultăţi, în special în relaţii. Acesta este motivul pentru care vedeţi atât de des abuzuri de putere la învăţătorii spirituali.

Prin urmare, deşi vi se recomandă să depuneţi eforturi pentru a dobândi o mai mare perfecţiune, o mai mare virtute, bunătate, compasiune, dragoste şi pace şi să le exprimaţi în viaţă, să le trăiţi, este, de asemenea, important să înţelegeţi că, în mod natural, nu veţi reuşi să le exprimaţi pe cât v-aţi dori, din cauză că aveţi, prin condiţionare, o puternică tendinţă să vă comportaţi egotic, ca în trecut, tendinţă care nu este uşor de inversat.

Deci, cu orice preţ, străduiţi-vă să fiţi fiinţe umane mai bune! Dar nu vă judecaţi prea dur atunci când eşuaţi să vă ridicaţi la nivelul idealului – pentru că veţi şi eşua. Dar atunci, va fi absolut în regulă să vă iertaţi pe voi înşivă şi să mergeţi mai departe şi să faceţi tot ce puteţi mai bine. Doar atât se aşteaptă de la voi – să faceţi tot posibilul, să vă iertaţi pe voi înşivă, să-i iertaţi pe ceilalţi şi să încercaţi din nou.

Sper că v-am lămurit că sunteţi profund iubiţi, fie că vă exprimaţi Sinele divin, fie că nu. Avem o compasiune profundă pentru situaţia în care vă aflaţi, cea de a fi om. Este foarte greu de a fi o fiinţă umană. Este foarte dificil de a trăi la înălţimea idealurilor despre care vorbim în învăţăturile noastre, idealurile de iubire, pace, bunătate şi compasiune. Merită să luptaţi pentru aceste idealuri, dar vă rugăm să fiţi blânzi cu voi înşivă atunci când nu vă ridicaţi la înălţimea lor, în acelaşi timp, continuând să vă străduiţi.

Nu v-am spus toate acestea pentru a vă scuza imperfecţiunile şi să spuneţi: „Păi, nimeni nu este perfect!” şi apoi să vă continuaţi comportamentul imperfect, ci pentru a vă încuraja să fiţi blânzi cu voi înşivă când vă observaţi imperfecţiunea comportamentului vostru, dar continuând să vă străduiţi să vă exprimaţi calităţile divine care vă vor face cu adevărat fericiţi.

La urma urmei, pentru propria voastră fericire vă sunt date aceste învăţături. Pentru fericirea voastră şi fericirea tuturor. Vă dorim să fiţi fericiţi, aşa că vă dorim atât să fiţi blânzi cu voi înşivă când faceţi o greşeală, când vă identificaţi cu ego-ul, cât vă dorim şi să cunoaşteţi adevărul – că veţi fi fericiţi numai atunci când mergeţi în direcţia Sinelui vostru divin.

Aşadar, vă rugăm să rămâneţi pe calea voastră spirituală şi să fiţi plini de compasiune faţă de voi şi de ceilalţi. Sunteţi profund iubiţi. Vă rugăm să fiţi conştienţi că suntem aici pentru voi.

Vă mulţumim că aţi fost prezenţi. Vă mulţumim pentru deschidere. Suntem alături de voi mereu.»

Capitolul 12

Voinţa de trezire spirituală

«Vă aflaţi cu toţii pe calea spirituală. Vine un moment în evoluţie când intraţi pe această cale. S-ar putea şi să renunţaţi la ea uneori. Dar odată ce aţi intrat pe cale, sunteţi pe cale şi veţi continua să fiţi împinşi înainte. La un anumit moment, simţiţi nevoia să păşiţi pe cale. Dar nu depinde de voi când anume veţi simţi chemarea. Foarte multe lucruri legate de calea spirituală nu depind de voi. Şi totuşi, aflându-vă pe cale, este foarte, foarte importantă voinţa şi cooperarea voastră, intenţia voastră, pentru că puteţi alege oricând să nu fiţi pe cale, să i vă opuneţi. Vi se permite întotdeauna acea libertate. Liberul vostru arbitru este cu adevărat liber şi respectat întocmai.

Uneori vă simţiţi rătăciţi şi blocaţi. Adesea, asta n-are nicio legătură cu ceea ce faceţi sau nu faceţi. „Rătăciţi” sau „blocaţi” este o poveste pe care v-o spuneţi singuri când aveţi impresia că nu progresaţi pe cât de repede credeţi că ar trebui. Dar adevărul este că nu prea aveţi niciun control asupra progresului vostru. Aveţi sarcina să cooperaţi cu ceea ce se desfăşoară în interiorul vostru, dar nu sunteţi responsabili de această evoluţie.

Această evoluţie se întâmplă la timpul şi în felul său, şi are propria sa înţelepciune în alegerea modalităţilor şi a momentelor, care nu vi se dezvăluie. Habar nu aveţi ce se întâmplă în privinţa creşterii spirituale la niveluri profunde şi subtile. Aşa este menit să fie. Nu puteţi şti şi înţelege prea multe despre misteriosul proces al evoluţiei spirituale. Una dintre lecţiile de învăţat pe cale este să acceptaţi că nu ştiţi ce se întâmplă şi să nu născociţi poveşti despre asta, în special cele care v-ar face să suferiţi.

Aşadar, lăsaţi-vă în seama acestei evoluţii, acestui plan spiritual. Făceţi-o înţelegând cât de vaste sunt forţele care vă conduc viaţa şi au grijă de voi. Aceste forţe sunt înţelepte, misterioase şi atât de vaste, încât nu le puteţi înţelege cu mintea sau manipula cu voinţa voastră. Puteţi să vă împotriviţi lor, dar nu puteţi voi stabili cum se va desfăşura planul vostru divin.

Pe măsură ce progresaţi spiritual, este întotdeauna important să aveţi o atitudine umilă. Vedeţi din ce în ce mai clar că nu deţineţi

controlul a ceea ce numiţi „viaţa mea”, că, de fapt, nici nu există aşa ceva ca „viaţa mea”, ci doar viaţa trăindu-se pe ea însăşi prin voi, exprimându-se prin voi şi creând în mod misterios prin voi această viaţă pe care o trăiţi.

Ego-ul pretinde că el creează viaţa, că el produce întâmplările din viaţă. Dar ego-ul este doar un co-creator şi nu are ultimul cuvânt de spus despre ceea ce se creează. Şi mult prea des, ego-ul împiedică ceea ce se încearcă a fi creat prin voi. Deci, acest fals sentiment de „eu” nu este prea folositor. Cel mai bine ar fi să fie dat la o parte, şi de aceea sunt importante învăţăturile despre sinele fals.

Este important să înţelegeţi că nu voi vă aranjaţi viaţa şi că nici măcar nu aveţi o viaţă – ci viaţa vă are pe voi. Asta-i o veste bună, pentru că viaţa este demnă de încredere, iar atunci când vă conduce şi îi permiteţi să vă stăpânească pe deplin, veţi trăi acea viaţă pe care Viaţa o are în vedere pentru voi. Şi va fi o viaţă bună şi împlinită, care vă va face fericiţi.

Vine un moment în care se iveşte în voi voinţa de trezire. Voinţa care vă anunţă disponibilitatea de a vă trezi este implantată în voi. Este un dar care precede trezirea. Această voinţă nu provine din ego, ci din Sinele mai profund. Această voinţă nu poate fi generată de ego, dar poate fi preluată de ego, care pretinde că propria voastră dorinţă ar fi cea care vă stimulează evoluţia.

Voinţa de trezire stimulează procesul evoluţiei spirituale şi stă la baza dorinţei de a face diversele lucruri care susţin trezirea spirituală, cum ar fi practicile spirituale şi adoptarea unui stil de viaţă benefic trezirii. Această voinţă este chiar Sinele divin care se trezeşte în voi şi începe să se exprime în lume.

Când Sinele divin începe să se trezească în interior, îl simţiţi. Simţiţi un impuls, o atracţie către învăţăturile spirituale şi către meditaţie şi vă alăturaţi celor care simt o atracţie similară. Această voinţă este un cadou şi o parte naturală a căii spirituale.

Această voinţă devine o problemă doar atunci când nu este respectată, când nu este ascultată, deoarece, atunci când Sinele divin se trezeşte în interior, pretinde să i se dea o anumită atenţie. Dacă nu-i daţi atenţie, vă va striga ceva mai tare sau va pune la cale anumite situaţii, astfel ca să-i observaţi chemarea.

Uneori aceste situaţii sunt dificile. Uneori vă distrug confortul şi simţul identităţii. Când se întâmplă asta, vă treziţi din starea obişnuită şi vă întrebaţi: „Ce se întâmplă? Ce trebuie să fac? Cine sunt eu?” Acest tip de apeluri la trezire se pot petrece în orice moment pe cale, din cauză că oamenii revin uşor la obiceiul lor de a crea structuri specifice ego-ului, până când li se dezvoltă mai mult rezonanţa naturală cu Sinele divin lăuntric.

Pe măsură ce progresaţi pe calea spirituală, veţi începe să creaţi structuri – structuri de muncă şi relaţii umane – care susţin această chemare divină. În acel moment, evoluţia voastră probabil că se va accelera, în măsura în care vă creaţi un stil de viaţă în concordanţă cu ceea ce doreşte Divinul pentru voi.

Întotdeauna, voinţa trebuie armonizată cu Inima, nu cu mintea egotică, care probabil va crea structuri foarte diferite decât cele dorite de Inimă. Trezirea cere adesea o viaţă nouă – noi structuri de viaţă. Şi trebuie să fiţi dispuşi să le construiţi, ca să curgeţi cu planul divin.

Disponibilitatea voastră este crucială: disponibilitatea de a vedea că există altceva, în afară de minte, care vă ghidează viaţa şi care vă conduce acolo unde vreţi să ajungeţi. Disponibilitatea şi intenţia voastră de a merge în acea direcţie este cel mai mare aport al vostru personal în desfăşurarea căii spirituale. Aceasta este sarcina voastră principală, de a avea disponibilitatea şi intenţia de a merge în acea direcţie şi nu pe calea minimei rezistenţe, a setării voastre implicite, a ceea ce mintea egotică ar vrea să faceţi şi cum ar vrea ea să trăiţi.

Acum, când oamenii aud asta, uneori se gândesc: „O, nu, asta înseamnă că nu voi mai avea banii, confortul sau sprijinul pe care mi-l doresc şi de care am nevoie în viaţă”. Exact asta v-ar spune mintea egotică. Dacă mergeţi în direcţia Divinului, ea vă va va spune: „Nu vei avea niciun sprijin. Vei fi evitat de oameni. Nu vei supravieţui.” Asta vă va spune, când, de fapt, opusul este adevărat.

Aşadar, este extrem de importantă disponibilitatea voastră de a merge în direcţia Inimii, a chemării divine, a ceea ce simţiţi lăuntric, în adâncul sufletului. Dacă nu sunteţi dispuşi să mergeţi în acea direcţie, nu-i veţi descoperi beneficiile şi justeţea. Trebuie să fiţi dispuşi să faceţi nişte paşi în acea direcţie pentru a descoperi adevărul despre ea.

Iar adevărul este o veste bună, dar cum ai putea să o afli dacă nu ai încredere în Inima ta şi nu eşti dispus să vezi ce se va întâmpla? Aşa cum am mai spus, este nevoie de mult curaj şi putere pentru a merge în direcţia voinţei divine, din cauză că în faţă te aşteaptă necunoscutul.

Când îţi urmezi mintea egotică, ea îţi spune ce se va întâmpla. Pretinde că ştie, iar această pretenţie de a şti este reconfortantă. Este adesea mai confortabil să urmezi mintea egotică decât Inima, deoarece îţi va spune: „Dacă faci asta, atunci se va întâmpla cutare lucru”. Atâta timp cât o crezi, simţi un anumit confort, un anumit sentiment de siguranţă şi protecţie.

Totuşi, dacă îţi crezi mintea egotică, înseamnă că nu accepţi adevărul despre viaţă, anume că n-ai de unde şti ce se va întâmpla. Şi nici nu ai nevoie să ştii ce se va întâmpla, căci viaţa nu te va înşela atunci când urmezi Voinţa divină. Când urmezi voinţa divină, nu şti unde te va duce – căci pentru a fi în acord cu voinţa divină, trebuie să fii în acord cu adevărul, care este tocmai acela că nu ştii unde te îndrepţi şi ce se va întâmpla. Pentru a te arunca în braţele Adevărului, care este un loc necunoscut, trebuie să fii dispus să renunţi la pretenţiile şi minciunile minţii egotice, care îţi dau un fals sentiment de siguranţă.

Necunoscutul îl înspăimântă pe ego. Nu vrea să experimentezi incertitudinea, aşa că inventează tot felul de minciuni. Trebuie să fii dispus să trăieşti în acel loc al Adevărului, acolo unde ştii că nu poţi şti. Eşti dispus să trăieşti într-o stare în care ştii că nu poţi şti ce se va întâmpla în momentul următor? Şi totuşi, nici nu e nevoie să ştii. Este perfect sigur să nu ştii. Asta descoperi când rămâi suficient de mult timp în această stare de necunoaştere.

Trebuie să fii dispus să mergi în călătoria în care Divinul te conduce. Trebuie să fii dispus să accepţi să mergi undeva unde nu ai mai fost. De fapt, aşa a fost întotdeauna: Nu ai ştiut niciodată cu adevărat unde te îndrepţi; doar te-ai prefăcut că ştii.

Când eşti în acord cu Adevărul, te poţi relaxa, ştiind că Adevărul te va conduce către cel mai mare potenţial al tău, către cea mai fericită împlinire, către cel mai bun eu care poţi fi. Nici nu ar putea să facă altfel. Viaţa este bună şi, prin definiţie, trebuie să te ducă într-un loc al bunătăţii, fericirii, Adevărului, siguranţei şi protecţiei. Viaţa te va duce în

mod natural acolo unde vrei să ajungi, dar trebuie să ai încredere în viaţă. Trebuie să ai încredere în viaţă, fără să ştii sigur încotro se îndreaptă ea.

Da, voinţa şi intenţia ta sunt foarte importante pe calea spirituală. Şi totuşi, nici măcar acestea nu depind de tine. Faptul că îţi propui acest scop – ai această disponibilitate – nu depinde de tine. Este un dar care ţi se oferă într-un anumit moment al evoluţiei tale, când este timpul ca Sinele divin să se trezească în tine. Deci, dacă ai această voinţă şi intenţie, este un semn foarte bun. Fii recunoscător pentru acest dar şi continuă să te conformezi acestei voinţe şi intenţii.

Aceasta este singura ta sarcină, iar viaţa va face restul. Îţi va aşterne calea spirituală. Te va avansa spiritual. Se întâmplă deja. Observă ceea ce se întâmplă deja. Bucură-te de asta. Fii conştient că este demnă de încredere şi, pur şi simplu, spune-i "da".

Asta-i tot ceea ce vă rugăm astăzi, pur şi simplu, spuneţi "da" energiei divine care vi se oferă în dar, pe care o vom presăra astăzi asupra voastră. Spuneţi-i "da", pentru că face parte din evoluţia voastră spirituală. Cu siguranţă că aveţi deja dorinţa şi intenţia, căci altfel nu v-aţi afla aici. Deci, fiţi doar ceva mai conştienţi că vreţi să primiţi tot ce aveţi nevoie pentru a progresa pe calea spirituală şi vă va fi dat astăzi şi mereu.

Nu ezitaţi să apelaţi la noi pentru ajutor. Suntem aici pentru voi, dar trebuie să cereţi. Cereţi-ne ajutorul şi vindecarea şi fiţi deschişi să primiţi orice aveţi nevoie.

Vă mulţumim că sunteţi aici. Vă mulţumim pentru deschidere. Suntem alături de voi mereu.»

Capitolul 13

Este lumea o iluzie?

«Lumea este o iluzie şi, în acelaşi timp, nu este o iluzie. Acesta este unul dintre paradoxurile Adevărului. Lumea este o iluzie în acelaşi sens în care un vis sau o hologramă este o iluzie. Este ceva creat de cineva din afara visului sau hologramei ca să pară real, deşi nu este real. Este o iluzie. O iluzie este ceva care pare a fi real, dar nu este.

Creatorul naşte creaţia şi, în acelaşi timp, Creatorul este creaţia. Nu există nimic în afara Creatorului, la fel cum visul nu există în afara visătorului. Tot ceea ce este creat se află în interiorul Creatorului şi, exact ca un vis, din punctul de vedere al Creatorului, este fictiv şi ireal, în sensul că nu are o realitate independentă.

Deoarece lumea nu este independentă de Creator, ar putea fi considerată o iluzie, la fel cum visul este iluzia visătorului. Visul nu are o realitate independentă. Nimic din creaţie nu are o realitate independentă, deoarece nimic nu este independent de Unime. Totul se întâmplă în cadrul Unimii.

Cu toate acestea, din punctul de vedere al creaturilor sau al personajelor din vis, creaţia sau visul sunt reale. Prin urmare, lumea este ambele: pentru Creator, creaţia este o iluzie, o hologramă, o plăsmuire fără nicio realitate independentă; dar pentru cei din lume sau din vis, totul este real, pe cât de reali par să fie ei înşişi, din cauză că nu sunt conştienţi de originea lumii sau a visului.

Acestea sunt informaţii interesante, dar nu prea utile celor aflaţi în lume sau în vis, căci nu le schimbă propria impresie – că lumea ar fi reală. Singurul beneficiu al acestei cunoaşteri este că ajută oamenii să aibă o altă perspectivă, alta decât cea de obicei tiranică a ego-ului – căci atunci când se află în lume, o percep în esenţă din perspectiva ego-ului. Aflând că lumea este o iluzie sau un vis, oamenii sunt ajutaţi să îşi plaseze propriile experienţe într-o perspectivă mai largă, una care sugerează că există ceva dincolo de lume şi un scop al ei, că nu este o existenţă lipsită de sens.

Acest lucru este paradoxal, nu-i aşa? faptul că înţelegerea lumii ca fiind o iluzie sau un vis îi poate da vieţii mai mult sens! Căci, dacă ai

convingerea de nezdruncinat că lumea este reală, atunci, probabil, nu vei putea vedea că aici e vorba de altceva. Când te trezeşti dintr-un vis, eşti uimit: „Ce-a fost asta?” Înţelegi că ai fost păcălit să crezi ceva neadevărat. Visul te-a păcălit. Aşa se întâmplă şi cu lumea, sau mai degrabă cu percepţia ego-ului asupra lumii, modul cum ai fost programat să o percepi: Percepţia ego-ului, deşi părea atât de adevărată, pur şi simplu, nu este adevărată. Ce şoc, ce surpriză!

Sau am putea privi această viaţă umană ca pe un film sau o piesă de teatru, în care personajele arată şi se comportă într-un anumit fel şi reacţionează conform unui scenariu, cu excepţia faptului că personajele din viaţă au liber arbitru, într-o oarecare măsură. Spun „într-o oarecare măsură”, deoarece majoritatea oamenilor reacţionează în moduri previzibile, conform condiţionărilor lor şi nu chiar liber, adică nu acţionează după o altă voinţă decât cea a personajului sau a ego-ului personajului.

Iar când filmul sau piesa de teatru s-a terminat, personajul încetează să mai existe şi se dovedeşte că nici n-a existat un astfel de personaj. Era ireal, o fantezie sau o imaginaţie trecătoare. A fost real sau ireal? Oare realul nu este ceva mai presus de personaje, scenariu şi film?

În acelaşi mod, putem înţelege de ce este lumea o iluzie. Joci un rol. Nu eşti în realitate cine crezi că eşti. Te comporţi ca personajul pe care ai fost conceput să îl joci. Fiinţa ta „reală” este ceva cu totul diferit. Fiinţa „reală” a proiectat şi creat totul. Din perspectiva Fiinţei reale, această lume şi personajele ei sunt creaţia ei, imaginaţia ei care a prins viaţă. Dar, din perspectiva creaturii, viaţa se simte şi pare a fi absolut reală.

Nu are rost să discutăm în contradictoriu dacă viaţa este sau nu o iluzie, deoarece ambele afirmaţii sunt adevărate în felul lor. Totuşi, dacă înţelegi greşit această învăţătură şi crezi că „lumea este o iluzie” înseamnă că nimic din ceea ce faci nu contează şi că nu există niciun sens sau scop în creaţie, atunci te înşeli. Afirmaţia că „lumea este o iluzie” nu sugerează o lume fără sens sau scop.

„Lumea este o iluzie” înseamnă doar că există două niveluri ale realităţii, unul mai real decât celălalt. Şi totuşi, acest adevăr nu poate fi realizat cât timp visezi noaptea sau cât timp trăieşti în lume, decât în momentul când te trezeşti din vis sau ai o trezire spirituală. Atunci, este

posibil să vezi adevărul – că lumea nu este aşa cum pare (pentru ego). Percepţiile ego-ului nu erau reale – nu erau conforme cu Adevărul.

Apoi, este posibil să înţelegi mai multe despre Adevăr, să-l explorezi mai adânc şi să vezi în ce fel este el diferit de ceea ce ai crezut cândva. Minciunile minţii egotice sunt demascate; visul este văzut ca atare. Adevărul este, în sfârşit, descoperit. Şi apoi, este posibil să trăieşti în lume într-un mod mai plăcut şi să iubeşti lumea şi să fii recunoscător pentru darul care este viaţa şi creaţia. Creaţia este un dar şi este un dar născut din dragoste.

Deci, în cele din urmă, Adevărul este bun şi merită a fi descoperit. Dar dacă ar fi invers? Ce-ar fi dacă Adevărul ar fi că viaţa este aşa cum o percepe ego-ul? Atunci nu ar exista nicio cale de ieşire, nicio cale spre fericire, pace şi dragoste. Şi totuşi, marea veste cea bună este că dragostea-i tot ce există şi la baza vieţii stă bunătatea.

Creatorul este Iubire, iar această iubire pentru creatură se manifestă prin încorporarea în ea a unui dispozitiv de siguranţă, care îi asigură ieşirea din suferinţa cauzată de percepţiile ego-ului. Nu te pierzi niciodată mult timp în iluzie. În raport cu eternitatea, această experienţă a iluziei născocită de ego este chiar foarte scurtă, iar experienţele din dimensiunile superioare nu vor fi distorsionate de nimic similar cu ego-ul.

Această lume în care trăieşti este o realitate specială, cu multe voaluri care ascund Adevărul. Dar, odată ce ai văzut Adevărul, absolvi şcoala lumii iluzorii a ego-ului şi nu te vei mai întoarce niciodată. Devii liber să experimentezi gloria creaţiei, fără credinţele împovărătoare ale ego-ului. Pe măsură ce te trezeşti la Adevăr, constaţi că iluzia separării, specifică acestei lumi, a fost o minciună, că tu ai creat totul – nu tu, personajul, ci Tu ca Unime!

Acum, doar pentru o clipă, aş vrea să observi cât de voalată sau nevoalată este iluzia pentru tine. Există semne care indică gradul de iluzionare, cât anume eşti de liber de născocirile ego-ului despre viaţă. Poate că cel mai evident semn este cât de relaxat şi lejer te simţi în acest moment. Dacă te simţi relaxat, deschis, în largul tău, în pace, atunci te afli în Adevăr, nu captiv în iluzie.

Există multe momente, dacă nu chiar în majoritatea timpului, când nu eşti prins în percepţia ego-ului. Adevărul nu este chiar atât de dificil

de înţeles şi de trăit. Când eşti în armonie cu el, te relaxezi şi laşi ca totul să fie aşa cum este şi te bucuri de tot aşa cum este. Această stare este atât de simplă, atât de obişnuită, încât ego-ul o trece cu vederea, nu-i dă nicio importanţă, iar apoi încearcă să te scoată din ea. Pentru ego, nu este îndeajuns! Şi nici n-ar trebui să fim surprinşi, căci asta-i senzaţia permanentă a ego-ului: „Viaţa nu este suficient de bună. Eu nu sunt destul de bun. Această persoană nu este suficient de bună."

Dar viaţa este ceea ce este, fiind întotdeauna îndeajuns de bună, căci adevărul este că nici nu există aşa ceva precum bun sau rău. Acestea sunt doar nişte cuvinte, ca multe altele, care creează şi menţin iluzia. Deci, aveţi grijă la aceste cuvinte. Ele vă vor scoate din Adevăr sau vă vor împiedica să vedeţi Adevărul: Viaţa este bună!

Viaţa este exact aşa cum trebuie să fie. Totul este bine şi aşa a fost dintotdeauna. Numai o minte egotică s-ar putea opune acestor afirmaţii, căci ea presupune că ştie cum ar trebui să fie viaţa, ce este bine şi ce este de dorit şi ce nu. Dar chiar o ştie? Şi, în fond, ce este ego-ul?

Ego-ul nu este o entitate cu inteligenţă. Nu este niciun fel de entitate, nici măcar una neinteligentă. Nu are conştiinţă, deci cum ar putea să cunoască Adevărul? Cum ar putea să ştie ceva? Ego-ul nu are minte. Nu gândeşte. Nu evaluează. Lucrurile pe care le spune sunt lucruri pe care le-a auzit spuse de alţii – pe care le repetă şi care sunt repetate din om în om, de generaţii.

Ce se găseşte în mintea voastră egotică se găseşte şi în mintea egotică a altor oameni. Dar sunt doar nişte idei – credinţe şi convingeri – pasate de la o persoană la alta, adesea neanalizate, nefondate şi neadevărate sau doar parţial adevărate. Da, iluzia este creată de idei care au fost crezute şi transmise către voi. Sunt idei false care fac apel la instinctele primare, deoarece aceste idei provin din adâncul subconştientului şi inconştientul colectiv al umanităţii – sunt idei insuficient examinate, dar care au provocat toată suferinţa de pe Pământ.

Este timpul să vă treziţi din această iluzie acum, este timpul să fiţi total prezenţi în această lume, fără toate acele minciuni, este timpul să fiţi în Adevăr – să fiţi prezenţi în acest moment simplu, obişnuit, goliţi de orice cunoaştere şi orice pretenţie de cunoaştere. Chiar acum şi aici, liberi şi simpli. Vă vom ajuta să îndepărtaţi vălurile care susţin această iluzie şi să rămâneţi în Adevăr. Aceasta să fie astăzi rugăciunea voastră. »

Capitolul 14

Un mod de a vă ruga

«Astăzi, aş dori să vă prezint un mod de a vă ruga. Dar mai întâi, permiteţi-mi să explic de ce este importantă rugăciunea pentru evoluţia spirituală. Rugăciunea este o modalitate de a vă conecta şi de a solicita ajutorul forţelor călăuzitoare. Astfel, vă face să fiţi conştienţi că există asemenea forţe călăuzitoare şi că le cereţi un anumit gen de ajutor. Ambele aspecte sunt importante pentru a vă deschide către ajutorul disponibil din alte dimensiuni.

Puteţi primi foarte mult ajutor. Dar vi s-a dat liberul-arbitru, pe care îl puteţi folosi pentru a cere sau nu acel ajutor. De asemenea, puteţi alege să credeţi că forţele spirituale sunt sau nu sunt dispuse să vă ofere ajutor.

Rugăciunea este un mod de a face o alegere care vă deschide, nu numai forţelor spirituale, ci şi Divinului din voi, pentru că, în fond, acesta este scopul deschiderii către forţele spirituale. Ele vă ajută să vă conectaţi şi să vă aliniaţi la propria voastră natură divină. Ele ştiu care este planul sufletului vostru şi ştiu ce vă va face fericiţi şi împliniţi. Sunt aici pentru a vă ajuta. Dar le puteţi refuza ajutorul sau îl puteţi ignora. Este decizia voastră.

Vi s-a dat o voinţă liberă, care este un dar puternic. Animalele şi alte vieţuitoare nu au liber-arbitru. Ele funcţionează conform instinctelor şi programării lor. Ele nu au conştiinţă de sine, cum aveţi voi. Aceasta este atât o binecuvântare, cât şi un blestem, căci conştiinţa de sine – când vă consideraţi sinele ca fiind acel sine fals – este o cauză de mari suferinţe, cât şi de alegeri care nu vă sunt benefice.

Şi totuşi, acesta este aranjamentul, proiectul: Vi s-a dat un sentiment de identitate individuală şi o programare, precum şi posibilitatea alegerii să acceptaţi programarea sau să i vă opuneţi. Acest lucru face viaţa interesantă, mult mai interesantă decât ar fi viaţa complet programată.

Dar nu aţi fost creaţi aşa doar ca viaţa să fie interesantă. Aţi fost creaţi ca un mijloc de explorare a vieţii prin experimentarea diferitelor alegeri şi posibilităţi. Aţi fost concepuţi pentru a fi şi voi creatori, prin alegerile voastre. Acest lucru este mai mult decât interesant; favorizează evoluţia, aduce iluminare, este plăcut şi tot mai cuprinzător.

Scopul acestei evoluţii este iubirea. Programarea vă îndepărtează de dragoste. Programarea voastră este foarte diferită de programarea simplă a animalelor, legată de supravieţuire, deoarece voi aveţi un ego, dar animalele nu au, cel puţin nu genul vostru de ego. Ego-ul vostru este proiectat să vă facă nefericiţi, iar provocarea voastră în viaţă este tocmai să învăţaţi să fiţi fericiţi, să nu mai priviţi viaţa prin prisma ego-ului.

Aţi crede că aceasta este o alegere destul de simplă: de ce nu aţi alege fericirea în defavoarea viziunii nefericite a ego-ului? Dar, după cum aţi descoperit, această alegere nu este atât de uşoară. Programarea este foarte greu de depăşit, deoarece este menţinută prin frică. Vă este frică să vă împotriviţi programării, temându-vă că nu veţi supravieţui.

Iată, deci, că programarea voastră nu seamănă deloc cu programarea animalelor, care le ajută să supravieţuiască şi să se adapteze. Aveţi şi acel tip de programare, dar mai aveţi şi un ego, care este neadaptativ – se opune fericirii voastre. După cum am spus, el face parte din proiectul vostru, indiferent de motiv. Voi spune doar că oferă acea provocare necesară pentru evoluţie, şi mă opresc aici.

Revenind la rugăciune, un punct de cotitură în evoluţia voastră este atunci când descoperiţi că viaţa înseamnă mai mult decât perspectiva ego-ului, că aici mai există ceva foarte iubitor şi foarte înţelept – aici, în interiorul vostru! Uneori, religiile vă ajută să vedeţi acest lucru, dar unele se concentrează mai degrabă asupra păcatelor ego-ului decât asupra potenţialului vostru divin, ceea ce este regretabil.

Este o descoperire atât de importantă să vă daţi seama că, în esenţă, sunteţi buni şi că viaţa este bună! Atunci, totul se schimbă, pentru că puteţi dobândi curajul de a vă depăşi programarea şi a începe să trăiţi mai mult după cum a intenţionat Divinul.

Forţele spirituale lucrează la niveluri subtile pentru a vă întări această percepţie pozitivă asupra voastră înşivă. Ele vă recunosc a fi această bunătate, aceeaşi bunătate care se află în toţi şi în toate – bunătatea Creatorului, a Unimii. Forţele spirituale pot activa, literalmente, acest sentiment de bunătate din interiorul vostru atunci când sunteţi gata să-l trăiţi mai intens şi să recunoaşteţi că acesta este adevăratul vostru sine.

Forţele spirituale fac treaba asta în mod natural, ca parte a muncii lor asupra voastră, chiar înainte să fiţi gata a vedea adevărul despre voi

înşivă. Dar când conştientizaţi că sunteţi pregătiţi şi le cereţi ajutorul, ele pot creşte volumul setei voastre de Adevăr şi pot juca un rol mai activ. Când sunteţi pregătiţi să le acceptaţi ajutorul, forţele spirituale ies în faţă şi se implică mai mult în viaţa voastră.

Acesta este unul dintre scopurile rugăciunii: Le permite forţelor spirituale să ştie dacă şi când sunteţi pregătiţi, în parte, pe baza motivului pentru care vă rugaţi. De exemplu, dacă te rogi pentru o maşină nouă, atunci ei ştiu că asta este ceea ce contează pentru tine – acela e nivelul tău – şi se adaptează în consecinţă. Dacă te rogi pentru a-ţi grăbi trezirea sau pentru a deveni mai iubitor sau mai liniştit, atunci ei ştiu că asculţi chemarea interioară a sufletului. Forţele spirituale se bucură când văd că voinţa ta este aliniată cu voinţa Tatălui, cu planul pe care ele sunt menite să îl sprijine.

Rugăciunea este un mod de a te deschide forţelor spirituale şi de a-ţi exprima intenţia de a te armoniza cu ele. Nu-i nimic greşit să te rogi pentru diverse alte lucruri, dar nu prea are sens. Când te rogi pentru lucruri lumeşti, poţi obţine sau nu ceea ce soliciţi. Vei primi doar lucrurile pe care trebuie să le experimentezi şi din care trebuie să înveţi ceva.

Dacă serveşte planului să obţineţi lucrul pentru care vă rugaţi, îl veţi obţine, cu condiţia să faceţi şi paşii necesari pentru a-l realiza. Dacă nu serveşte planului să obţineţi lucrul pentru care vă rugaţi, atunci, indiferent de strădaniile voastre, nu-l veţi obţine. Întotdeauna primiţi ceea ce aveţi nevoie pentru planul de viaţă, susţinerea şi dezvoltarea voastră, indiferent dacă vă rugaţi sau nu pentru asta.

Aşadar, iată calea de a vă ruga: Cereţi ceea ce este spre binele vostru cel mai înalt, fie că este ceva material sau spiritual. Deşi veţi primi în mod natural ceea ce este spre binele vostru cel mai înalt, chiar şi fără să vă rugaţi, uneori oamenii blochează acest ajutor, de obicei gândind ceva de genul: „Nu sunt suficient de bun ca să am asta” sau „Nu sunt suficient de bun pentru a fi astfel.” Puteţi să blocaţi venirea acelui bine ce vi se cuvine, neadmiţând că sunteţi suficient de buni pentru a-l primi.

Iată cum funcţionează mecanismul: Dacă credeţi că nu sunteţi suficient de buni pentru a avea ceva sau a fi cumva, atunci nici nu veţi lua în considerare posibilitatea de a avea sau de a fi ca atare. Ori nu veţi dori deloc, ori nu veţi crede că este posibil. Şi, neluând în considerare

posibilitatea, nici nu veţi vedea sau nu veţi fi deschişi să primiţi ceea ce viaţa vă oferă, adesea prin intermediul altora, şi nici nu veţi acţiona pentru a înfăptui realizarea. Pe de altă parte, unii dintre voi aţi învăţat să fiţi excelenţi creatori, permiţându-vă să aveţi vise măreţe.

Dar nu vorbesc aici despre transformarea în realitate a viselor sinelui fals, ci de rezonanţa cu Ceea ce se află în afara iluziei că ai fi un eu separat, suferind, care ar avea nevoie de câte ceva pentru a fi fericit. Aceasta este o minciună, căci eşti complet capabil să fii fericit aşa cum eşti şi aşa cum îţi este viaţa.

Cea mai înaltă rugăciune este cea pentru eliberarea de iluzie – de minciunile în care poate că eşti prins. Odată ce începi să te rogi astfel, forţele spirituale ştiu că eşti pregătit pentru o accelerare a evoluţiei şi un nou focus în viaţă. Când faci o prioritate din creşterea spirituală şi tot ce o însoţeşte, deja ai intrat în alt joc, în altă ligă.

De aceea sunteţi prezenţi aici astăzi, pentru că doriţi mai mult decât doar nişte obiecte mai bune sau un trai mai bun; vreţi Viaţă (cu majusculă), Adevăr (cu majusculă), bunătate, pace şi iubire, care sunt calea către o viaţă mai bună, dar poate că nu acea viaţă la care se gândea ego-ul vostru.

A dori ceea ce Dumnezeu doreşte pentru voi, scopul pentru care vă sugerăm să vă rugaţi, necesită adesea să renunţaţi la ceea ce vrea ego-ul, deoarece cele două dorinţe pot intra în conflict. Aveţi un timp şi o energie limitate, iar, dacă vă folosiţi energia pentru a obţine ceea ce vrea ego-ul, este posibil să nu rămână prea multă pentru ceea ce vrea Dumnezeu pentru voi.

Vestea bună este că orice ar vrea Dumnezeu pentru voi este, în realitate, ceea ce vreţi şi voi, dar s-ar putea să nu vă daţi seama. S-ar putea să credeţi că, dacă nu urmaţi visele ego-ului, veţi ajunge la dezastru, când adevărul este exact invers. Nu aveţi nevoie de visele şi pulsiunile ego-ului. Tocmai pe astea le abandonaţi când vă scufundaţi în necunoscut şi descoperiţi, prin curgerea Vieţii, exact ce îşi doreşte Viaţa pentru voi. Deci, rugaţi-vă această rugăciune simplă, care este tot ce aveţi nevoie: „Dă-mi ceea ce vrei Tu pentru mine şi ajută-mă să renunţ la ceea ce cred că vreau. Sunt deschis, gata şi dispus să primesc tot ce-i spre binele meu cel mai înalt. Îmi doresc să trăiesc pentru Tine şi în acord cu tot ce este bun şi din iubire.” »

Capitolul 15

Repetiţia este atât o închisoare, cât şi cheia

«Astăzi, aş dori să subliniez importanţa repetiţiei în programare, atât pentru menţinerea comportamentelor condiţionate, cât şi pentru stabilirea altora noi. Creierul este programat prin repetiţii, ceea ce este la fel de adevărat pentru credinţe şi comportamente. De exemplu, dacă auziţi ceva sau vă spuneţi ceva de mai multe ori, acea convingere se lipeşte de creier. Iar dacă nu mai credeţi ceva sau nu mai repetaţi un comportament, acea convingere sau comportament se estompează şi îşi pierde puterea, până la prima repetare.

Creierul aşa învaţă şi se dezvaţă de convingeri şi comportamente. Repetiţia vă învaţă şi vă exersează creierul, iar încetarea repetării face să dispară acel antrenament. Acest lucru este evident pentru oricine cântă la un instrument muzical. Prin repetiţie se învaţă o piesă şi este păstrată în memorie. Când nu mai este repetată, corpul-minte uită acea piesă muzicală.

Trebuie să acceptaţi că aşa stau lucrurile dacă doriţi să faceţi schimbări. Nu există nicio baghetă magică pe care să o fluturaţi prin aer pentru a vă transforma instantaneu condiţionările şi comportamentele. Repetiţia este bagheta magică, dar ea necesită timp pentru a-şi face efectul. Corpul vostru este o maşină şi trebuie să respectaţi regulile şi limitările sale.

Cel care poate face acest lucru este adevăratul Eu, deoarece nu mai este nimeni altcineva aici. Sinele fals este fals. La fel cum o poză a ta nu eşti tu, sinele fals doar te reprezintă, dar în mod fals. Descrie o imagine a unui eu care nici măcar nu există. Sinele fals este un eu imaginar.

Există un singur căpitan al navei tale – Sinele divin – dar căpitanul se abandonează uneori ideilor false, până când va vedea adevărul despre ele. Am putea spune că te afli într-un proces de trezire că tu eşti căpitanul, că eşti stăpânul şi nu acea victimă a credinţelor greşite şi a programelor limitative. Acesta este Sinele divin care se trezeşte în tine, în personajul pe care îl joci.

Programarea este ceva foarte mărginit, deoarece ţi-a fost transmisă de alţii, care au primit-o de la alţii şi nu au pus-o la îndoială şi nici n-au

încercat să o schimbe. Creierul-computer ţi-a fost programat cu informaţii eronate şi idei limitative de către alţii, ale căror creiere-computer au fost programate în mod similar.

Deci, cum se poate schimba acest lucru? În primul rând, trebuie să-ţi dai seama că programarea este greşită sau inadecvată. Trebuie să realizezi că există o problemă. Acest lucru poate dura sute, dacă nu chiar mii de vieţi la rând. Aşadar, este cu adevărat o binecuvântare că poţi înţelege asta acum, în această viaţă. Abia în acest punct apare şansa de a-ţi schimba programarea.

Chiar şi aşa, schimbarea nu este atât de uşor de făcut, din cauza a ceea ce tocmai am spus despre repetiţie – vechea programare este adânc înrădăcinată prin repetare, iar pentru o nouă programare, nu numai că e nevoie de alte repetiţii, ci şi de anularea vechii programări. Asta explică de ce schimbarea mentalităţii – care se pare că ar trebui să fie chiar mai facilă decât mutarea mobilierului prin cameră – este mult mai dificilă decât schimbarea realităţii fizice.

Ideea e că nu se pot face schimbări decât prin repetare – ne place sau nu. Desigur, programarea este concepută de aşa natură, încât oamenilor nu le place să îşi analizeze programarea sau mecanismele implicate în repetarea chiar şi a unui comportament benefic. Programarea este programată să se perpetueze, nu să se autodistrugă!

Trebuie să apară o anumită voinţă pentru a surmonta programarea, dar de unde vine ea? Acum ne apropiem de misterul nu chiar atât de ascuns despre cine eşti tu. Cel care eşti tu cu adevărat se ascunde la vedere. Îţi dă putere, îţi dă înţelepciune, îţi dă pace, claritate, intuiţie şi voinţa de a progresa cu orice risc. Această voinţă este iubirea: iubirea de iubire, pentru că, în fond, programarea este opusul iubirii. Cea care demontează programarea este iubirea – voinţa de a merge spre iubire şi în sens opus suferinţei.

Această voinţă, existentă în fiecare om, este invincibilă. Ea animă universul, îi învârte mecanismele şi face ca falsul sine să-şi piardă puterea, deşi încă mai este redutabil şi periculos. Această voinţă ţi se oferă, dar trebuie să devii conştient de ea. Este destul de uşor să o treci cu vederea sau să te laşi copleşit de inerţie, de impulsul programării. Adesea, ambele există simultan în interiorul tău: atât inerţia căii minimei rezistenţe, cât şi voinţa de a te schimba în bine. E un conflict lăuntric.

Dar cine eşti tu? Eşti tu acesta, cel prins între cele două tabere? Interesant, nu-i aşa? Acesta este acel tu care se trezeşte. Este cam somnoros iar, când te domină somnolenţa, te întorci la somn, înapoi la calea minimei rezistenţe, la programare. Dar când eşti mai puţin somnoros, tu (sau ceva din tine) se revoltă şi vrea să facă o schimbare, pentru a deveni un sine mai bun, pentru a trăi în mai multă dragoste şi armonie.

Acest ciclu de trezire şi adormire se repetă iar şi iar, până când începi să rămâi treaz din ce în ce mai mult timp şi devii tot mai lucid şi mai statornic în acea stare de trezire. Procesul de trezire este o metaforă foarte potrivită pentru ceea ce se întâmplă în interiorul tău pe măsură ce creşti spiritual.

Este mai firesc ca trezirea să fie treptată, decât să fie una instantanee, bruscă şi să rămâi complet trezit. Trezirea se petrece astfel, deoarece corpul-minte trebuie să se schimbe, iar după cum am spus, acesta nu se schimbă peste noapte, ci treptat în timp, prin repetiţie.

Unii vă întrebaţi cum puteţi accelera acest proces, şi aici intervine repetiţia. Vă puteţi reprograma gândurile şi comportamentul repetând cuvinte desprinse din Adevăr sau alte tipuri de fraze care vă neutralizează convingerile greşite. Şi vă mai puteţi reprograma comportamentul practicând altceva decât ceea ce obişnuiaţi.

Ceea ce sunteţi cel mai obişnuiţi să faceţi – comportamentul cel mai înrădăcinat în fiecare fiinţă umană – este să vă gândiţi la voi înşivă şi la viaţa voastră, raliindu-vă cu vocea din cap, ca şi cum ar fi vocea voastră. Acesta este cel mai puternic dintre obiceiuri şi nu-i uşor de întrerupt. Poate fi întrerupt doar exersând în mod repetat opusul său: să nu-i mai daţi atenţie acestei voci, învăţând să daţi atenţie la altceva.

Acel altceva este aici-şi-acum, care înseamnă, pur şi simplu, corpul şi simţurile lui şi, de asemenea, energia mai subtilă – al şaselea simţ, cum i se mai spune. Viaţa nu-i nimic mai mult decât experienţa senzorială a corpului, inclusiv senzaţiile mai subtile. Corpul-minte este un mecanism senzorial. El face posibil să experimentaţi această viaţă.

Sunteţi Conştiinţă, dar Conştiinţa are nevoie de un vehicul pentru a experimenta viaţa. Fără un corp-minte, nu există nicio experienţă în această dimensiune a treia. Acest lucru este evident, desigur. Nu vă spunem nimic din ceea ce nu ştiţi deja. Cu toate acestea, este cu totul

altceva să fiţi conştienţi de acest lucru şi să fiţi prezenţi în corp şi simţuri într-un mod care vă va revoluţiona viaţa.

Ştiţi că aveţi nevoie de corp şi de simţuri; asta-i destul de clar. Dar majoritatea oamenilor încă preferă lumea imaginară a sinelui fals, unde acel fals sentiment al sinelui devine centrul universului şi unde există un "eu" şi "viaţa mea", când în realitate – în realitatea senzorială – nu există aşa ceva.

Programarea este făcută de aşa natură, încât majoritatea oamenilor trăiesc într-o lume conceptuală. Ei trăiesc cu un picior în realitate şi un picior într-o lume imaginată chiar de ei – doar că nu-şi dau seama că ei o inventează! Ei poposesc în corpul şi simţurile lor suficient cât să se descurce în lumea fizică, dar capul lor este „în nori", cum se spune.

În măsura în care trăiţi cu capul în nori, sunteţi ineficienţi şi desprinşi de realitate – şi suferiţi. Unii sunt atât de desprinşi de realitate, încât sunt consideraţi bolnavi mintal, ceea ce înseamnă că au pierdut legătura cu realitatea, cu ceea ce se întâmplă aici-şi-acum şi nu în imaginaţia lor.

Într-o măsură mai mică, majoritatea oamenilor şi-au pierdut legătura cu realitatea, deşi acest grad de disociere este considerat normal şi cum „ar trebui". Nimeni nu vă instruieşte sau nu vă pretinde să nu fiţi prinşi în gânduri despre eu, mine şi mie. Oamenii se aşteaptă să aveţi gânduri egocentrice şi să nu trăiţi pe de-a-ntregul în corp şi simţuri. Este considerat normal.

Dar „normalul" nu este o stare fericită, motiv pentru care avem nevoie de o revoluţie a conştiinţei, un mod diferit de a vedea lucrurile decât modul programat. Modul programat nu funcţionează prea bine. Este ineficient, este nefericit, este stresant şi este conflictual. Se dovedeşte că ceea ce este normal nu este şi sănătos, este ca şi cum ai trăi într-o minciună – minciuna sinelui fals.

Adevărul se află în experienţa de aici-şi-acum. Nu poate fi găsit în lumea mentală a imaginaţiei. Nu-l veţi găsi pe Dumnezeu acolo, ci doar idei despre Dumnezeu. Îl puteţi găsi pe Dumnezeu doar aici-şi-acum, în experienţa simţurilor. Nu spun că Dumnezeu ar fi o experienţă senzorială, ci că starea de totală prezenţă în corp şi simţuri vă va conduce la Dumnezeu, ceea ce mintea voastră nu poate s-o facă.

Să fiţi total prezenţi în corpul şi simţurile voastre este primul pas către Dumnezeu. Simţurile vă vor conduce către adevăratul vostru Sine, care este Dumnezeu manifestat prin voi. Învăţaţi să fiţi total prezenţi în corp şi simţuri, şi în voi va înflori experienţa pe care o trăieşte Fiinţa – ceea ce trăieşte Dumnezeu prin voi. Şi experienţa vieţii trăită de Dumnezeu este bucurie, dragoste şi recunoştinţă.

Dumnezeu se manifestă în voi ca bucurie, dragoste, ca îmbrăţişarea şi celebrarea vieţii. Când simţiţi asta, îl simţiţi pe Dumnezeu cel mai complet cu putinţă din condiţia de om. Dumnezeu este experienţa iubirii, a bucuriei şi poftei de viaţă. Aceasta este răsplata pentru că vă îndepărtaţi de programarea care vă tot întoarce în lumea imaginară interioară.

Experienţa lui Dumnezeu, deşi este tot o experienţă interioară, nu este o experienţă mentală precum imaginaţia. Deci, neapărat, intraţi în domeniul subtil al experienţei pe care o are Fiinţa voastră, prin intermediul prezenţei totale în corp, dar nu intraţi în tărâmul mental. De acolo nu veţi putea ajunge niciodată unde speraţi.

Vrem să vă grăbim pe cale, să vă accelerăm călătoria către o fericire şi o libertate mai mare. Dacă o vreţi şi voi, atunci rugaţi-vă pentru asta şi, de asemenea, practicaţi detaşarea de vocea din capul vostru, aşa cum o faceţi în meditaţie.

Vă mulţumim că aţi fost prezenţi aici. Vă mulţumim pentru deschidere. Suntem alături de voi mereu.»

Capitolul 16

Misterul

«Adevărul este uneori numit Misterul, deoarece mintea nu poate să-l cuprindă sau să vă conducă la el. Orice lucru pe care mintea nu îl poate înţelege este un mister – pentru minte, adică. Dar mai există aici şi altceva care trăieşte Misterul, pentru care Misterul nu este deloc un mister, ci cea mai obişnuită şi simplă stare. Puteţi experimenta acest lucru chiar acum dacă sunteţi foarte liniştiţi. Asta-i tot ce este necesar cu adevărat – un corp nemişcat şi o minte liniştită.

Misterul este atât de obişnuit, încât mintea îl trece cu vederea şi îl subestimează, căci ea nu este interesată de ce este obişnuit, simplu sau inexplicabil. Mintea a fost construită pentru complexitate, pentru a eticheta, a separa, a examina şi a evalua lucrurile din viaţă. Nu a fost construită pentru a înţelege ce se află la baza întregii vieţi. Mintea nu este instrumentul potrivit pentru a înţelege viaţa sau măcar a şti cum să trăieşti. Mintea a fost concepută pentru a manevra obiectele conştiinţei, nu şi conştiinţa însăşi. Conştiinţa foloseşte mintea, dar mintea nu poate înţelege sau cunoaşte Conştiinţa.

Există aici altceva care poate cunoaşte Conştiinţa. Care este, desigur, însăşi Conştiinţa. Numai Conştiinţa se poate cunoaşte pe sine. La fel cum un instrument, cum ar fi un ciocan, nu se poate cunoaşte pe sine, nici mintea nu se poate cunoaşte pe sine. Mintea este doar un instrument. Numai cel care foloseşte instrumentul poate avea cunoştinţe despre instrument, poate cunoaşte adevărata lui natură şi poate şti cum să-l folosească.

Ce-ar fi dacă instrumentele ar crede că ştiu ele mai bine decât tine ce ar trebui să construieşti cu ele? Aceasta este situaţia în care te afli. Acel aspect al minţii care este vocea din cap crede că ştie cel mai bine cum să îţi „construieşti” viaţa. A căpătat o viaţă proprie. Vocea din capul tău este ca mătura din „Ucenicul vrăjitorului”, pe care Mickey Mouse o aduce la viaţă în mod magic ca să-i îndeplinească poruncile, dar mătura continuă să aducă apă până când locul se inundă. Nu există nicio înţelepciune înnăscută în mătură (sau în Mickey Mouse!), după cum nu există nicio înţelepciune înnăscută în minte. Ca orice instrument, mintea trebuie să

fie folosită de cineva înţelept, de cineva care ştie să o folosească – altfel, mintea poate să strice totul.

În ce situaţie ciudată vă aflaţi, cu o minte care încearcă să vă conducă viaţa, dar îi lipseşte înţelepciunea de a o face! Mai grav este că majoritatea oamenilor nici măcar nu ştiu că mintea lor nu este destul de înţeleaptă pentru a o face. Mintea este o mare prefăcută: se preface că are răspunsurile. Pare atât de sigură. Pare înţeleaptă, deşi nu este. Iar dacă asta nu funcţionează, încearcă să vă determine să-i faceţi pe plac prin frică.

Ce individă isteaţă! Cu siguranţă, trebuie să aibă ea ceva inteligenţă şi înţelepciune! presupuneţi voi. Acesta este un motiv pentru care iluzia este atât de convingătoare. Chiar se pare că ar exista inteligenţă şi înţelepciune în spatele vocii din capul vostru. Şi chiar dacă nu-i aşa, vi se pare că sfatul minţii este singurul disponibil – acesta şi sfatul primit de la minţile altor persoane. Să mai fie altceva acolo? Unde să mai apelaţi?

Ceea ce mai este disponibil acolo nu-i evident pentru minte şi, dacă nu-i evident, e ca şi cum n-ar exista. Mintea nu bagă în seamă tărâmul subtil, acolo unde se află Misterul şi înţelepciunea Misterului. Lumea minţii este a simţurilor fizice şi, pentru minte, nu mai există nimic altceva în afara lor.

Dar acel nimic este tărâmul Misterului. De acolo izvorăşte viaţa, de acolo izvorăsc dragostea şi înţelepciunea. Dar ce înseamnă dragostea sau înţelepciunea pentru minte? Nu le poate înţelege şi, prin urmare, nu le preţuieşte. Nu acestea o interesează sau o motivează. Mintea a fost construită pentru supravieţuire, nu pentru iubire, nu pentru înţelepciune, deşi, pe de altă parte, mintea are o capacitate limitată de a susţine supravieţuirea, tocmai din cauza lipsei sale de înţelepciune şi iubire.

Deci, ce avem aici este o minte construită doar pentru cel mai primitiv tip de supravieţuire, luptă-sau-fugi – supravieţuirea celui mai puternic fizic. Mintea este un computer depăşit. Ar trebui reprogramată cu dragoste şi înţelepciune pentru ca specia voastră să poată supravieţui. Dar nu aşa funcţionează lucrurile. Iubirea şi înţelepciunea atât de necesare nu vor fi niciodată încorporate în minte. Ele sunt deja încorporate în viaţă, iar singura problemă este că mintea împiedică accesul la dragostea şi înţelepciunea care există deja, concentrându-se pe

alte lucruri pe care le apreciază ea mai mult, lucruri pe care le consideră necesare pentru supravieţuire, cum ar fi să fie superioară celorlalţi şi să deţină mai multe lucruri.

Ceea ce este necesar nu este o reprogramare a minţii, ci o retrogradare a minţii în poziţia de slujitor a ceva mai măreţ decât ea – Misterul: Viaţa însăşi. Ceea ce a dat viaţă minţii are şi înţelepciunea de a îndruma viaţa. După cum am spus, cum ar putea un instrument să ştie cum trebuie să fie utilizat şi în ce scop? Numai cel care a creat instrumentul şi îl foloseşte o poate şti.

Există ceva măreţ şi profund misterios care vă conduce viaţa şi toate vietăţile – şi aceeaşi forţă le face pe toate. Este o unică forţă care creează viaţa, conduce viaţa şi se manifestă în tot ce este viaţă. Ce mare minune este aceasta, într-atât de mare, încât mintea nu o poate cuprinde, decât cel mult printr-o înţelegere intelectuală!

Din fericire, vi s-a dat ceva care poate înţelege această minune, chiar dacă într-o măsură mai limitată cât timp încă vă aflaţi în trup: este Inima. Inima este legătura cu Sursa voastră, cu Dumnezeu – cu Unimea. Vă permite să simţiţi că există altceva aici, în spatele vieţii – ceva misterios – care o îndrumă şi o hrăneşte, ceva incredibil de înţelept şi iubitor.

Inima aparţine tărâmului subtil, dincolo de capacitatea minţii de a cunoaşte. Şi totuşi, ştiţi cu toţii despre ce vorbesc, pentru că nu aveţi cum să nu cunoaşteţi, la un anumit nivel, Adevărul despre viaţă. Adevărul despre ce să faceţi, ce să spuneţi şi cum să acţionaţi vă este oferit în fiecare moment. S-ar putea să credeţi că nu vi s-a dat un manual de instrucţiuni pentru a trăi, dar vi s-a dat!

Cu toate acestea, este ca şi cum acest manual a fost scris într-o altă limbă, una pe care mintea nu o poate pricepe, una la care trebuie să vă acordaţi ca s-o înţelegeţi. Trebuie să folosiţi un alt simţ, o altă abilitate (dar pe care o aveţi) pentru a descifra codul Inimii. Trebuie să învăţaţi o limbă nouă şi, într-o oarecare măsură, trebuie să o lăsaţi deoparte pe cea veche – să nu vă bazaţi pe ea pentru sfaturi despre cum să vă trăiţi viaţa. Mintea nu a ştiut niciodată cum şi, dacă îi analizaţi sfaturile din trecut, este clar că nu au fost prea grozave. Dacă ascultaţi de vocea din cap, primiţi multe lecţii, dar asta nu vă aduce înţelepciune sau fericire.

Inima vă vorbeşte în tăcere – fără cuvinte – clipă de clipă. Dar, la fel ca GPS-ul maşinii, dacă vă deplasaţi deja în direcţia pe care a sugerat-o, atunci nu trebuie să vă spună tot timpul să o luaţi în acea direcţie. Doar când este timpul să schimbaţi cursul, vă anunţă că este timpul să vă adaptaţi acţiunile.

Însă Inima este diferită de sistemul GPS al maşinii voastre prin faptul că Inima are la dispoziţie mai multe „rute" sau opţiuni posibile, care sunt toate la fel de acceptabile. Inima nu are un plan rigid despre cum vă puteţi îndeplini planul de viaţă. O puteţi face în multe, multe moduri diferite. Faptul că aveţi acest sistem de ghidare nu înseamnă că o puteţi lua doar pe un singur traseu. Inima şi circumstanţele vă oferă multe opţiuni posibile şi puteţi alege. Şi, la fel ca GPS-ul maşinii, după ce alegeţi respectiva opţiune, Inima reglează „ruta" în consecinţă.

Viaţa voastră şi a tuturor celorlalţi nu este în niciun caz predeterminată. N-ar mai avea niciun haz! Sunteţi proiectaţi să fiţi indivizi unici care experimentează o viaţă unică. Posibilităţile de experimentare sunt nelimitate, ceea ce este minunat pentru Unime, care se bucură de fiecare alegere făcută vreodată – da, de fiecare alegere!

Unimea se bucură de învăţătura care rezultă din fiecare alegere. Asta-i plăcerea ei. De asemenea, Unimea se bucură şi de provocările impuse de acele alegeri, la fel cum vă bucuraţi de un puzzle sau o problemă interesantă de rezolvat. Aceasta este o plăcere a vieţii pe care şi voi o simţiţi atunci când nu sunteţi hipnotizaţi de minte, care are o definiţie foarte îngustă a surselor de plăcere. De fapt, Unimea nu cunoaşte decât bucuria. Aceasta este starea sa naturală, ca şi a voastră, iar această bucurie vă este disponibilă în fiecare moment. Această bucurie este un dar pentru voi din partea Unimii.

Misterul poate fi cunoscut după calităţile sale, căci nu are nici chip, nici corp, nici gen, nici măcar gânduri. Misterul este cunoscut doar prin această subtilă bucurie şi dragoste pe care o simţiţi adânc în momentele în care vă pică mintea şi intraţi în Inimă. Misterul are şi alte calităţi, cum ar fi puterea, curajul, pacea, claritatea şi acceptarea. Deci, dacă vă veţi ruga astfel – să trăiţi în Inimă acum şi mereu – vă voi ajuta să simţiţi acest lucru din ce în ce mai mult. Vă doresc tuturor bucurie şi dragoste astăzi şi mereu. Vă mulţumesc că aţi fost aici. Eu sunt mereu cu voi.»

Capitolul 17

Alte dimensiuni

«Vreau să vorbesc puţin despre celelalte dimensiuni. Poate că acest lucru nu pare relevant pentru trezire, dar este, şi vă voi explica de ce. Alte fiinţe care vă slujesc ghidându-vă şi aranjând diverse evenimente şi oportunităţi pe Pământ, o fac, de fapt, pentru trezirea voastră. Totul este pentru evoluţia voastră spirituală, iar scopul evoluţiei voastre este trezirea şi, eventual, iluminarea.

După cum vă puteţi da seama, trezirea şi iluminarea nu sunt acelaşi lucru, cel puţin nu aşa cum le definim aici. Alţii le pot defini diferit. "Trezirea" înseamnă să te trezeşti din identificarea cu ego-ul şi să înţelegi că eşti altceva decât falsul sine, care majoritatea oamenilor cred că sunt. Trezirea nu este doar o simplă înţelegere intelectuală, ci o realizare, o schimbare de perspectivă. Trezirea este cea mai dramatică schimbare de conştiinţă pe care o poate experimenta o fiinţă umană. La fel cum trecerea de la starea de vis la starea de veghe este o schimbare majoră de identitate şi percepţie, trezirea la adevărata ta natură este un alt mod de a fi şi de a percepe.

Trezirea din ego se întâmplă, de obicei, treptat, pe măsură ce persoana se obişnuieşte cu starea de trezire, sau Prezenţa, experimentând-o în meditaţie şi în timpul altor activităţi foarte concentrate sau chiar plimbându-se prin natură. Dar atâta timp cât ego-ul rămâne în centrul conştiinţei, nu te poţi considera trezit.

Acest cuvânt, aşa cum îl folosim noi, se referă la un nou mod de a fi, în care ego-ul nu mai este în centru, iar sinele adevărat, sau Sinele cu majusculă, i-a luat locul, a preluat frâiele, cum se zice. Acum vezi prin ochii adevăratului eu. Ochii ego-ului au produs o realitate falsă – o iluzie – în care ai crezut lucruri neadevărate despre viaţă. Prin ochii adevăratului eu, percepţia ta se schimbă dramatic, fiindcă priveşti viaţa cu dragoste şi îi vezi frumuseţea şi perfecţiunea. O trezire care nu include acest sentiment de iubire şi minunare nu este o trezire completă.

Oamenii se pot trezi din ego şi, totuşi, să nu ajungă la dragoste. De obicei, acest lucru este cauzat de resturile psihice rămase: condiţionările, care împiedică o percepţie mai adevărată, precum murdăria de pe o

lentilă. Sinele adevărat priveşte viaţa, dar lentila este încă un pic murdară, întunecată de resturile de credinţe denaturate rămase.

Şi mai există experienţa foarte obişnuită de a te trezi din ego pentru o perioadă, iar apoi de a cădea înapoi în ego, când acesta revine la centru. Acest lucru se poate întâmpla de mai multe ori înainte ca adevăratul sine să ajungă în centru şi să rămână acolo. Până când adevăratul sine nu rămâne în centru, cu excepţia unor scurte momente de identificare cu ego-ul, trezirea nu este completă. Deci, majoritatea oamenilor se află într-un proces de trezire, iar acest proces poate arăta cu totul diferit de la o persoană la alta.

Odată ce este bine stabilită starea de trezie şi sinele adevărat stă ferm în centru, este pus în mişcare un proces de eliminare a condiţionărilor rămase. Desigur, această curăţare a condiţionărilor se întâmplă tot timpul, dar după trezire, se întâmplă într-un ritm deosebit de rapid la majoritatea oamenilor. Lentilele percepţiei trebuie purificate. Pe măsură ce aceste condiţionări sunt curăţate, puteţi experimenta ceea ce aţi realizat la trezire într-un mod mai profund şi deplin.

Acest proces duce în cele din urmă, în aceeaşi viaţă sau în alta, la deplina iluminare. Înainte de aceasta, s-ar putea spune că cineva "este în proces de a deveni iluminat", dar asta este adevărat, desigur, şi înainte de trezire.

"Iluminarea" este punctul final al sufletului în a treia dimensiune, dar nu este în niciun caz punctul final al evoluţiei voastre. În a treia dimensiune, sunteţi abia la începutul evoluţiei voastre ca fiinţe spirituale. După ce v-aţi iluminat, nu va mai fi necesar să reveniţi în a treia dimensiune. Aţi absolvit planul fizic şi nu vă veţi mai întoarce niciodată, decât dacă alegeţi asta pentru a servi umanitatea pe Pământ sau pentru a servi pe o altă planetă din dimensiunea a treia. De exemplu, eu am ales să mă întorc pe Pământ pentru a juca rolul pe care l-am jucat şi a aduce învăţăturile pe care le-am adus. Au existat mulţi astfel de oameni, mulţi mai mulţi decât vă puteţi da seama.

Odată ce absolviţi a treia dimensiune, sunt multe de învăţat despre a patra şi a cincea dimensiune, unde veţi locui ca fiinţe non-fizice pentru eoni de timp pământesc. Acolo, veţi învăţa să fiţi ghizi pentru oamenii de pe Pământ sau pentru alte fiinţe din dimensiunea a treia, până când veţi absolvi şi veţi trece la următoarea dimensiune.

Fiecare dimensiune ghidează şi serveşte dimensiunile „de sub” ea. În acest fel, este împlinită opera creaţiei. Suntem cu toţii mâinile, ochii şi gura lui Dumnezeu, ca să zic aşa, făcând lucrarea lui Dumnezeu în creaţia lui Dumnezeu. Toate aceste dimensiuni fac parte din marea Iluzie, întrucât toate au loc în Unime. Cu toate acestea, noi, cei aflaţi dincolo de a treia dimensiune, putem trăi Unimea mai cu adevărat decât cei din a treia dimensiune.

Simţim intim Unimea şi ştim ce vrea. Este ca şi cum am fi părţi din creierul Său – şi chiar am putea fi consideraţi ca atare. Cu toţii suntem părţi dintr-un singur corp, s-ar putea spune, părţi din Unime, operând ca un întreg, doar că unii sunt mai conştienţi de asta decât alţii. Noi, în alte dimensiuni, suntem una cu Unimea într-un mod pe care voi încă nu îl puteţi experimenta, nici măcar aceia dintre voi care sunt treziţi sau iluminaţi.

Pot spune că este o experienţă indescriptibil de frumoasă şi pe care merită să o aşteptaţi cu nerăbdare. Este uşor pentru noi, în această dimensiune, să ştim că iubirea se află la baza a tot ce este viaţă. Iubirea este experienţa noastră curentă, deşi mai există şi fiinţe non-fizice care încă nu cred în iubire, ci trăiesc în frică şi foame de putere. Dar aceasta este o altă poveste. Acestea nu sunt fiinţe care s-au întrupat vreodată în a treia dimensiune, ci se amestecă în viaţa fiinţelor umane şi le provoacă mari suferinţe.

Scopul meu de a vă povesti despre noi şi despre alte dimensiuni este să vă ajut să realizaţi că nu sunteţi singuri şi că nu sunteţi altfel decât noi. Sunteţi într-o clasă mai mică, metaforic vorbind, pe care noi am absolvit-o deja, şi astfel putem fi profesorii voştri. Dar voi nu sunteţi mai puţin decât noi, la fel cum un copil mai mic nu înseamnă mai puţin decât un copil mai mare sau un adult. Aceeaşi esenţă este în toată lumea şi în toate. Vedem asta mai clar decât voi, dar acest lucru vă va deveni şi vouă clar, dacă nu vă este deja.

Cum să vă spun asta într-un mod care să vă pătrundă cu adevărat?! Intenţia mea este să vă transmit că sunteţi chiar divini, nu doar nişte creaturi ale divinităţii. Când voi creaţi ceva, acele creaţii sunt o reflecţie sau o expresie a voastră sau un produs al imaginaţiei voastre. Când Dumnezeu creează, aceste creaţii nu doar că Îl reflectă pe Dumnezeu şi

nici nu sunt simple produse ale imaginaţiei lui Dumnezeu – ci este Însuşi Dumnezeu care se manifestă într-o formă!

Este o mare diferenţă! Comparaţia cea mai apropiată este felul în care voi aveţi copii. S-ar putea spune, cel puţin din punct de vedere biologic, că copiii voştri sunt o manifestare a voastră. Însă, oricât de mult te-ai identifica cu copiii tăi, nu poţi spune niciodată că eşti chiar tu sau că tu eşti ei. La fel este cu Dumnezeu: Dumnezeu este tu şi tu eşti Dumnezeu, deşi nu eşti totalitatea lui Dumnezeu.

De aici vine ideea despre creaţie ca hologramă. Fiecare bucată dintr-o hologramă conţine întregul. Aşa sunteţi şi voi: sunteţi o piesă, dar conţineţi întregul. Ce design minunat este acesta! Sunteţi întotdeauna conectaţi cu Dumnezeu – sunteţi întotdeauna Dumnezeu – şi totuşi aveţi propria voastră unică existenţă sau un rol de jucat în Întreg. Sunteţi întregi în sinea voastră şi sunteţi, de asemenea, o parte din Întreg. Sunteţi ambele. Sunteţi atât individ, cât şi divin. Descrierea mea drept „Fiul lui Dumnezeu" exprimă acest lucru destul de frumos.

Şi voi sunteţi Fii sau Fiice ale lui Dumnezeu. Voi şi cu mine venim de la Tatăl şi cu toţii moştenim darurile şi bunătatea Tatălui. Şi, în cele din urmă, Fiii şi Fiicele devin Tatăl, sau se contopesc cu Tatăl, aşa cum se va întâmpla într-o zi. În cele din urmă, toţi se întorc acasă la Unime, se contopesc cu Unimea din care au venit. Dar aceasta este o călătorie extrem de lungă şi veselă!

Deci, evoluţia este încorporată în această hologramă. Holograma – Unimea – evoluează şi toată creaţia evoluează. Unimea evoluează ca urmare a evoluţiei creaţiilor sale. Acesta este planul, iar dacă nu acesta este planul, cel puţin, asta se întâmplă – planificat sau nu!

În a treia dimensiune, este dificil să vezi bunătatea, perfecţiunea, dragostea din spatele a tot ce există, şi aşa este menit să fie. Trezirea vă înapoiază ochii ce văd desăvârşirea. Vă întoarce la starea naturală, care s-a pierdut doar temporar, întunecată de maşinaţiunile ego-ului.

Ce distracţie este să descoperiţi că totul a fost o iluzie! Ce veste bună! Până la urmă, viaţa chiar este bună! După ce descoperiţi acest lucru, inevitabil ieşiţi în lume şi învăţaţi acest lucru, îl strigaţi în gura mare. Suntem aici pentru a vă eleva, să vă deschidem ochii către Adevăr şi spre bunătatea şi dragostea care există, de fapt, chiar în faţa voastră. Cereţi această nouă percepţie şi vă va fi acordată.»

Capitolul 18

Senzaţia de a fi viu

«Astăzi, aş vrea să vă fac atenţi la senzaţia de a fi viu. Cred că majoritatea dintre voi ştiţi probabil ce vreau să spun, pentru că o experimentaţi cu toţii şi, de asemenea, a fost menţionată şi de alţii înaintea mea.

Senzaţia de a fi viu aparţine domeniului subtil, energetic. Deşi ea este subtilă – mai subtilă decât senzaţiile – este mai reală decât gândirea, care este un cu totul alt domeniu. Spre deosebire de gânduri, senzaţia de a fi viu vă conduce la realitate şi la perceperea Sinelui vostru adevărat. Am putea spune că ea este adevăratul Sine, întrucât senzaţia subtilă de a fi viu este singurul semn după care vă puteţi recunoaşte adevăratul Eu din perspectiva corpului-minte.

Nu vă puteţi recunoaşte adevăratul Eu cu mintea. Numai corpul poate experimenta Sinele adevărat, deoarece corpul este cel ce trăieşte realitatea, adică ceea ce există aici concret şi nu doar în imaginaţie. Mintea explorează ceea ce nu există aici şi, de fapt, nu există deloc: trecutul şi viitorul şi alte concepte. Dar corpul este un mecanism ce simte acest aici-şi-acum. Şi, cu adevărat, singurul lucru care există în aici-şi-acum este adevăratul vostru Sine, sau Unimea. Totul aparţine Unimii. Nimic nu este separat de ea. Totul este o manifestare a Unimii.

V-am mai spus şi cu altă ocazie că experienţa Unimii – experienţa pe care o puteţi avea prin corpul-minte – este limitată. Corpul-minte şi, prin urmare, persoana voastră nu poate simţi niciodată în totalitate Adevărul. Adevărul îl simţiţi doar filtrat prin corpul-minte, care are limitele sale. Corpul-minte este ca un radio, care poate prelua doar anumite frecvenţe. De exemplu, după cum probabil ştiţi, animalele au mecanisme senzoriale diferite şi adesea mai sensibile decât ale voastre.

Deci, capacitatea de a simţi Unimea – Adevărul – vă este limitată de instrumentul cu care este asociată conştiinţa voastră. De aceea, aţi putea spune: „Senzaţia de a fi viu nu poate fi adevăratul meu Sine. Nu poate fi Dumnezeu. E ceva prea obişnuit.” Asta ar fi interpretarea minţii. Mintea a fost concepută ca să vă ferească de pericolele anunţate de răgete şi bubuituri, nu să simtă încântarea Sinelui adevărat care vă trăieşte viaţa.

Totuşi, adevăratul Sine este perceput doar prin senzaţia de a fi viu – atât aveţi la nivel senzorial.

Deci, să detaliem ce înţelegem prin senzaţia de a fi viu. Aici cuvintele sunt neputincioase, dar voi face tot posibilul. Senzaţia de a fi viu (aliveness – n.tr) este un cuvânt bun, poate cel mai bun, pentru că surprinde atât adevărul că cel ce eşti este atât ceva viu, cât şi o mişcare, deşi una subtilă. Cel mai bine poate fi descrisă ca o vibraţie. Este ca şi cum ai simţi vibraţia celulelor în plină activitate sau chiar electronii din corp, care se învârt în jurul nucleului fiecărui atom, ca nişte mici sisteme solare.

Ştiţi din descoperirile ştiinţei că toată materia este compusă din particule vibratorii care se mişcă într-un spaţiu vast şi că materia nu este deloc solidă, ci doar pare a fi aşa. Totul este în mişcare, nu doar ceea ce puteţi observa, ci toată materia solidă se mişcă la nivel microscopic. Această mişcare vă creează senzaţia de a fi viu, pe care o puteţi simţi efectiv dacă sunteţi atenţi la corp.

Senzaţia de a fi viu nu este ceva misterios; doar că este subtilă, însă oricine o poate simţi. Aşadar, vă rog să nu vă imaginaţi că ar fi ceva atât de special, încât n-aţi putea să o recunoaşteţi, chiar dacă alţii pot. Nu vorbim aici despre o experienţă spirituală, ci despre cea mai obişnuită şi comună experienţă: senzaţia că sunteţi vii, care se manifestă în trupul vostru ca o vibraţie subtilă.

Opriţi-vă doar o clipă şi observaţi unde o simţiţi. Vibraţia vieţii poate fi simţită în tot corpul, dar se simte cel mai uşor pe faţă şi în mâini. O simţiţi? Dacă spuneţi nu, probabil că o treceţi cu vederea. Fiţi foarte atenţi. Ascultaţi-vă corpul. Staţi foarte liniştiţi şi căutaţi vibraţia vieţii ca şi cum aţi încerca să auziţi un sunet îndepărtat. Fiţi total prezenţi în corp şi simţiţi-l aşa cum este, fără gânduri despre el. Şi dintr-o dată, iată că apare: senzaţia de a fi viu! A fost acolo tot timpul.

Îndreptarea atenţiei la senzaţia de a fi viu vă aduce în corp şi în aici-şi-acum, unde vă puteţi simţi ca o fiinţă divină. Sunteţi simpla experienţă de a trăi, senzaţia de a fi viu. Această senzaţie este acel ţiuit permanent care vă însoţeşte existenţa. A existat dintotdeauna, ca un sunet de fundal pe care nu-l mai băgaţi în seamă după un timp. Dacă începeţi să observaţi mai mult timp această senzaţie de a fi viu, ea devine mai evidentă, la fel ca şi acel sunet când îi daţi atenţie.

Dacă vă concentraţi asupra acestei senzaţii de a fi viu în timpul zilei, asta vă va ajuta să fiţi prezenţi mai complet în trup. Dacă sunteţi prezenţi pe deplin în corpul vostru, nu vă mai puteţi pierde în gânduri, pentru că nu puteţi să le faceţi pe amândouă în acelaşi timp. Totuşi, vă puteţi simţi parţial în corp şi, în acelaşi timp, pierduţi în gânduri. Focalizarea pe senzaţia de a fi viu vă va ajuta să fiţi mai prezenţi în corp.

Dacă vreţi să vă treziţi din lumea iluzorie creată de gânduri, trebuie să fiţi dispuşi să fiţi prezenţi în corpul vostru, deoarece este singura alternativă la gândire. Şi, aşa cum am spus, a fi doar parţial în corp nu este suficient pentru a vă trezi din visul sinelui fals. Trebuie să învăţaţi să vă îndrăgostiţi de simpla experienţă senzorială pe care o are corpul vostru aici-şi-acum, fără gânduri. Cu alte cuvinte, trebuie să învăţaţi să vă îndrăgostiţi de viaţă, de realitate, ceea ce înseamnă, într-o oarecare măsură, şi să rupeţi relaţia de iubire cu fanteziile şi imaginaţiile voastre.

Este amuzant că, pentru a fi prezenţi în corpul şi simţurile voastre, trebuie să exersaţi sau să practicaţi. Dar atracţia către gândire este foarte puternică şi automată în fiinţa umană. Realitatea virtuală a minţii este foarte convingătoare. Trebuie să vă dezvăţaţi de obiceiul de a vă pierde în gânduri.

Nu vorbim despre acea gândire care este necesară atunci când citiţi sau învăţaţi sau planificaţi ceva. Ci vorbim despre acea pălăvrăgeală neîncetată desfăşurată în mintea majorităţii oamenilor. Această sporovăială are ca personaj central pe sinele fals, împreună cu gândurile despre trecutul şi viitorul sinelui fals şi evaluări ale experienţei sale actuale. Sinele fals se gândeşte fără oprire la el însuşi!

Dar cine sau, mai degrabă, CE este cel care observă toată această gândire, cel care nu este cunoscut prin gândire şi nici nu se manifestă prin gândire? Acel Eu care nu gândeşte, fără gen, fără nume, există aici-şi-acum în eternul moment prezent. Nu are sentimentul de a fi ceva anume, ci doar senzaţia de a fi, de a exista şi bucuria şi dragostea care decurg din asta. Să-i spunem "el" sau "ea", ne-ar induce în eroare.

Experienţa de doar-a-fi este un simplu zumzet ce însoţeşte senzaţia de a fi viu. Nu se simte în corp doar ca o vibraţie vie, ci şi ca un murmur cu frecvenţă înaltă, la un nivel subtil. Fiinţa se face simţită şi ca un sunet subtil, şi ca o senzaţie subtilă! Când sunteţi foarte liniştiţi şi când mediul este lipsit de zgomote, puteţi auzi acel ţiuit mai clar. Este continuu –

întotdeauna prezent. Puteţi să vă acordaţi la acel sunet – care e ca un susur sau ţârâit continuu – oricând doriţi să deveniţi mai ancoraţi în momentul prezent. În meditaţie, puteţi să vă focalizaţi fie pe acel susur, fie pe senzaţia de a fi viu pentru a vă stabiliza în starea de meditaţie.

Senzaţia de a fi viu şi zumzetul sunt manifestări ale adevăratului Sine ca energie subtilă. Dar, mai presus de orice, eşti Conştiinţă. Eşti ceea ce este conştient, atent şi capabil să simtă viaţa. Tu eşti cel ce vede, aude, gustă, miroase şi are senzaţii. Eşti ceea ce primeşte îndrumări şi cunoştinţe intuitive. Eşti ceea ce se simte inspirat şi impulsionat să acţioneze în moduri care aduc bucurie şi împlinire. Eşti ceea ce trăieşte viaţa, o îmbrăţişează, reacţionează la ea şi se bucură de ea. Te comporţi ca un personaj şi te concentrezi asupra realităţii printr-un corp-minte, dar nu eşti nici personajul, nici corpul-minte. Eşti viaţa însăşi: forţa vieţii, pur şi simplu.

Eşti forţa vie şi conştientă care animă corpul-minte. O poţi simţi? Ar fi imposibil să n-o simţi, să nu fii conştient de ea, la fel cum ar fi imposibil ca un peşte să nu fie conştient de apa în care înoată. Aici există doar singură Conştiinţa: Conştiinţa care se manifestă ca tu şi orice altceva. Această forţă este tot ceea ce ai fost şi tot ce vei fi vreodată, dar ea pretinde că este cineva doar aşa, pentru distracţie.

Da, Dumnezeu este aici pentru amuzament. Viaţa înseamnă bucurie! Puteţi să o simţiţi? Plăcerea existenţei – bucuria de a fi viu şi de a trăi tot ceea ce trăiţi. Viaţa este un dar. Dacă vă deschideţi către aceste transmisiuni, ele vă vor ajuta să simţiţi mai bine această bucurie. Suntem aici pentru a vă ajuta să cunoaşteţi viaţa aşa cum o cunoaştem noi, veselă şi plăcută.

Vă dorim tuturor dragoste şi fericire şi vă suntem recunoscători pentru prezenţa voastră astăzi aici. Suntem cu voi mereu.»

Capitolul 19

Dincolo de identităţi

«Fiecare om are mai multe identităţi: Eşti fiu sau fiică, poate mamă sau tată, angajat sau şef, şomer sau lucrător pe cont propriu. Identităţile sunt înlocuite pe tot parcursul vieţii, în funcţie de situaţie. Identitatea este doar o imagine de sine, o idee despre tine însuţi. Oricând te descrii într-un anumit fel – scund, inteligent, neatent, creativ, jucăuş, stupid – îţi asumi o identitate, chiar şi pentru acel moment.

Unele identităţi sunt păstrate pe tot parcursul vieţii. Acestea sunt de obicei cele stabilite în mica copilărie. Ele pot fi cele mai limitative dintre toate identităţile, deoarece sunteţi cel mai convinşi de ele şi sunt cele mai rigide. Ele sunt, de asemenea, şi cele de care sunteţi cel mai ataşaţi şi, prin urmare, cele mai problematice. Lucrul amuzant (sau nu atât de amuzant) este că oamenii sunt adesea cel mai ataşaţi tocmai de identităţile care le provoacă cea mai mare suferinţă. Identităţile în care oamenii cred cel mai mult sunt adesea cele dureroase.

Acestea şi toate celelalte identităţi ale voastre trebuie analizate, astfel încât să nu vă afecteze viaţa în mod inconştient. Una dintre dificultăţile legate de identităţi este că sunt atât de multe, încât este dificil să le vedeţi şi să le analizaţi pe toate. Ele apar ca buruienile şi trebuie să le tot pliviţi, adică să le vedeţi falsitatea.

Identităţile, ca toate gândurile, constituie o problemă doar atunci când şi în măsura în care credeţi în ele. Dacă vă analizaţi identităţile, la fel ca şi în cazul altor gânduri, le puteţi descoperi falsitatea. Iar odată cu asta, nu mai sunteţi la mila lor. Odată ce vedeţi că o idee este falsă, îşi pierde puterea asupra voastră.

Cu toate acestea, poate că va trebui să-i vedeţi falsitatea de mai multe ori – nu doar o dată – înainte ca o identitate să-şi piardă influenţa. Ca toate condiţionările, şi identităţile au o anumită inerţie a lor. Deci, chiar şi atunci când le-aţi depistat, ele încă vor mai apărea pentru o vreme şi încă vor mai avea puterea să vă îmbrobodească. Dar, în cele din urmă, dacă veţi continua să le recunoaşteţi falsitatea, nu vor mai apărea.

Ceea ce vreau să spun prin falsitate este că niciuna dintre identităţi nu conţine întregul adevăr. De exemplu, s-ar putea să fii tată, dar asta

nu-i tot ce eşti. Ai mult mai multe identităţi şi, în cele din urmă, nu eşti nici măcar acele alte identităţi. Sau, alt exemplu, poate există ceva adevăr când spui că eşti fricos sau nesigur de tine sau în vreun alt fel, dar nu eşti aşa în orice moment. Aceste identităţi pot fi menţinute numai gândindu-te continuu că eşti aşa. Dacă n-o mai faci, chiar şi pentru un moment, „devii” altceva, fie o altă identitate, fie te scufunzi în adevăratul tău Sine.

Identitatea de sine fals este foarte fluidă, foarte instabilă, deoarece trebuie să dai atenţie şi crezare anumitor gânduri şi nimeni nu poate menţine o astfel de atenţie la nesfârşit. Deoarece gândurile nu pot fi menţinute, nicio identitate nu poate fi menţinută. Gândurile şi identităţile vin şi pleacă, precum măştile pe care le pui şi le scoţi, deşi unele vin şi pleacă mai des. Sinele fals este o iluzie, bazată pe nimic durabil sau adevărat.

Ceea ce este durabil şi adevărat şi ceea ce nu vine şi pleacă este adevăratul tău Eu, adevărata ta identitate, i-am putea spune. Cine eşti tu nu se bazează pe gândire şi nu este cunoscut prin gândire. Eşti ceea ce se află dincolo de toate gândurile despre tine, mai presus de toate identităţile. Sinele tău adevărat nu are definiţie, nici faţă, nici imagine de sine, deşi mintea ar putea să-şi imagineze una pentru el. Aşa se face ea că ştie ceea ce nu poate şti niciodată.

Motivul pentru care vorbim despre identităţi este să vă îndreptăm dincolo de ele. Nu este suficient să înlocuiţi imaginea de sine negativă cu una pozitivă. Acest lucru este folositor – un pas în direcţia corectă – dar are un efect limitat. Orice identitate este o sursă de suferinţă. Puteţi suferi din cauza unei identităţi pozitive la fel de mult ca a uneia negative. Chiar şi identităţile pozitive trebuie să fie transcense.

Să vă explic.

Toate identităţile necesită să fie atent întreţinute, în special cele pozitive. Ele sunt dificil de întreţinut din motivele menţionate mai sus: Ideile despre propria persoană sunt în continuă schimbare, în funcţie de ceea ce se întâmplă, or nu aveţi niciun control asupra schimbărilor. Dacă aveţi o identitate pozitivă, atunci vă veţi simţi inconfortabil oricând identitatea se schimbă în opusul ei, ceea ce se va întâmpla cu certitudine. De exemplu, dacă te consideri a fi un om care face totul perfect, atunci trebuie să munceşti foarte mult pentru a-ţi păstra această identitate. În cele din urmă, nu vei mai putea s-o susţii, şi atunci vei suferi.

Doare să nu te poţi ridica la nivelul unei identităţi pozitive. O simţi ca un eşec. Deci, cei cu identităţi pozitive se zbat mereu să atingă perfecţiunea, deşi perfecţiunea este imposibilă. Nimeni nu poate menţine o identitate pozitivă mult timp, căci ezitările şi experienţele o vor pune la îndoială. Şi atunci, ce vei fi? Un ratat? Identităţile oscilează între a fi pozitive şi negative, iar asta nu poate hrăni pacea sufletului. Nu există pace în lumea duală a ego-ului.

Pacea există doar când treci dincolo de dualitate, când te recunoşti ca nefiind nici bun şi nici rău, nici pozitiv şi nici negativ. Singura modalitate de a transcende dualitatea este să-ţi dai seama de adevărata ta natură, cea care este împăcată oricum ai fi în orice moment şi care nu face evaluări, nu pune etichete, nu are aşteptări şi nu învinuieşte pe nimeni de nimic. Nimeni – niciun Dumnezeu – nu se aşteaptă să fii perfect sau să fii într-un anumit fel. Oricum ai fi este exact aşa cum trebuie să fii – în acest moment.

Şi, cu adevărat, nu poţi fi altfel decât aşa cum eşti acum, iar mai apoi te vei schimba. Felul cum eşti nu depinde chiar de tine! Sinele fals pretinde contrariul, că te poate face să fii într-un anumit fel, dar sinele fals nu poate determina nimic. Acest tu, care crede că poate controla modul cum eşti, e alcătuit din simple imaginaţii.

Şi totuşi, evoluezi, înveţi şi creşti şi devii mai înţelept, dar asta, în ciuda sinelui fals. Eşti un mister mult mai mare decât crezi despre tine! Eşti un mister în continuă schimbare şi desfăşurare. Şi tu nu faci nimic din acestea. Dar Ceva le face şi făptuieşte tot ce s-a făcut vreodată. Stai o clipă şi reflectează liniştit la această revelaţie.

Acceptarea stă la baza întregii existenţe. Totul în legătură cu tine este acceptat de Ceea ce se află în spatele vieţii, pentru că tu nu eşti separat de viaţa însăşi – or, de ce Viaţa nu s-ar accepta pe ea însăşi? De ce ar face-o? Cărui scop ar servi? Eşti aici pentru a învăţa această acceptare, în timp ce joci rolul de sine fals.

Non-acceptarea aparţine tărâmului dualităţii. Desigur, am putea spune că şi acceptarea aparţine dualităţii, din moment ce acceptarea şi non-acceptarea sunt cele două feţe ale aceleiaşi monede. Dar, întrucât nu putem descrie altfel Adevărul decât prin limbaj, care este inerent dualist, trebuie să convenim nişte termeni, iar unul dintre cuvintele care descrie cel mai îndeaproape Adevărul este acceptarea – fără opus.

Un alt cuvânt pentru acceptare este iubirea, desigur. Acceptarea este o calitate a iubirii. Când iubeşti, accepţi în mod natural, iar acesta este Dumnezeu sau forţa din spatele vieţii. Iubeşte în mod firesc creaţia, aşa cum trăieşte prin creaţia Sa. Se bucură de toate, le iubeşte pe toate, le îmbrăţişează pe toate, fără condiţii. Când treci dincolo de toate identităţile, acesta este tărâmul în care aterizezi şi acolo se află pacea, dincolo de dualitate.

În dualitate nu există pace. Prin urmare, orice identitate, care are întotdeauna un opus, nu poate aduce pacea. Atunci când te afli în tărâmul dualităţii, eşti pe teritoriul ego-ului, care este un loc de continue eforturi fără finalizare. Asta ar putea fi definiţia Iadului, nu crezi?

În mitologia greacă, ca o pedeapsă eternă, Sisif a fost însărcinat să rostogolească un bolovan uriaş până în vârful unui munte, care însă apoi se rostogolea la vale de fiecare dată. Aceasta este o metaforă potrivită pentru starea egotică de conştiinţă: Nu termini niciodată, nu te poţi odihni niciodată, nu ajungi niciodată la capăt. Eşti sortit luptei, mic şi neputincios în faţa tuturor.

Este un lucru bun că această poveste mitologică nu reflectă cu exactitate viaţa, deşi ego-ul s-ar putea simţi aşa – şi chiar se simte. Dar nu aşa trebuie să te simţi în viaţă. Viaţa seamănă mai degrabă cu un joc pe care îl alegi pentru distracţie, un joc în care nu poţi pierde niciodată, ci doar te bucuri de el – plăcere şi atracţie nesfârşite în loc de dificultăţi şi eşecuri nesfârşite. Da, viaţa este dificilă, dar sufletul tău iubeşte provocarea şi are resursele necesare pentru a depăşi acele dificultăţi. În cele din urmă – la sfârşitul şirului de vieţi pe Pământ şi, adesea, chiar pe parcursul vieţii – ieşi victorios şi eforturile îţi sunt răsplătite. Pentru a putea iubi viaţa, trebuie să înveţi să accepţi eşecurile alături de succese, luptele alături de victorii, ura alături de dragoste, acrul alături de dulce. Dualitatea are de toate, iar Dumnezeu le iubeşte pe toate prin tine. Poţi simţi dragostea lui Dumnezeu pentru toate acestea? Poţi? Este chiar aici, printre lamentări şi dezamăgiri şi dorinţe şi vise. Cât de plăcut este că le poţi trăi ca om, dar mult mai plăcute sunt acestea când te recunoşti pe tine însuţi ca fiind divin.

Poţi oare simţi cât de iubitor şi blând Sinele tău divin îţi poartă şi ocroteşte sinele uman? Îi place atât de mult să fie om. A fi om este o experienţă foarte scurtă în marea schemă a lucrurilor şi, cu atât mai

preţioasă din acest motiv. Simte cât de preţioasă este această viaţă umană, cât de mult aşa-numitele tale eşecuri sunt iubite şi îmbrăţişate cu compasiune de Divinul din tine şi de Divinul din toate! Iubeşte această viaţă! Iubeşte totul! Eşti adânc preţuit.

Îţi mulţumesc că ai fost aici. Suntem alături de tine mereu.»

Capitolul 20

Creşterea

«Astăzi aş vrea să vorbesc puţin despre creştere, întrucât sunteţi cu toţii în plin proces de creştere, care este unul dintre adevărurile de bază ale vieţii: Fiecare vietate creşte; fiecare vietate evoluează. Probabil că sunteţi familiarizaţi cu cuvântul entropie, care descrie declinul natural şi deteriorarea materiei în universul fizic. Ei bine, am putea spune că există şi o lege a creşterii: Vietăţile nu pot evita evoluţia. Ele evoluează fizic şi evoluează spiritual. Pentru fiinţele umane, entropia face parte din această creştere, deoarece declinul formelor fizice şi pierderea lucrurilor şi a oamenilor dragi sunt unul dintre cei mai importanţi catalizatori ai creşterii spirituale.

În învăţăturile mele, îmi place să subliniez că creşterea are loc întotdeauna, indiferent dacă vă daţi seama sau nu, şi că creşterea este răsplata pentru suportarea dificultăţilor vieţii, incluzând deteriorarea corpului şi moartea. Creşterea care rezultă din aceste dificultăţi este răsplata lui Dumnezeu – răsplata sufletului – şi este suficientă în sine. Însă pentru minte, recompensele spirituale pentru depăşirea dificultăţilor nu sunt suficiente, deoarece mintea, ego-ul, nu preţuieşte ceea ce s-a câştigat astfel şi deoarece, aspect important, ego-ul crede că viaţa ar trebui să fie uşoară şi să se conformeze dorinţelor sale.

Ego-ul se împotriveşte ca viaţa să fie aşa cum este. Strigătul de indignare al ego-ului este: „Viaţa nu trebuie să fie grea. Viaţa nu ar trebui să fie aşa.” Această convingere este o sursă de mare suferinţă. Când vă opuneţi vieţii, veţi pierde mereu, deoarece viaţa este aşa cum este, iar dorinţa ca ea să fie altfel nu afectează decât starea voastră de conştiinţă şi nimic altceva. Viaţa nu este concepută pentru a-i plăcea ego-ului, ci pentru a-i plăcea lui Dumnezeu.

În plus, o viaţă plăcută ego-ului, care este ideea majorităţii oamenilor despre Paradis, nu ar fi atât de interesantă. Când nu veţi mai trăi în planul fizic, veţi pune în practică această idee şi veţi descoperi singuri că obţinerea a tot ceea ce vă doriţi nu este, de fapt, prea satisfăcător sau interesant. Ideea voastră despre Cer nu este cu adevărat cerească, pentru că voi sunteţi ca Dumnezeu: Iubiţi necunoscutul şi vă

place să vă testaţi limitele şi să învăţaţi şi să descoperiţi lucruri noi. De fapt, adoraţi creşterea.

Doar că vocea din cap te convinge să gândeşti altfel în privinţa vieţii: „E de rău! E îngrozitor. Nu suport.” Prin urmare, exact aşa te vei simţi. Sentimentele îţi determină experienţa de viaţă. Ele îţi colorează viaţa, dar adevăratul Sine trăieşte viaţa fără toate poveştile şi sentimentele sinelui fals. Sinele adevărat se bucură, pur şi simplu, să experimenteze viaţa, indiferent ce şi cum este acea experienţă. Şi când stai liniştit, poţi şi tu simţi cum adevăratul Sine se bucură de fiecare experienţă.

Acesta este obiectivul căii spirituale, de a te desprinde de percepţia ego-ului şi de sentimentele care decurg din ea, astfel încât experienţa vieţii “tale” să fie cea a adevăratului Sine, nu a falsului sine. Eşti o fiinţă divină şi o să-ţi dai seama de asta până la urmă, învăţând să depăşeşti suferinţa creată de sinele fals. În strădania de a găsi adevărata fericire şi pace, vei descoperi în cele din urmă adevărul despre viaţă şi adevărul despre tine. Asta înseamnă creşterea!

Toate formele de creştere au ca scop evoluţia sufletului. Sufletul evoluează în multe feluri, deci creşterea ia multe forme diferite: Creşti în înţelepciune, îndemânare, talente şi multe alte capacităţi. Creşti în capacitatea de a iubi şi de a forma relaţii. Creşti în capacitatea de a rezista dificultăţilor şi de a rezolva problemele. Creşti în compasiune, empatie şi sensibilitate. Te îndepărtezi de pofta pentru lucruri superficiale şi egoiste şi te apropii de aspiraţia pentru Adevăr şi ceea ce este mai bine pentru toţi. Creşti în toate modurile care te fac să fii o fiinţă umană mai bună. Asta-i o veste foarte bună, mai ales că această creştere este inevitabilă şi continuă.

Mulţi oameni par să nu crească. Poate te simţi aşa chiar şi tu uneori, dar acest lucru este imposibil. Oamenii suferă pentru că se împotrivesc creşterii pe cale să se producă, dar asta nu înseamnă că nu are loc o creştere. Când apare o rezistenţă la ceea ce se întâmplă, atunci creşterea are loc probabil mai încet decât ar trebui, dar tot se petrece. Iar marea Graţie este că suferinţa cauzată de împotrivirea la viaţă provoacă adesea o străpungere şi trecerea într-o altă stare de conştiinţă.

Creşterea poate fi dureroasă sau uşoară, în funcţie de atitudinea ta şi de dorinţa ta de a accepta circumstanţele care catalizează această creştere. Aşadar, vei alege: o creştere dureroasă sau o creştere uşoară, dar

nu există opţiunea fără nicio creştere. Viaţa se va descurca cumva cu tine! După cum am spus, creşterea este o lege a vieţii şi legile nu pot fi încălcate fără a urma nişte consecinţe.

Creşterea nu trebuie să fie dureroasă. Ego-ul o face să fie aşa, pentru că spune “nu” la toate, mai ales la schimbare. Eşti aici pentru a învăţa să spui “da” vieţii. Când o faci – când ai încredere în ce-ţi aduce viaţa şi o îmbrăţişezi – totul se schimbă. Devii mai fericit şi mai senin. Nu trebuia să fii niciodată nefericit sau necăjit. A fost mereu posibil să fii fericit, dar trebuia să descoperi adevăratul vinovat al nefericirii tale, anume, gândurile tale despre viaţă, ci nu viaţa însăşi. Gândurile te fac nefericit, nu viaţa: cerinţele şi aşteptările tale ca viaţa să fie diferită faţă de cum este.

Vreau să mă asigur că înţelegeţi că împotrivirea la viaţă, care vă provoacă atât de multă durere, nu este vina voastră. Nu este vina voastră că aveţi aşteptări, cerinţe, dorinţe şi moduri de a privi viaţa care vă fac nefericiţi. Fiecare persoană priveşte viaţa prin exact acelaşi obiectiv. Când eşti om, acest mod de a vedea viaţa este inevitabil. A fi om este sinonim cu a avea un ego şi a vedea lumea aşa cum o face ego-ul. Dar eşti şi divin, slavă Domnului! Recunoştinţă lui Dumnezeu!

Divinitatea voastră trebuie să iasă în faţă acum. Evoluţia voastră trebuie să fie accelerată. Este timpul ca omenirea să facă un mare salt în conştiinţă, deoarece însăşi specia voastră este în pericol, dacă cei mai mulţi dintre voi rămâneţi în starea actuală de conştiinţă. Aţi văzut ce daune a făcut, dificultăţile pe care le-a provocat în relaţiile voastre şi în societate – lăcomia, egoismul, lipsa de compasiune, ura şi prejudecăţile.

Fiinţele umane au putut să trăiască mai bine într-o astfel de lume când era mai puţin populată, dar acum lumea voastră este aglomerată şi resursele voastre sunt la limită, aşadar, cum oare vă veţi îngădui unii pe alţii având resurse limitate şi stând înghesuiţi, dacă rămâneţi în starea de conştiinţă egotică? Multe alte civilizaţii umanoide au ajuns la acest punct şi au trebuit să facă schimbări dramatice pentru a supravieţui. Unele au supravieţuit, iar altele nu.

Sunteţi la o răscruce de drumuri. Nu este clar dacă omenirea în forma sa actuală va supravieţui. Ne place să credem că va supravieţui, dar nici măcar noi nu suntem siguri de asta. Acesta este motivul pentru care aceste transmisiuni sunt deosebit de importante. Transmisiunile sunt

unul dintre modalităţile prin care accelerăm evoluţia spirituală a unei specii. Deşi transmitem energie oamenilor şi Pământului într-o oarecare măsură chiar şi fără ca fiinţele umane să acţioneze ca receptori conştienţi ai mesajelor noastre, este foarte util şi mai eficient să fim recepţionaţi conştient.

Abilitatea voastră de a fi receptivi la energia noastră sporeşte când vă aflaţi în starea opusă celei egotice: fiind calmi, în largul vostru, iubitori şi dispuşi să-i slujiţi pe ceilalţi. Este deosebit de important să fiţi dispuşi să-i slujiţi pe ceilalţi. Când cineva are dorinţa sinceră de a le fi de folos celorlalţi, de a-i ajuta pe alţii, noi suntem lângă el – noi sau alţii ca noi. Aflaţi că, pentru a fi de folos, tot ce aveţi nevoie este dorinţa pe deplin sinceră de a vă pune în serviciul celorlalţi şi abilitatea de a vă lăsa deoparte gândurile personale pentru o vreme, cât timp slujiţi. Aşa fac mediumii, dar nu trebuie să fiţi mediumi pentru a servi drept canal de ajutor şi vindecare pentru ceilalţi. Odată ce vă lăsaţi deoparte gândurile, puteţi fi preluaţi de acea cunoaştere interioară care vă va face să spuneţi şi să acţionaţi cum este necesar în respectiva situaţie.

Poate face acest lucru oricine are suficientă sinceritate şi control asupra propriilor gânduri ca să le lase deoparte şi doar să asculte – să asculte acea "voce mică, liniştită din interior", care nu este atât o voce, cât o cunoaştere intuitivă şi un impuls de a vorbi şi a face. Lăsaţi această intuiţie şi imbold lăuntric să vă ghideze în acţiunile şi vorbele voastre. Lăsaţi-o să-i servească pe alţii prin voi. De asta are nevoie lumea acum, de mai mulţi oameni cu intenţia şi capacitatea de a fi glasul, mâinile şi picioarele lui Dumnezeu, relee pentru noi, care suntem fiinţe non-fizice dedicate slujirii umanităţii în acest moment. Dacă o veţi face, vă veţi simţi foarte împliniţi.

Pentru a o face, trebuie mai întâi să credeţi că puteţi fi de ajutor în acest fel şi trebuie să aveţi o anumită abilitate de a trece într-o stare de ascultare liniştită, iar apoi să reacţionaţi intuitiv conform cu ceea ce se vrea a fi spus şi făcut. Ştiţi cu toţii cum să o faceţi, iar mulţi dintre voi fac deja această muncă. Dar o puteţi face mai des şi mai eficient dacă solicitaţi în mod activ ca să se acţioneze astfel prin voi. Rugaţi-vă pentru asta, să fiţi un instrument de ajutor şi vindecare pentru alţii.

Motivul pentru care este important să cereţi să fiţi un instrument este acela că avem nevoie de permisiunea voastră de a vă folosi într-un

mod atât de direct, deoarece ar fi împotriva regulilor noastre să vă folosim la maximum fără permisiunea şi cooperarea voastră. Într-un sens, încheiaţi un acord sau un parteneriat cu noi şi trebuie să luaţi la cunoştinţă acest lucru. Deci, aceia dintre voi care ajutaţi alte persoane fie ca profesie, fie mai puţin formal, înainte de a începe să lucraţi cu ei, vă rugăm să ne invitaţi sau să ne cereţi să acţionăm prin voi, iar în acest fel vă vom putea ajuta să slujiţi acei oameni mai bine şi mai direct.

Când slujitorii sau vindecătorii capătă o bună abilitate de a rezona şi de a lucra împreună cu noi, colaborarea noastră se poate accelera, dar tot mai avem nevoie de acceptul lor ca să lucrăm prin ei. Aşadar, vă rugăm să ne apelaţi atunci când îi serviţi pe ceilalţi şi în orice alt moment în care doriţi ajutorul nostru. Prin cooperarea voastră conştientă, putem face mult mai multe pe Pământ.

Vă mulţumim că aţi fost aici. Vă mulţumim pentru deschidere. Suntem cu voi mereu.»

Capitolul 21

Sunteţi nişte transmiţători

«Indiferent de starea voastră de conştiinţă, transmiteţi starea voastră altora, iar ei o primesc. Deci, sunteţi şi receptori. În acest fel, fiecare îi influenţează pe toţi ceilalţi. Sunteţi conectaţi la bine şi la rău cu toţi cei cu care intraţi în contact – şi nu numai. Sunteţi conectaţi cu întreaga umanitate. Împărtăşiţi cu toţii o mare reţea de gânduri şi emoţii umane.

Există modalităţi prin care puteţi îmbunătăţi calitatea a ceea ce transmiteţi şi să vă protejaţi de emanaţiile mai negative ale altora. Acesta ar fi obiectivul, deoarece cele două sunt legate. Dacă absorbiţi emanaţiile negative ale altora, vă va fi dificil să transmiteţi emanaţii sau vibraţii mai pozitive. Şi opusul este, de asemenea, adevărat: Dacă emanaţi negativitate, vă va fi dificil să absorbiţi emanaţii pozitive de la alţii. Alţii pot încerca să vă ajute în mod conştient sau inconştient, dar nu veţi putea beneficia de ajutorul lor dacă emanaţiile voastre sunt puternic negative.

Oamenii se ataşează de negativitatea lor, oricât de ciudat ar părea. Nu vor să-şi schimbe starea, chiar şi atunci când este negativă. Ego-ul este cel care vrea să-şi păstreze convingerile, chiar şi atunci când ele îi provoacă durere lui şi celorlalţi. Ego-ul ar privi schimbarea acestor credinţe ca pe o înfrângere, or lui nu-i place să piardă! Ego-urile preferă să se bălăcească în negativitate, decât să privească lucrurile diferit sau să le permită altora să le dea o mână de ajutor. Ele ar putea spune că vor să fie ajutate, dar mintea subconştientă respinge sau sabotează acel ajutor. Deci, pentru a face o schimbare, trebuie lucrat cu mintea subconştientă.

Fiinţele non-fizice, cum sunt eu, lucrăm cu mintea subconştientă a oamenilor pentru a le vindeca convingerile şi a-i ajuta să crească. Dar nu putem face prea mult fără o participare mai conştientă. Aici intervine rugăciunea, după cum am spus adesea. Rugăciunea este un apel conştient de a primi ajutor, care lasă forţelor non-fizice libertatea să-şi facă munca de vindecare într-un mod mai eficient. Nu ezitaţi să solicitaţi ajutorul. Acest apel la ajutor va fi suficient pentru a depăşi împotrivirea ego-ului la primirea ajutorului. Atât este de simplu.

Însă ceea ce nu este simplu este să recunoaşteţi nevoia de ajutor, lucru pe care ego-ul adesea nu îl va face. Sau dacă îl face, va spune: „Da, dar...” la orice îi este oferit. Va găsi motive de ce acest ajutor nu funcţionează sau va găsi scuze de ce nu face ce-i necesar pentru a produce o schimbare în viaţă. Ego-ul este un diavol viclean! Poate părea că vrea să se conformeze şi poate părea foarte sincer – însă, totodată, are la îndemână toate scuzele de ce nu face ceea ce trebuie să facă pentru a fi liber şi fericit.

Ego-ul face pe victima, căci rolul de victimă îl dă o identitate foarte atrăgătoare. Ego-urilor le place să fie victime. Victimizarea atrage atenţia celorlalţi şi oferă oamenilor o scuză pentru a nu-şi trăi viaţa pe deplin, o scuză pentru a nu-şi asuma riscuri, o scuză pentru a nu iubi şi o scuză pentru a nu creşte sau a se dezvolta. A fi victimă este una dintre identităţile preferate ale ego-ului. Cei care oferă ajutor în mod profesionist, dar nu numai ei, se confruntă tot timpul cu astfel de aşa-zise victime.

Un suflet poate rămâne în rolul de victimă multe vieţi la rând până se eliberează de această identitate, deoarece nimeni nu prea poate ajuta astfel de persoane. De obicei, însăşi persoana trebuie să-şi dea seama că joacă acest rol, ca apoi să poată ieşi din el.

Astăzi, ca niciodată, este posibil să vă vindecaţi şi să vă eliberaţi de identităţi limitative ca aceasta. Intenţionăm să vă oferim câteva instrumente pentru a o face. Primul este rugăciunea. Al doilea este recunoaşterea propriei responsabilităţi în crearea nefericirii. Atâta timp cât daţi vina pe alţii sau pe evenimente sau pe situaţii pentru nefericirea voastră, nu veţi fi fericiţi. Veţi merge în cerc, într-o buclă: Afirmaţiile de genul „Sunt nefericit... din cauza ta” sau „din cauza a ceea ce s-a întâmplat” sau „din cauza modului cum stau lucrurile” vă face să fiţi nefericiţi şi întreţine nefericirea. Dacă nu vedeţi că înseşi astfel de credinţe sunt cauza nefericirii voastre, cum veţi putea ieşi din această buclă?!

„Sunt nefericit din cauza a ceea ce gândesc” este adevărul, iar adevărul vă va elibera. Trebuie să înţelegeţi adevărul despre situaţia în care vă aflaţi ca să vă puteţi elibera de ea. Veţi vedea adevărul dorind să-l vedeţi şi apoi căutându-l. Ajutoarele din non-fizic vă vor ajuta să înţelegeţi situaţia, dacă le cereţi ajutorul şi apoi ascultaţi de sfatul primit

în interior. Deci, al doilea instrument este: Admiteţi-vă responsabilitatea pentru nefericirea voastră sau orice altă negativitate şi solicitaţi un sfat cu care să vindecaţi respectiva problemă. Apoi ascultaţi în interiorul vostru pentru acel sfat intuitiv, acel „Aha!".

Asumarea răspunderii pentru nefericire sau pentru o emoţie negativă pe care o aveţi nu-i acelaşi lucru cu a vă învinovăţi pentru ea. Vina aparţine lumii ego-ului, nu lumii lui Dumnezeu. Nu eşti tu de vină pentru ignoranţa ego-ului. Ego-ul nu eşti tu. Ego-ul este mecanismul care provoacă toate suferinţele şi fiecare om are un ego.

Înţelegeţi acest adevăr şi acceptaţi-l, şi aşa veţi face mari progrese pe calea eliberării de suferinţă. Nu sunteţi de vină pentru suferinţa voastră. Pur şi simplu, trebuie să înţelegeţi originea şi natura suferinţei pentru a trece dincolo de ea, iar aici, în voi, există ceva care este capabil să o facă. Nimeni nu este lipsit de înţelepciunea şi forţa interioară pentru a face acest lucru, deoarece ele aparţin adevăratei voastre naturi.

Frumuseţea dorinţei de a vă vindeca şi a creşte este că această dorinţă vă pune în legătură cu adevăratul Sine. Suferinţa poate fi văzută chiar ca o binecuvântare, odată ce recunoaşteţi că suferinţa vă propulsează către Adevăr, ceea ce, până la urmă, se întâmplă cu toată lumea. Suferinţa se corectează de la sine: Când suferi, vrei să ieşi din suferinţă şi vei găsi o cale de ieşire – pentru că întotdeauna există o cale de ieşire. Cât de binevoitoare este viaţa, fiindcă, deşi tu însuţi eşti cauza suferinţei tale (şi nu viaţa), totuşi îţi oferă o cale de ieşire! Însă nu e nevoie să suferi, chiar dacă pare aşa.

Al treilea instrument este deschiderea de a primi ajutor şi influenţe pozitive de la alţii. Nu trebuie să faci singur toată vindecarea. De îndată ce te deschizi pentru a primi vindecarea de la alţii, vine şi vindecarea. Munca pe care o depui cu tine însuţi pentru a fi dispus să-ţi accepţi responsabilitatea şi să te vindeci este de ajuns pentru a te deschide către emanaţiile pozitive ce accelerează vindecarea, care sunt disponibile tuturor. Aceste emanaţii pozitive nu acţionează asupra celor care sunt închişi spre ele, dar şi aceştia s-ar putea deschide în orice moment. Odată ce vă deschideţi la energia pozitivă disponibilă atât de la fiinţe umane, cât şi de la fiinţe non-fizice, vindecarea şi creşterea voastră se pot accelera.

Majoritatea oamenilor sunt prinşi în gheara blamării, nefericirii, victimizării şi exploatării altora. Dar, odată ce aţi înţeles suficiente

lucruri despre Adevăr, ceea ce noi vă învăţăm, atunci treceţi într-o stare de conştiinţă mai deschisă şi începeţi să soarbeţi din frumoasele energii care stau la dispoziţia tuturor celor capabili să se împărtăşească cu ele.

Voi înotaţi în energii pozitive! Ele sunt presărate pe Pământ din alte dimensiuni şi se revarsă şi de la anumiţi indivizi pământeni. Este posibil să nu remarcaţi acest lucru atunci când întâlniţi astfel de persoane. Ştiţi doar că vă simţiţi mai bine. Unii oameni, pur şi simplu, vă fac să vă simţiţi mai bine! De ce? E ceva mai mult decât faptul că sunt drăguţi sau prietenoşi. Ei, literalmente, îi vindecă pe ceilalţi cu ceva mai presus de simpla amabilitate, anume, cu dragostea Creatorului. Ei îşi exprimă Sinele divin într-o aşa măsură, încât îi vindecă pe ceilalţi prin tot ceea ce fac şi spun. Prin simpla lor prezenţă, ei îi vindecă pe alţii.

Aşa puteţi fi cu toţii şi veţi fi. Aceasta este starea de iluminare, pe care o veţi trăi cu toţii înainte de a absolvi acest plan terestru, în această viaţă sau alta. Cu cât doriţi mai mult să o trăiţi şi să vă manifestaţi astfel în lume, cu atât mai repede puteţi deveni aşa. Disponibilitatea, intenţia şi dorinţa de a sluji Divinului din ceilalţi în acest mod este cheia pentru a deveni un slujbaş al vindecării. Dacă vă concentraţi asupra acestei dorinţe şi intenţii, atunci acestea se vor întări în voi, iar capacitatea voastră de a fi acest instrument de vindecare se va amplifica.

Sunteţi meniţi să o faceţi. Nimeni nu este nedemn de a o face. În fond, pentru aceasta v-aţi încarnat, în special aceia dintre voi, cei de aici, care sunteţi complet gata să trăiţi mai în concordanţă cu Adevărul şi să vă manifestaţi întregul potenţial astăzi în lume. Mulţi dintre voi sunteţi vindecători, indiferent dacă o faceţi în mod profesionist sau nu. Îi vindecaţi şi îi ajutaţi pe cei cu care intraţi în contact zilnic. Fiţi conştienţi că aceasta este o muncă importantă şi valoroasă.

Starea voastră de conştiinţă contează, pentru că sunteţi nişte transmiţători. Fiţi conştienţi că voi alegeţi dacă difuzaţi dragoste sau altceva. Este alegerea voastră. Deţineţi acest control. În măsura în care vă puteţi stăpâni gândurile, deţineţi controlul. Aşadar, încercaţi să dobândiţi stăpânirea gândurilor voastre prin meditaţie sau alte practici spirituale.

Singurul lucru care vă poate determina să transmiteţi negativitate şi să blocaţi energia pozitivă disponibilă este să credeţi un gând negativ, dar numai voi îl puteţi schimba. Doar voi puteţi face lucrarea necesară pentru a vă vindeca şi a vă transcende ego-ul şi a trăi din Sinele vostru divin.

Aceasta este sarcina voastră, dar aveţi o mulţime de ajutoare non-fizice care vor face totul pentru a vă susţine să deveniţi cea mai bună fiinţă umană care puteţi fi. Alegeţi dragostea şi pacea şi nu veţi putea greşi. Vă rugăm să ne chemaţi. Este o mare onoare să vă slujim.

Vă mulţumim că aţi fost prezenţi aici. Suntem alături de voi mereu.»

Capitolul 22

Respiră

«Respiraţia te conectează cu dimensiunea spirituală, lumea subtilă. Forţa vieţii, sau sufletul, intră în corp, şi atunci corpul respiră şi începe o viaţă. Iar când forţa vieţii părăseşte corpul, respiraţia încetează şi se termină o viaţă. Respiraţia este foarte strâns legată de Dumnezeu, cu forţa ce stă la baza întregii vieţi. Dumnezeu suflă viaţa în creaţie.

Când respiri, Dumnezeu respiră – la propriu. Nu-i nimeni aici decât Dumnezeu, deşi te prefaci că ai fi altcineva. Dacă vrei să iei legătura cu Dumnezeu, cu tărâmul subtil în care se află Dumnezeu, cu adevărata ta natură, atunci acordă atenţie respiraţiei tale. Opreşte-te doar o clipă şi observă că Dumnezeu este prezent chiar aici, chiar acum, respirând. Dumnezeu este atât de aproape.

Şi mai poţi face ceva cu respiraţia pentru a te apropia de Dumnezeu şi anume să îţi modifici respiraţia într-un fel sau altul: fă-o să fie mai profundă, mai lentă sau chiar mai rapidă. Când îţi modifici respiraţia în orice fel, starea ta de conştiinţă se schimbă în bine. În mod implicit, respiraţia este superficială, constantă, automată. Când schimbi modul în care respiri, starea de conştiinţă ţi se schimbă. În afară de starea implicită, mai poţi avea numai o singură altă stare, care este mai expansionată: este starea ta naturală.

Există cu adevărat doar două stări de conştiinţă în starea de veghe: fie starea implicită de contracţie, de identificare cu ego-ul, fie starea mai mult sau mai puţin expansionată, care este starea ta naturală, în care eşti în legătură cu adevărata ta natură şi calităţile ei, adică calităţile lui Dumnezeu: dragoste, pace, înţelepciune, compasiune, tărie şi claritate, ca să numim doar câteva.

Ce lucru minunat este că îţi poţi schimba starea de conştiinţă prin simpla schimbare a modului în care respiri într-un anumit moment. Atât de simplu! Ce cadou ţi s-a dat! Dar trebuie să şi faci această alegere, desigur. Trebuie să afli despre această posibilitate şi apoi trebuie să fii dispus să o pui în practică atunci când eşti supărat, nefericit sau crispat în vreun fel.

A face această alegere nu este atât de uşor pe cât pare, din cauză că, atunci când te simţi supărat sau contractat, ego-ul tău este, adesea, total dedicat acestei stări, chiar dacă este neplăcută. Ego-ul îşi iubeşte nefericirea! Adevărul este destul de uşor de observat, anume că ego-ul nu prea vrea să te simţi bine. A te simţi bine este sinonim cu alinierea la Sinele tău adevărat şi a nu te mai identifica cu ego-ul. Ego-ul pretinde că îţi vrea numai binele, dar este un escroc. Din fericire, tot ce trebuie să faci în privinţa unui escroc este doar să-ţi dai seama că este un escroc.

Uneori suntem criticaţi că nu am avea deloc milă de ego, dar asta nu-i acelaşi lucru cu a nu avea milă de o persoană, deoarece ego-ul nu este o entitate, nu are sentimente şi este sursa tuturor suferinţelor. Aşadar, a pretinde că ego-ul are nevoie să fie mângâiat sau îngrijit înseamnă a cădea în ghearele sale. Nu spunem nici că ar trebui să vă supăraţi pe ego sau să vă luptaţi cu el; acesta ar fi o situaţie în care tot ego-ul se supără sau se luptă cu el însuşi. Dar trebuie să recunoaşteţi cine este adversarul fericirii şi al păcii voastre şi să nu-i cădeţi în plasă.

Da, vom da de bucluc, fără îndoială, pentru că am numit ego-ul un adversar, dar cel mai bine este să-l considerăm ca atare, deşi este şi el o creaţie divină şi încă una isteaţă. „După roadele lor îi vei cunoaşte". Roadele ego-ului nu sunt bune. Deci, chiar şi atunci când se preface că este prietenul tău, nu este. Te păcăleşte în foarte multe moduri. Este important să înţelegi acest adevăr. Ego-ul nu este prietenul tău. Nu are nimic de valoare să-ţi ofere. Te minte în continuu. Îşi ia diverse înfăţişări pentru a te păcăli. Cum altfel să-l numeşti decât escroc?

Din fericire, ego-ul este puternic doar în măsura în care îi permiţi să fie. Tu eşti cel care decide dacă crezi sau nu vocea din capul tău şi dacă îi urmezi sfatul. Este posibil să nu fii întotdeauna suficient de conştient de această voce ca să-ţi dai seama că eşti în mrejele ei, dar poţi deveni atât de conştient de ea, încât să nu-ţi mai afecteze viziunea sau deciziile. Capacitatea de a fi conştient de vocea din cap se dezvoltă în timp. Îţi va lua ceva timp până să-i poţi recunoaşte încă din faşă intenţia şi nu după ce te-a prins, dar în cele din urmă, vei deveni foarte vigilent.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le-ai putea face pentru a deveni mai conştient de această voce este să meditezi. Un alt lucru ar fi să lansezi, pur şi simplu, această intenţie: Afirmă-ţi dorinţa de a te elibera de această voce, astfel încât atât mintea ta subconştientă, cât

şi fiinţele non-fizice să o ştie. Şi, nu în ultimul rând, respiră adânc. Da, doar respiră. Respiraţia, aşa cum am spus, îţi schimbă starea de conştiinţă şi o poate face destul de rapid şi fără prea mult efort.

Încetează orice faci sau gândeşti şi respiră adânc şi lent, acest gest va crea un spaţiu în acel moment ca să poţi alege altceva decât tendinţa implicită, care ar putea să te îndemne să forţezi sau să te grăbeşti, să-ţi exprimi iritarea sau furia sau să cazi în disperare sau negativitate. Dacă rămâi în starea egotică de conştiinţă prea mult timp, vei fi condus în haosul emoţiilor negative. Acolo te conduce vocea din capul tău. Te face să te simţi rău într-un fel sau altul.

Poţi evita această eventuală deraiere a trenului, sărind din tren înainte ca el să scape de sub control şi să sară de pe şine. O poţi face punând stop. Opreşte orice faci şi gândeşti. Este destul de uşor, dar este nevoie de dorinţa şi voinţa de a o face. Mobilizează-ţi această voinţă. Pune stop şi, cu cât vei face mai des această alegere, cu atât îţi va fi mai uşor. Apoi, rămâi pe stop – fă o pauză – pentru o vreme. Nu face altceva decât să respiri adânc. Acordă toată atenţia respiraţiei sau numără respiraţiile.

Starea nu se schimbă numai pentru că dai toată atenţia respiraţiei, deşi face parte din mecanism, dar mai ales modificarea respiraţiei în sine îţi modifică starea creierului. Conştiinţa ta se schimbă când dai o altă comandă creierului. Când răreşti respiraţia sau respiri mai adânc, îi spui corpului-minte: „Totul este bine. Nu există niciun pericol. Te poţi relaxa acum.” Trebuie să-ţi faci corpul-minte să priceapă, nu doar să încerci să te convingi să fii mai calm, care-i tendinţa obişnuită. Trebuie să-ţi schimbi fizic starea corpului-minte prin schimbarea respiraţiei.

Starea de relaxare este o reflexie a stării tale naturale. Starea de luptă-sau-fugi şi orice altă stare tensionată reflectă starea egotică. Poţi afla gradul în care eşti aliniat cu ego-ul sau cu adevăratul Sinele prin cât de tensionat sau relaxat eşti. Învaţă să-ţi observi starea corpului. Iar când observi că este tensionat, optează să-ţi relaxezi corpul-minte, oprindu-te pentru un moment şi respirând lent şi profund.

Corpul-minte este vehiculul sufletului. Are o parte instinctuală, animală, care îl determină să reacţioneze în moduri primitive, anti-sociale, în moduri care afectează relaţiile şi provoacă suferinţe oamenilor şi societăţii. Omenirea este în curs de evoluţie de la un comportament

mai primitiv la un comportament mai raţional. Această evoluţie este imperios necesară acum. Trebuie să se petreacă mai repede. Este obligatoriu să vă depăşiţi tendinţele primitive.

Când sunteţi tensionaţi, nefericiţi, pesimişti sau vă este frică, operaţi din creierul inferior, partea mai puţin evoluată a creierului. Când sunteţi relaxaţi, căpătaţi acces la creierul superior, cortexul prefrontal, care este sediul raţiunii, compasiunii şi gândirii creative. Aici este bine să fiţi tot timpul, cu excepţia cazului în care corpul trebuie să lupte sau să fugă pentru a-şi salva viaţa, ceea ce se întâmplă foarte rar în viaţa voastră actuală. Chiar şi fiind la volan în trafic sau în alte momente în care simţiţi că aţi putea fi în pericol, cortexul prefrontal vă va servi mult mai bine decât creierul primitiv.

Nu-i aşa că-i minunat că vi s-a oferit un mijloc atât de convenabil, ca schimbarea respiraţiei, pentru a vă opri creierul primitiv şi a vă activa Sinele mai înalt? Acum, că aţi aflat asta despre creier, evoluţia vi se poate accelera. Când nu ştiaţi acest lucru, stăteaţi la mila părţii voastre mai primitive. Dar nu mai este cazul. Nu aveţi nicio scuză să nu observaţi ce se întâmplă în corpul-minte şi să nu luaţi o decizie înţeleaptă.

Vă rugăm să o faceţi ceva mai conştienţi de acum înainte şi vă rugăm să utilizaţi acest instrument minunat – respiraţia – ca să vă schimbaţi starea de conştiinţă ori de câte ori aveţi nevoie. Doar voi puteţi să o faceţi. Iar dacă ne rugaţi, vă vom trimite intuiţia de a vă aminti, dar, în cele din urmă, voi trebuie să alegeţi împotriva tendinţei implicite. Acest act devine mai uşor odată cu fiecare alegere.

Vă mulţumim că aţi fost prezenţi aici. Apreciem disponibilitatea voastră de a creşte, de a vă schimba şi de a învăţa lucruri noi. Suntem alături de voi mereu.»

Capitolul 23

Biblia

«Aş dori să vorbesc puţin despre cum văd Eu Biblia şi despre exactitatea şi completitudinea relatărilor sale referitoare la viaţa mea ca Isus. Biblia trebuie înţeleasă în context. Relatările evanghelice despre viaţa mea nu au fost înregistrate decât la mult timp după ce am murit. Înainte de a fi scrise evangheliile, poveştile despre ceea ce am spus şi am făcut au fost transmise oral, iar fragmente din ele au fost consemnate de diferite persoane.

În aceste relatări, multe lucruri despre viaţa mea şi despre ceea ce am spus au fost lăsate pe dinafară, eliminate sau uitate, în timp ce s-au adăugat poveşti şi citate născocite, poate pentru că erau inexact amintite sau intenţionat înflorite. Evangheliile s-au bazat pe aceste amintiri colective, înflorituri şi născociri ale evenimentelor din viaţa mea şi scrise de persoane care nu au fost prezente de fapt. Ca atare, povestea pe care o spun evangheliile este inconsistentă şi nedemnă de încredere.

O parte din ceea ce am spus a fost păstrat corect în Evanghelii, dar foarte multe au fost înfăţişate incorect, de ajuns ca să facă relatările aproape inutile. Aceste relatări au fost în continuare alterate de alţii de-a lungul istoriei, îndepărtându-le şi mai mult de adevăr. Apoi, desigur, există problema traducerilor, care au distorsionat şi mai mult ceea ce rămăsese din adevăr.

Oamenii văd Adevărul în Biblie, pentru că „au ochii de văzut”. La un anumit nivel, ei deja cunosc Adevărul şi, astfel, îl pot găsi în locuri din Biblie. Adevărul era deja viu în interiorul lor. Cu toate acestea, cei care nu „au ochii de văzut” au înţeles adesea greşit cuvintele din Biblie şi i-au facut şi pe alţii să se rătăcească.

Relatările miracolelor sunt destul de exacte, căci aceste lucruri sunt posibile la un anumit punct în evoluţia spirituală. Dar nu m-am ridicat din morţi. Unii m-au văzut în corpul meu eteric după ce am murit, ceea ce explică relatările despre înviere. Dar astfel de viziuni nu sunt neobişnuite la persoanele apropiate celor răposaţi. A echivala astfel de viziuni cu învierea trupului este o neînţelegere grosieră.

O mare parte din ceea ce s-a spus despre mine a fost distorsionat într-un mod similar, în încercarea de a mă mitologiza şi a mă transforma într-un zeu, ceea ce nu am fost. Fiinţele umane îşi doresc în mod firesc pe cineva la care să se închine, cineva mai puternic decât ei, care să le spună ce să facă şi ce să gândească, cineva căruia să-i ofere puterea lor, dar acesta a fost ultimul lucru pe care mi l-am dorit. Nu mi-am dorit puterea lumească şi nici măcar puterea spirituală. Vreau să vă cunoaşteţi propria voastră putere.

Ideea că am fost un zeu este probabil cea mai rea distorsiune dintre toate, întrucât nu am fost şi nu sunt zeu mai mult decât voi. Sau mai bine zis: voi sunteţi zei la fel de mult ca mine. Suntem la fel: egali spiritual. Nu suntem diferiţi. Dacă am venit pentru ceva, pentru ca să vă arăt *asta* am venit, nu că aş fi fost cumva special sau „singurul Fiu al lui Dumnezeu”.

Ideea că eu aş fi fost singurul Fiu al lui Dumnezeu şi că oamenii nu puteau ajunge la Dumnezeu decât prin mine a provocat incalculabile vătămări, discordii şi judecăţi – o ruşine asupra numelui meu. Și aş dori foarte mult să-mi îndrept reputaţia, lucru pe care l-am încercat şi prin alţi mediumi.

În mod particular această idee nu este decât un exemplu de denaturare a ceva ce am spus, manipulat de cei care fie n-au ştiut, fie au intenţionat să construiască „singura biserică adevărată”, o idee absolut egoistă. Nu există o unică biserică adevărată. Cum ar putea o biserică, care este formată din oameni, să reprezinte Adevărul?

Adevărul este un adevăr viu, iar o biserică este un grup de oameni, persoane probabil ne-Cristice, întrucât oamenii Cristici nu au nevoie de o biserică. Asta nu înseamnă că bisericile nu servesc la nimic sau nu fac nicio lucrare bună, dar vă rog să înţelegeţi că nu am avut nicio legătură cu înfiinţarea unei biserici sau cu crearea regulilor şi dogmelor vreunei biserici. Acestea au fost create de fiinţe umane care nu erau Cristice, care nu au înţeles învăţăturile mele şi care aveau o agendă proprie, inclusiv să deţină puterea sau să promoveze anumite credinţe pe care le aveau, dintr-un motiv sau altul.

O spun din nou: nu a fost intenţia mea de a crea o religie, o biserică şi nici măcar o mişcare. Asta s-a întâmplat pentru că oamenii au înţeles greşit învăţăturile mele. Dacă le-ar fi înţeles şi le-ar fi aplicat, ar fi trăit o viaţă simplă în pace, dragoste şi armonie cu tot ce există.

Nu a fost intenţia mea ca alţii să-mi răspândească cuvântul, învăţăturile. Cum ar putea cineva care nu înţelege învăţăturile mele, care nu este Cristic, să prezinte cu fidelitate învăţăturile mele? Și de ce ar fi încercat să răspândească învăţături care nu erau ale lor, care nu erau pe deplin înţelese de ei? Este o ignoranţă să încerci să faci acest lucru. Și rezultatul a fost o şi mai mare ignoranţă şi multe prejudicii.

Dar am înţeles că acest lucru urma să se întâmple şi accept că nu putea fi altfel. Dar trebuie să ştiţi că nu aşa aş fi făcut, dacă ar fi fost după mine. Aceasta nu a fost dorinţa mea. Nu am cerut oamenilor să-mi răspândească învăţăturile. Am vrut ca oamenii să descopere Adevărul în ei înşişi, cum L-am descoperit şi eu, şi să trăiască în acord cu El. Apoi, odată ce L-au descoperit, să-L împărtăşească cu alţii *în felul lor unic*, să împărtăşească propria lor expresie a Adevărului. Asta e tot.

Ego-ul îşi iubeşte credinţele, pentru că credinţele sale îl fac să se simtă superior celorlalţi. În fond, ego-ul vrea să se simtă superior. Nu ştie nimic despre dragoste. Mi-a folosit învăţăturile pentru a se simţi superior celorlalţi, nu pentru a-i iubi. Și asta a fost problema de bază. Ego-urile se folosesc de credinţe pentru a se separa de ceilalţi, pentru a se face pe sine speciali, drepţi sau superiori, şi pe ceilalţi, inferiori.

Vedeţi asta în fiecare religie. Cei din cadrul unei religii se văd pe ei înşişi a fi drepţi şi superiori celor care au alte credinţe, chiar dacă religia lor nu învaţă în mod deschis sau nu aprobă acest lucru. Nu asta v-am învăţat eu. Cum ar putea religia, care în fondul ei, judecă şi separă o persoană de alta şi de Dumnezeu, să reflecte ceea ce v-am învăţat? Ce s-ar putea opune mai mult învăţăturilor mele decât judecata, conflictul şi separarea?

Nu, nu am venit să întemeiez o religie – nici pe departe! Am venit să dărâm barierele dintre oameni, pentru *a le arăta* Adevărul cât de bine am putut. Dar foarte puţini erau pregătiţi pentru asta. Foarte puţini au înţeles.

Lucrurile sunt foarte diferite acum. Mulţi dintre voi cunosc Adevărul în Inimă şi sunt gata să trăiască în acord cu El. Adevărul nu este un set de credinţe şi reguli. Adevărul este un mod de a trăi, un mod de a fi în lume. Este cum eşti şi nu are nicio legătură cu ceea ce gândeşti sau crezi. Adevărul este dincolo de gânduri şi credinţe.

Ce să faceţi cu Biblia şi cu învăţăturile din ea? Aş vrea să nu ţineţi cont de aceste învăţături şi să o luaţi de la început. Aş renunţa la învăţăturile din Biblie, aşa cum am renunţat la învăţăturile Iudaismului. Prea mult din ceea ce se găseşte în Biblie a fost denaturat, înţeles greşit sau relatat incorect. De ce să punem vinul nou în butoaie vechi?

Învăţăturile mele sunt astăzi vii prin mulţi învăţători moderni, nu doar mediumi ai mei, ci şi alţii care înţeleg Adevărul, care este universal şi nu aparţine nici unei religii. A venit vremea pentru Adevăr, cu majusculă. Nu mai este timp de a căuta printre cele vechi pentru bucăţele de Adevăr, când atât de mult Adevăr este transmis astăzi de emisarii Adevărului, care au venit pe Pământ special pentru a împărtăşi acest Adevăr. Adevărul spre care indică ei nu are nicio legătură cu credinţele, aşa cum am spus.

Sunteţi binecuvântaţi că aveţi atâţia trăitori pe Pământ care au realizat Adevărul şi l-au trăit şi l-au comunicat, aşa cum am făcut-o şi eu. Nu am fost decât unul dintre atât de mulţi de-a lungul secolelor care au realizat acest Adevăr. Astăzi, mai mulţi oameni ca oricând l-au realizat şi îl vor realiza, pentru că de asta este nevoie acum.

În ceea ce priveşte învăţăturile mele de atunci şi de acum, orice idee sau credinţă care nu este din dragoste, care separă o persoană de alta nu a făcut şi nu face parte din învăţăturile mele, nu face parte din Adevăr. Dacă ar fi să luaţi un singur lucru din învăţăturile mele trecute, acesta să fie „faceţi altora aşa cum aţi vrea să vă facă ei vouă." Aş mai adăuga importanţa iertării: Iartă-te pe tine şi pe ceilalţi. Aceste două lucruri am venit să vă învăţ. Doar aceste două învăţături simple vă vor transforma şi, în acest fel, vor schimba lumea.

Sunt acum aici pentru a aduce învăţăturile mele vii celor care sunt pregătiţi pentru ele, deşi nu am fost niciodată în altă parte decât aici. Calea a fost pregătită timp de secole. A durat atâta timp, pentru ca umanitatea să se dezvolte până la punctul în care destui oameni sunt capabili să înţeleagă Adevărul. Totuşi, doar relativ puţini înţeleg şi vor înţelege. Dar sunt suficienţi. Nu putem aştepta ca să fie pregătiţi mai mulţi oameni. O transformare a conştiinţei trebuie să aibă loc acum, înainte să fie prea târziu.

A sosit timpul, ora e târzie şi trebuie să vă dedicaţi Adevărului, care vă va deschide Inima şi va aduce schimbarea necesară. Apropo, acel

adevăr este iubirea: Eşti făcut din iubire şi menit să trăieşti în dragoste. Adevărul este orice te ajută să cunoşti iubirea şi să trăieşti cu inima liniştită. Asta am învăţat şi învăţ astăzi: Iubiţi-vă pe voi înşivă, iubiţi-vă unii pe alţii, iubiţi-L pe Dumnezeu. Acest lucru vă va schimba conştiinţa şi lumea.

Nu este prea târziu, dar nu e timp de pierdut ca să-i aşteptăm pe alţii să se schimbe. Trebuie ca voi să vă schimbaţi şi să aveţi un impact. Dacă credeţi că acest lucru nu este posibil sau că nu va fi suficient, atunci doar agravaţi problema. Lumea nu are nevoie de mai multă apatie sau descurajare. Are nevoie de curaj şi oameni pasionaţi de Adevăr.

Vă mulţumim că v-aţi deschis Inima. Vă mulţumim că aţi fost aici. Suntem cu voi mereu.»

Capitolul 24

Iertarea

«Una dintre cele mai importante învăţături ale mele din trecut şi de astăzi este iertarea. Este antidotul pentru multe probleme ale indivizilor şi societăţii. O mare parte din suferinţele pe care le suportă fiinţele umane sunt propria lor creaţie şi provin din agăţarea de trecut sau, mai exact, din agăţarea de ideile şi convingerile despre trecut şi, în special, de emoţiile care izvorăsc din acestea.

De fapt, nimeni nu a reuşit vreodată să se agaţe de trecut. Trecutul este un simplu construct mental. Nu are nicio realitate. Trecutul este doar o amintire a ceva ce s-a întâmplat, iar o amintire nu este reală. Nu are substanţă şi nici măcar nu te poţi baza pe ea, că ar fi solidă sau adevărată.

La ce sunt bune, atunci, amintirile? Asta-i o întrebare bună. Nici amintirile bune, nici cele rele nu vă slujesc în momentul prezent, ceea ce înseamnă că amintirile nu servesc vieţii. Momentul prezent va fi întotdeauna mai bun fără amintirile voastre; viaţa va fi întotdeauna mai plăcută fără ele. Bucuria este inerentă în fiecare moment, dar acea bucurie subtilă poate fi uşor acoperită de alte sentimente, produse de gânduri despre trecut şi viitor. Cele mai multe sentimente negative provin din poveştile pe care vi le spuneţi despre trecut, iar iar cele mai multe frici provin din îngrijorările despre ce s-ar putea întâmpla într-un viitor imaginar.

S-ar putea să credeţi că aveţi nevoie de gândurile voastre despre trecut şi viitor, dar nu aveţi. Unul dintre motivele pentru care credeţi asta este acela că gândirea este insuflată cu un sentiment nejustificat de importanţă de sine. Nu vorbesc despre folosirea minţii pentru rezolvarea problemelor, căci pentru aşa ceva a fost concepută mintea, ci despre folosirea minţii pentru a vă gândi la propria persoană în trecut şi în viitor. Dacă observaţi cu atenţie, veţi vedea că vă gândiţi la voi la timpul prezent, ceea ce nu are nimic de-a face cu momentul prezent, ci doar vă împiedică trăirea lui plenară.

Nu aveţi nevoie să existaţi prin intermediul gândirii! Sinele fals se naşte din gânduri despre propria persoană în trecut, prezent şi viitor.

Asta-i tot ce este sinele fals şi nu aveţi nevoie de un sine fals. Puteţi ignora gândurile care apar în legătură cu trecutul, viitorul şi chiar prezentul şi veţi funcţiona foarte bine fără ele. Nu-i nevoie să vă gândiţi la voi înşivă!

Aceasta este o afirmaţie total diferită de a spune că nu ar trebui să gândiţi nimic, deoarece chiar trebuie să vă folosiţi intelectul pentru a citi, evalua, examina, proiecta, planifica şi crea. Dar când folosiţi intelectul astfel, nu vă gândiţi la voi şi la viaţa voastră din trecut şi viitor. Nu vă aflaţi în centrul acestor gânduri; gândiţi doar în scopuri practice.

Cine sau ce se gândeşte la acest imaginar sine din trecut şi din viitor? Cel ce face acest lucru are o perspectivă care include şi alte lucruri decât sinele imaginar. Dar sinele imaginar nu poate gândi. Este adevăratul Sine cel care foloseşte intelectul pentru a gândi despre imaginarul sine (sinele fals) sau despre alte lucruri. Numai adevăratul Sine deţine inteligenţa şi abilitatea de a o folosi.

Cel ce gândeşte, adevăratul Sine sau conştiinţa, se poate plasa mental în suferinţă atunci când rumegă unele gânduri şi ignoră alte aspecte ale realităţii. Sau, dimpotrivă, se poate elibera de suferinţă, nemaipierzându-se în gânduri, ci îmbrăţişând realitatea mai largă a vieţii. Sinele adevărat se poate pierde în gânduri despre sinele fals sau poate doar-să-fie şi să trăiască viaţa aşa cum vine.

Cuvintele cam dau greş aici, pentru că, chiar şi atunci când se identifică cu sinele fals, adevăratul Sine nu se pierde niciodată complet. Iată cum se creează dualitatea în conştiinţă: Sinele adevărat devine sinele fals, rămânând însă neschimbat de această experienţă, oricând prezent şi oricând disponibil chiar şi în mijlocul acestei experienţe.

E interesant, nu-i aşa? Conştiinţa voastră face zoom de apropiere şi devine sinele fals sau face zoom de îndepărtare şi devine adevăratul Sine, în funcţie de aspectul pe care se focalizează. Conştiinţa se pierde mai mult sau mai puţin în iluzia unui sine fals. Pe ce anume se focalizează conştiinţa determină starea voastră de conştiinţă – dacă este o stare contractată sau expansionată. Şi, fapt important, pe ce anume se concentrează conştiinţa vă determină şi fericirea. Dacă vă concentraţi pe gânduri despre trecut, veţi fi blocaţi în sinele fals cât timp vă concentraţi asupra lor şi, cu siguranţă, veţi fi nefericiţi.

Ideea este că sinele fals este o imaginaţie, un simplu simbol al vostru: un personaj din carton. Sinele fals nu are voinţă şi nici gânduri proprii. Nu are inteligenţă. Doar pare că are, pentru că cel care are voinţă şi capacitatea de a gândi – adevăratul Sine – se uneşte sau se identifică cu sinele fals. Sinele adevărat devine sinele fals, ca şi cum ar îmbrăca un costum. Sinele adevărat joacă un rol şi uită cine este cu adevărat. Dar, aşa cum am spus, deşi se identifică cu sinele fals, Sinele adevărat rămâne neatins de această identificare.

Şi iată care este legătura cu iertarea: Nu este nimic de iertat, deoarece trecutul nu există. A dispărut. Este un miraj. Trecutul nu are nicio realitate şi, prin urmare, nicio putere, cu excepţia realităţii şi puterii pe care i-o dai atunci când îl aduci în momentul prezent prin gândire. Pentru a te elibera de această tendinţă de a-i da putere trecutului amintindu-ţi-l, este adesea necesar să ierţi trecutul, căci altfel, vei stărui asupra amintirilor şi vei suferi.

Când te ierţi pe tine şi pe ceilalţi, vei putea să uiţi trecutul, să laşi acele amintiri în urmă şi să trăieşti în momentul prezent. Iertarea îţi permite să renunţi la sinele fals şi doar-să-fii adevăratul tău Sine. Te eliberează de identificarea cu poveştile care alcătuiesc sinele fals şi îl menţin pe poziţie. Te eliberează de iluzie, astfel încât să fii mai conştient de ceea ce trăieşti cu adevărat.

Aducerea trecutului în prezent nu slujeşte la nimic. Ea poate părea o strategie de supravieţuire, căci înveţi ceva din trecut, dar orice ai învăţat din trecut este deja bun învăţat şi nu mai trebuie să ţi-l reaminteşti sau să-l repeţi în minte. Amintirea unui eveniment nu este necesară pentru învăţare. Corpul-minte înregistrează permanent ceea ce învaţă şi această cunoaştere îi este disponibilă în orice moment. Aspectul minţii care aduce trecutul în viitor nu este partea raţională a minţii, ci partea primitivă, iar aceste amintiri nu au niciun scop, nici pentru supravieţuire şi nici pentru altceva.

De fapt, trecerea în revistă a evenimentelor traumatice sau dificile din minte îţi reactivează rănile şi tinde să perpetueze orice suferinţă din trecut. Rememorarea menţine durerea şi, adesea, întârzie asimilarea lecţiei menite a fi învăţată din acea experienţă.

Deşi nu deţii controlul când va apare o amintire, poţi însă decide să nu stărui asupra acestor gânduri. Ca nişte musafiri neinvitaţi care

născocesc un motiv al vizitei, gândurile despre trecut te împiedică să trăieşti viaţa mai deplin şi mai autentic.

Gândurile despre trecut alungă bucuria vieţii. Chiar şi amintirile fericite alungă bucuria din momentul prezent. Te fac să te întristezi că acel moment a dispărut, dându-ţi senzaţia că ceva lipseşte sau nu-i destul de bun în situaţia de acum. Gândurile despre trecut aglomerează momentul prezent, reducându-i frumuseţea şi perfecţiunea efemeră. Ratezi experienţa de aici şi acum, deoarece o împovărezi cu gânduri inutile şi cu emoţiile create de ele.

Iertarea îţi permite să laşi aceste gânduri deoparte şi doar-să-fii-atent la ce îţi prezintă viaţa, fără a judeca dacă este ceva bun sau rău. Pe de altă parte, amintirile nu sunt chiar atât de fidele. Ele sunt afectate de sentimentul că au fost bune sau rele, pentru că aşa vede mintea egotică lucrurile, în termeni de bine sau rău. În schimb, când eşti prezent fără aceste gânduri, viaţa doar-este şi este întotdeauna bună, întotdeauna îndestulătoare, întotdeauna plină şi completă în felul său unic şi perfect.

Gândurile – atât cele despre trecut, cât şi cele despre viitor – infestează momentul prezent cu o judecată de tip bine-rău, cu o evaluare a minţii. O amintire fericită are ca rezultat sentimentul: „Mi-a plăcut acel moment mai mult decât acesta”. În timp ce o amintire dureroasă, în loc să evoce recunoştinţa că acea experienţă s-a încheiat, doar aduce durerea trecutului în momentul prezent şi astfel îl strică.

Cât de ciudat este faptul că oamenii îşi aduc singuri un aşa prejudiciu! Dar nu o fac în mod conştient. Vi-l semnalez tocmai pentru a deveni mai conştienţi şi să înţelegeţi că nu trebuie să vă stricaţi momentul prezent cu amintiri triste, regrete, resentimente, furie sau vinovăţie şi nici nu trebuie să evadaţi din momentul prezent în amintiri fericite.

Fiţi fericiţi acum! Pur şi simplu, puteţi decide să trăiţi acest moment de acum fără a-l evalua ca fiind bun sau rău. Trăiţi-l aşa cum este. Este ceea ce este şi, oricum ar fi, este împlinit. Nu este nici bun, nici rău, căci doar gândirea îl vede aşa. Nu etichetaţi acest moment ca bun sau rău! Lăsaţi-l în pace, fără a-i asocia niciun gând! Pierde-ţi-vă (sinele vostru fals) în el! Lăsaţi toate gândurile să se ducă şi doar-trăiţi-viaţa, fără gânduri, evaluări şi judecăţi!

Veţi descoperi, de asemenea, că veţi scăpa de toate emoţiile neplăcute. Emoţiile neplăcute sunt create de evaluările despre viaţă, şi atunci simţiţi că viaţa ar fi neplăcută. Dar viaţa lipsită de gândurile voastre despre ea este departe de a fi neplăcută. Viaţa aşa-cum-este, este o bucurie, o uimire, o minune, un mare dar. Aşa ar trebui să vă simţiţi. Acestea sunt emoţiile stării voastre naturale, adevăratele voastre sentimente. Sunt un cadou. Sunteţi chiar această bucurie, minune şi dragoste de viaţă. Sunteţi viaţa care doar-se-trăieşte prin voi.

Iertarea este importantă pentru că, pur şi simplu, vă ajută să îmbrăţişaţi viaţa de acum fără bagajul trecutului. Lăsaţi trecutul în seama lui Dumnezeu! Nu e treaba voastră să regretaţi trecutul sau să ţineţi ranchiună sau să simţiţi orice altceva din cauza trecutului. Daţi-i lui Dumnezeu toate regretele, ranchiunile, resentimentele, mânia şi chiar îndreptăţirea-de-sine faţă de cei care v-au nedreptăţit, şi astfel vă veţi elibera de povara lor şi veţi trăi în dragoste şi pace. Lăsaţi trecutul să se ducă, da-ţi-l lui Dumnezeu şi fiţi pe pace acum! Mulţi dintre voi aţi purtat destul povara trecutului. Acum aruncaţi-o şi fiţi liberi şi pe pace!

Vă dorim tuturor dragoste şi pace! Vă mulţumim că aţi fost prezenţi. Suntem cu voi mereu.»

Capitolul 25

Mila

«Mila nu este un cuvânt prea folosit în zilele noastre, dar ea se află în centrul învăţăturilor mele. Mila este legată de iertare: Oamenii care au greşit le cer adesea celor pe care i-au rănit să aibă milă de ei. Ce înseamnă asta? Ei cer înţelegere, empatie, compasiune şi iertare. Ei imploră: „Pune-te în pielea mea, ca să vezi cum este". Ei spun prin asta: „Nu sunt cu nimic diferit de tine. Ai putea fi tu în situaţia mea. Sunt o fiinţă umană ca şi tine."

Este o mare înţelepciune să înţelegeţi că nu sunteţi atât de diferiţi unii de ceilalţi. Acesta voiam să spun prin afirmaţia: „Cel care este fără păcat să arunce prima piatră". Fiinţele umane au mai multe asemănări decât diferenţe. Fiinţele umane sunt puternic modelate de ego, iar ego-ul nu este uşor de învins. Ego-ul este un comportament instinctual şi un comportament egoist. Dacă îl urmaţi, şi toată lumea o face, îi veţi răni pe ceilalţi, vă veţi răni pe voi înşivă şi veţi trăi nefericirea.

Acesta este un aspect important şi harul mântuitor al ego-ului: Când îi răniţi pe alţii, vă răniţi şi pe voi înşivă. Este imposibil să fie altfel. Cei care acţionează din ego le fac rău celorlalţi, dar îşi fac rău şi lor înşile. Doare să-i răneşti pe ceilalţi. Doare să te identifici cu ego-ul.

Compasiunea rezultă din cunoaşterea acestui lucru: „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac". Sunt prinşi, neajutoraţi în faţa propriului ego, în faţa propriei suferinţe. Ei suferă, şi de aceea provoacă suferinţă altora. Sunt ignoranţi, nefiind conştienţi că există posibilitatea de a se comporta diferit în acea situaţie: „Ei nu ştiu".

Aceasta este condiţia umană şi dilema umană, pe care religia a încercat, desigur, să o remedieze. Dar cum ar putea spera religia, care nici ea nu a scăpat de ego, să-i ajute pe adepţii săi să reuşească? Cum se poate pune capăt suferinţei? Ce se poate face?

Ar fi o tragedie, într-adevăr, dacă n-ar exista niciun remediu, nicio alternativă la ego. V-aţi lupta şi v-aţi lovi până la moarte. Totuşi, nu o faceţi, pentru că în miezul vostru există altceva mai apropiat de natura voastră decât ego-ul. Ego-ul este starea implicită, dar adevărata voastră natură este mai puternică decât ego-ul, iar adevărata natură este bună.

Este bunătatea din interiorul vostru. Este ceea ce vă doare când îi răniţi pe alţii.

Unii oameni s-au învăţat să reprime această durere şi să renunţe la bunătate, dar nu pot reuşi niciodată cu adevărat. Dacă bunătatea lor nu îi determină să-şi schimbe comportamentul, atunci o va face bunătatea celorlalţi, fără îndoială. Răufăcătorii au nevoie de milă. Ei trebuie trataţi mai degrabă cu bunătate decât cu duritate. Numai bunătatea le va vindeca răutatea. Numai bunătatea îi va pune în legătură cu bunătatea lor înnăscută.

Suferinţa şi ego-ul merg mână în mână, şi asta salvează omenirea. Suferinţa este alarma care îi trezeşte pe oameni la ceea ce sunt cu adevărat. Fără suferinţă, nu prea ar fi motivaţi să-şi schimbe comportamentul şi să nu-i mai facă poftele ego-ului. Dar, din moment ce oamenii sunt programaţi să evite suferinţa şi să caute plăcerea, sau fericirea, faptul că ego-ul provoacă suferinţă e menit să ducă la propria sa dispariţie. Suferinţa duce, în cele din urmă, la revocarea ego-ului, deşi poate fi nevoie de multă suferinţă până ca oamenii să-şi dea seama de cauza suferinţei lor şi de remediu.

Faptul că acest lucru nu este atât de evident este, cu siguranţă, crucea pe care şi-o cară omenirea. Cu toate acestea, multe lucruri învaţă cei prinşi în starea egotică de conştiinţă, care altfel nu ar fi învăţate. A avea o experienţă umană înseamnă a avea experienţa unui ego şi sunteţi meniţi a avea o astfel de experienţă, până când veţi termina cu ea. Marele noroc – milostivirea vieţii – este că vine un moment în care încetaţi să trăiţi viaţa aşa cum o experimentează ego-ul.

Mila vine din recunoaşterea faptului că fiecare fiinţă umană este supusă greşelii. Dar mai vine şi din recunoaşterea faptului că sunteţi divini, că sunteţi apţi de milă şi meritaţi milă. Sunteţi capabili de compasiune şi iubire şi le meritaţi. Da, fiinţele umane se pot comporta îngrozitor, dar este la fel de adevărat că se pot comporta cu mult curaj, dragoste şi compasiune.

Înlăuntrul vostru există ambele potenţiale. Orice om le are pe amândouă în interior. Mila vine din recunoaşterea faptului că sunteţi atât egoişti, cât şi altruişti, că în interiorul vostru există amândouă laturile şi că acestea sunt permanent în contradicţie. Nimeni nu este cu totul egotic

şi nici cu totul divin în acţiunile sale. Oricare dintre variante este posibilă în orice moment în fiecare om. Care va câştiga?

Abilitatea de a vă controla impulsurile egotice se întăreşte pe măsură ce evoluaţi, dar impulsurile egotice nu dispar niciodată pe deplin. Ele există întotdeauna ca potenţial şi, în condiţii de stres sau alte situaţii provocatoare, ego-ul încă poate avea câştig de cauză chiar şi în cele mai evoluate persoane.

Oare este atât de surprinzător?! Oare nu aţi observat acest lucru chiar şi la acei guru sau alţii care pretind că sunt maeştri spirituali? Poveştile despre slăbiciunile maeştrilor spirituali sunt mai frecvente decât opusele lor. Încă nu s-a născut fiinţa umană perfectă. Nimeni nu este sfânt. Mulţi se străduiesc întru sfinţenie, dar nimeni nu o atinge vreodată. Şi mai sunt mulţi pe calea spirituală care nici măcar nu se străduiesc întru sfinţenie. Pentru ei, acesta este un scop inutil, nimic mai mult decât nişte credinţe condiţionate despre cum ar trebui să se comporte oamenii. Chiar contează moralitatea? Când vedeţi atât de mulţi maeştri spirituali care se comportă atât de dezonorant, ar fi uşor să concluzionaţi că iluminarea nu are nimic de-a face cu comportamentul moral şi că, poate, cei iluminaţi sunt mai presus de ce-i moral sau imoral. Iar cei iluminaţi se pot simţi în felul acesta. Totuşi, atâta timp cât trăiţi în societate, moralitatea contează, chiar şi pentru un guru. Morala este necesară în societate. De aceea, există legi, reguli şi standarde morale, care, în cea mai mare parte, au fost de folos fiinţelor umane.

Vine un moment în evoluţia voastră în care astfel de reguli nu mai sunt necesare pentru a vă modela comportamentul, deoarece propria voastră natură divină îl modelează şi acel comportament se conformează în mod natural majorităţii legilor şi regulilor societăţii. Asta ar descrie starea unui om complet iluminat. Totuşi, cei care sunt încă puternic influenţaţi de ego au nevoie de legi, reguli şi îndrumări morale. Fără ele, ego-ul lor ar fi încurajat să facă orice i-ar trece prin cap, şi aţi avea o lume fără-de-lege şi crudă, mult mai crudă decât lumea în care trăiţi în prezent.

Există lumi de genul acesta, unde conduc ego-ul şi interesul personal, dar ele nu sunt locuri fericite. Ele sunt iadul: un iad creat de ego. Dar chiar şi în aceste locuri, pâlpâie o lumină în interiorul fiecărei persoane, oricât de mică ar fi lumina, sugerând o altă posibilitate. Acea

lumină, acea scânteie a divinităţii, trebuie să fie uneori mângâiată şi îngrijită ca să devină mai strălucitoare şi suficient de puternică pentru a rezista în faţa ego-ului.

Acesta este darul milei. Când arăţi milă faţă de altul, îi spui: „Îţi văd lumina, chiar dacă tu nu ţi-o cunoşti. Şi vreau să hrănesc şi să susţin acea lumină din tine, recunoscând-o şi iubind-o şi iertându-ţi întunericul. Te văd ca fiind lumina şi nu întunericul. Ştiu cine eşti cu adevărat."

Aşa facem noi şi alte fiinţe non-fizice cu voi. Aceasta este poziţia noastră faţă de voi. Ştim cine sunteţi şi cine puteţi fi. Ca orice bun profesor, suntem aici pentru a încuraja ceea ce este puternic, curajos, bun şi înţelept în voi. Şi aşa trebuie să fiţi şi voi faţă de alţii care nu sunt la fel de înţelepţi ca voi, care nu îşi exprimă bunătatea în măsura în care v-o manifestaţi voi. Aceasta este sarcina voastră odată ce v-aţi descoperit propria bunătate, odată ce aţi descoperit Adevărul – adevărata voastră natură.

Mulţi dintre voi aţi venit pe Pământ pentru a fi această flacără a iubirii care va aprinde şi va întări lumina din interiorul altora. Suntem aici pentru a vă sprijini în acest demers, pentru a vă aţâţa şi a vă îngriji flacăra. Focul este o metaforă bună, deoarece focul se răspândeşte, iar focul, ca şi iubirea, se poate răspândi rapid.

Sunteţi iubiţii noştri. Dacă aţi şti voi câtă dragoste şi grijă simţim pentru voi şi pentru planeta voastră! Avem o milă nesfârşită pentru voi. Suntem încurajaţi şi susţinuţi în acest sens şi de Aceia mai presus de noi.

Mila este calea, căci mila înseamnă iubire şi iertare. Fie-vă milă de alţi, aşa cum nouă ne e milă de voi! Iertaţi şi renunţaţi la diferenţe, conflicte şi judecăţi! Nu aveţi nevoie de ele. Doare să vă ţineţi de ele. Mila este o stare de mare pace şi fericire. Când vă este milă de alţii, vă oferiţi vouă înşivă acest cel mai mare dar dintre toate: pacea şi dragostea. Fiţi buni, fiţi înţelegători, fii milostivi, căci asta primiţi de Sus!

Vă mulţumim că v-aţi deschis la acest mesaj. Suntem alături de voi mereu.»

Capitolul 26

Iluminarea

«Aş dori să vorbesc puţin despre iluminare, deoarece există atât de puţină înţelegere adevărată despre ea şi atâtea erori de înţelegere. “Iluminarea”, aşa cum folosesc eu acest termen, se referă la punctul final al evoluţiei unui individ în planul fizic, a treia dimensiune. Nu există etape de iluminare: ori eşti iluminat, ori nu. Dacă eşti iluminat, asta înseamnă că aceasta este ultima ta viaţă în planul fizic. Ţi-ai învăţat toate lecţiile şi ai absolvit „şcoala” pe care ai urmat-o, şi nu ţi se va cere să te mai întorci aici.

Nu există aşa ceva ca o experienţă de iluminare. Iluminarea nu este o experienţă, ci o stare de desăvârşire a fiinţei umane. Ca atare, este aproape imposibil pentru tine sau altcineva să ştiţi dacă tu sau altcineva este iluminat, iar acest lucru nici nu vi-e dat să-l ştiţi. Dacă nu poţi evalua karma cuiva, nu poţi şti dacă este iluminat sau nu. Nu poţi şti dacă şi-a încheiat studiile.

Cineva poate părea drept iluminat, după cum îţi imaginezi tu că ar însemna asta: plin de lumină şi liber. Dar dacă în personalitate rămân tendinţele ataşării de bogăţie, putere sau de o altă dorinţă lumească, ori dacă există tendinţa de a abuza de puterea proprie sau de a acţiona în moduri care contravin iubirii, nu se poate spune că acea persoană ar fi iluminată. Acea persoană nu şi-a învăţat toate lecţiile. Personalitatea umană nu trebuie să fie perfectă, dar sufletul trebuie să-şi finalizeze toate lecţiile. Există un curriculum stabilit, pe care fiecare suflet trebuie să-l parcurgă înainte de a trece la nivelul următor.

Întrucât iluminarea este relativ rară, cel mai bine este să presupunem că cineva nu este iluminat. Aceasta nu înseamnă că învăţătorii spirituali pe care îi cunoaşteţi şi pe care îi respectaţi n-ar putea să fie sau să devină iluminaţi până la sfârşitul vieţii, dar, din punctul vostru de vedere ca fiinţe umane, acest lucru este foarte greu de evaluat, chiar şi pentru un guru sau învăţător.

Mulţi guruşi şi adepţii lor au presupus în mod greşit că un guru ar fi iluminat doar pentru că este guru sau pentru că spune asta. Totuşi, dacă te simţi iluminat şi liber, nu înseamnă neapărat că şi eşti iluminat. Sunt

posibile experienţe de mare libertate interioară chiar şi fără iluminare. Mulţi învăţători spirituali şi alţi oameni se simt foarte liberi, aşa că ar putea presupune că sunt iluminaţi. Sau poate că au avut experienţe foarte profunde şi de aceea îşi închipuie asta.

Dar, vorbind din punctul nostru de vedere, trebuie să clarificăm că sentimentul subiectiv de libertate nu este o măsură a iluminării cuiva. Cu excepţia cazului în care comportamentul a ajuns în punctul în care individul nu mai creează karmă şi şi-a rezolvat toată karma anterioară, respectivul nu este încă iluminat. Şi cum ai putea şti asta sigur decât fiind în contact cu cei din alte dimensiuni subtile care o ştiu? A presupune că o ştii numai pentru că eşti iluminat este un raţionament circular şi cam periculos.

Problema pe care o vedem la mulţi învăţători spirituali şi guruşi este că ei se simt atât de liberi, încât presupun că sunt iluminaţi şi că, prin urmare, orice ar face, n-ar mai putea crea karmă. Ei presupun că au ieşit deja din Roata Karmei şi că orice fac ei este lucrarea Divinului prin ei. Adesea, asta e senzaţia, şi poate fi chiar adevărat într-o mare măsură.

Dar, aşa cum am mai spus, nu trebuie niciodată presupus că ego-ul este învins. Asta vrea ego-ul să crezi. Dacă crezi că ego-ul a fost învins, atunci el se poate strecura înapoi pe scaunul şoferului, chiar dacă doar momentan. Unul dintre modurile în care face acest lucru este prin intermediul sentimentului de împlinire şi perfecţiune, pe care mulţi îl simt ca urmare a progresului lor spiritual: „Mă simt atât de complet. Prin urmare, sunt complet. Prin urmare, sunt infailibil, deoarece nu mai există un „eu” care să poată greşi. Prin urmare, orice fac trebuie să fie Divinul care lucrează prin mine."

Poţi vedea cât de periculos este acest raţionament odată ce îţi dai seama că tocmai ego-ul face aceste prezumţii. Ego-ul presupune că este infailibil. Nu este surprinzător că se întâmplă acest lucru. Miturile voastre spirituale au lăudat perfecţiunea fiinţelor iluminate. Guruşii sunt trataţi ca şi cum n-ar putea greşi. Există o îndelungată tradiţie de adânc respect şi veneraţie faţă de guruşi şi alţi învăţători spirituali, care include supunerea oarbă în faţa autorităţii lor.

Această ascultare oarbă nu a servit tradiţiei guruşilor, căci mulţi guruşi au căzut pradă dorinţei de a abuza de putere, în timp ce adepţii lor au acceptat un astfel de abuz ca parte a învăţăturii. Vreau să fiu clar:

abuzul de putere nu este un instrument didactic. Nu este un comportament acceptabil pentru nimeni şi nicidecum pentru un învăţător spiritual, oricât de justificat i-ar putea părea gurului acest comportament. Abuzul de putere, chiar şi de nivel redus, va crea cu siguranţă karmă pentru guru sau învăţătorul spiritual.

Guruşii nu sunt mai presus de condiţia creării de karmă. De fapt, cu cât ai mai multă putere, cu atât poţi provoca mai mult rău şi poţi crea mai multă karmă. Aşa că, guruşii s-au trezit adesea în situaţia de a fi nevoiţi să se întoarcă într-un nou corp în altă viaţă şi să reîncerce să acţioneze corect, fără a mai abuza de putere. Unii au fost nevoiţi să se întoarcă de mai multe ori în rolul de guru înainte să înveţe utilizarea corectă a puterii lor spirituale.

Ar fi o greşeală să presupui că cineva este iluminat doar pentru că el sau ea este guru. Adesea, a fi guru sau învăţător spiritual nu reprezintă ultima viaţă pentru suflet, deoarece acest rol oferă multe lecţii specifice, care trebuie învăţate şi desăvârşite înainte de a trece mai departe.

Pentru multe suflete, ultima viaţă este adesea una foarte simplă, retrasă, nu prea având legătură cu puterea sau faima. A avea putere sau faimă este foarte problematic pentru fiinţele umane şi nu neapărat mai puţin problematic pentru cele evoluate spiritual. Cu excepţia cazului în care un guru sau învăţător spiritual a experimentat deja puterea şi faima şi a învăţat din ele în alte vieţi, el sau ea, probabil, va avea o aventură cu emoţii amestecate când va fi pentru prima dată învăţător spiritual sau guru. Asta lămureşte câte ceva din ceea ce vedeţi că se petrece pe piaţa spirituală.

Iluminarea înseamnă că ţi-ai terminat lecţiile pe acest plan de existenţă. Ai învăţat ce ai avut nevoie să înveţi. Karma este marele învăţător. Dacă mai ai ceva de învăţat, atunci Karma va proiecta situaţii care să te înveţe. Având în vedere acest lucru, este mai sigur să presupunem că cei care se apropie de iluminare probabil că au vieţi ceva mai uşoare, deoarece nu mai au nevoie de lecţii extraordinare.

Totuşi, asta nu înseamnă că totul merge perfect pentru ei. Cei care se apropie de iluminare încă mai trebuie să experimenteze bătrâneţea, boala, pierderile şi moartea, ca toţi ceilalţi. Dar nu se vor confrunta cu dificultăţi produse de ei înşişi, create de decizii proaste, şi nici nu vor fi puşi în situaţii problematice pe care nu le-au ales în mod conştient. S-ar

putea, foarte bine, să decidă să se implice într-o provocare care le dă satisfacţii şi are semnificaţie pentru ei. Acest lucru este mai mult decât probabil, întrucât dorinţa de a fi de folos altora este foarte puternică în cei avansaţi spiritual.

Serviciul-pentru-alţii este un semn distinctiv al celor avansaţi spiritual. „Prin roadele lor îi veţi cunoaşte”. Acesta este un sfat bun pentru evaluarea unui învăţător sau guru spiritual. Puteţi beneficia şi de la învăţători care sunt mai puţin evoluaţi şi care încă doresc să extragă unele profituri personale din rolul lor. Dar, în general, orientaţi-vă către cei care au pus Adevărul mai presus de orice şi care pun interesul vostru superior mai presus de propriile lor interese.

Toţi bunii învăţători sunt un exemplu de generozitate, bunătate, răbdare, smerenie şi dăruire pentru Adevăr. Nu contează cât de avansat este un învăţător dacă nu are aceste calităţi. Caracterul contează. Caracterul a contat întotdeauna în viaţă, iar acest lucru nu devine mai puţin adevărat după trezire. Aceste calităţi sunt în cea mai mare parte rezultatul rafinării şi purificării vehiculului uman de condiţionări şi obiceiuri egotice şi, într-o măsură mai mică, rezultatul progresului spiritual.

Dacă oricare dintre aceste calităţi lipseşte, atunci acel învăţător mai are de învăţat. Dar este în regulă aşa. Fiecare merge pe calea sa cât se pricepe de bine. Toată lumea învaţă şi fiecare îi învaţă pe alţii prin intermediul comportamentului său. Chiar şi cei care abuzează de puterea lor sunt nişte profesori pentru cei care trebuie să înveţe să nu accepte abuzul. Cu toate acestea, trebuie subliniat că, deşi cineva poate învăţa dintr-un abuz, nu înseamnă că abuzul este o metodă didactică validă. Nu există nicio justificare pentru abuz. Sunt disponibile pentru lecţiile de viaţă o mulţime de abuzuri făcute de sufletele nedezvoltate, nefiind nevoie de un guru pentru asta. Totuşi, este bine să vă daţi seama că puteţi învăţa din orice.

Şi, în sfârşit, există două linii de evoluţie în procesul care duce la iluminare, care se desfăşoară independent şi în propriul lor ritm. Prima linie de evoluţie implică trezirea sinelui divin la sine. El îşi aminteşte de Sine printr-un proces spiritual care include haruri spirituale, experienţe spirituale şi stări modificate de conştiinţă. A doua linie de evoluţie implică finalizarea lecţiilor legate de fiinţa umană.

Aceste două procese nu sunt întotdeauna sincronizate, iar atunci când procesul spiritual o ia înaintea procesului uman, ego-ul se poate implica în procesul spiritual şi îl poate perturba sau corupe într-o anumită măsură. Neajunsurile şi lecţiile umane se împletesc cu evoluţia spirituală într-un mod care poate murdări puritatea potenţială a procesului spiritual.

Pentru a diminua probabilitatea acestui lucru, tradiţiile spirituale au scos în relief necesitatea comportamentului moral şi practicile care dezvoltă şi consolidează capacitatea de a te comporta într-un mod mai pur, ca şi cum ai fi iluminat. Deşi este important să acţionezi ca un iluminat – te prefaci până când devii – asta poate duce la o falsă spiritualitate, una încă dominată de ego, dar un ego care pare şi acţionează mai spiritual.

Ah, astea sunt capcanele în care poţi cădea pe calea spre iluminare! Dar totul e spre bine, totul e perfect conceput pentru a te învăţa şi a te aduce Acasă. Toată această confuzie oferă fiecărui individ o experienţă cu totul unică a căii spirituale şi face viaţa interesantă!

Apreciem dorinţa voastră de a accepta confuzia şi misterul şi de a vă înţelege mai profund pe voi înşivă.

Vă mulţumesc că aţi fost aici! Suntem mereu alături de voi.»

Un mesaj de încheiere

«Eu sunt întotdeauna în inimile voastre. Dacă e ceva cu care aş încheia, este să fiţi conştienţi de realitatea veşnică a iubirii, căci iubirea este cel mai mare dar dintre toate. Eu nu sunt decât una din manifestările iubirii, dar şi voi sunteţi această iubire în egală măsură, la fel ca oricine altcineva şi orice altceva. O spun cât se poate de clar. Iubirea este tot ce există şi, totuşi, ea rămâne un mister profund.

Iubirea se află în spatele întregii vieţi şi sper că am făcut ca acest lucru să fie mai clar şi mai concret pentru voi prin prezenţa şi cuvintele mele. Este cea mai profundă dorinţă a mea să fiţi conştienţi de dragostea pe care o avem pentru voi şi dragostea pe care Creatorul o are pentru voi. Acesta este adevărul. Este cel mai adânc şi mai profund adevăr şi, totuşi, este un adevăr foarte simplu, pentru că dragostea este, într-adevăr, foarte simplă.

Iubirea este temelia întregii vieţi. Vă este deja cunoscută. Este deja în Inima voastră. Trebuie doar să-i acordaţi atenţie. Sper că am reuşit să vă arăt asta. Vă rog să continuaţi să mă chemaţi când aveţi nevoie de dragoste, sprijin sau înţelepciune şi le veţi primi. Vă stau la dispoziţie. Eu sunt şi voi sunteţi această dragoste. Pace tuturor!»

POSTFAŢĂ

Despre cărţile transmise de Isus prin channeling

Mulţi sunt curioşi cum am scris prin channelling cărţile transmise de Isus, aşa că voi spune câte ceva despre asta. Primesc de la Isus cărţile în acelaşi mod în care Helen Schucman a primit "Un curs în miracole", despre care se spune că ar fi fost dictată tot de Isus. Mulţi alţii au primit scrierile lor în acest fel, printre care Sf. Tereza din Avila, Sf. Hildegard de Bingen, Richard Bach şi Neale Donald Walsch. Această metodă de primire a informaţiilor se numeşte channelling conştient. Procesul constă în a auzi cuvintele mental şi a le scrie în timp ce le auzi, fără niciun alt gând. Pot primi acest tip de comunicare oriunde. Nu trebuie să fiu într-o stare meditativă sau în transă. Tot ce trebuie este să nu gândesc.

Când primesc această dictare, este ca şi cum Isus ar sta pe un scaun lângă mine rostind cuvintele, numai că acele cuvinte sunt auzite mental. Pot să pun întrebări în timpul acestui dicteu şi să primesc răspunsuri, dar procesul funcţionează cel mai bine atunci când mintea mea nu se amestecă. Atunci, fluxul inspiraţiei curge lin, rapid şi fără întrerupere, până când se ajunge la un punct de oprire. Când scriu o carte, de obicei scriu 700-1500 de cuvinte în fiecare dimineaţă şi apoi le revizuiesc mai târziu în aceeaşi zi, adăugând punctuaţia şi alineatele necesare. Textul necesită doar foarte puţină editare şi nici nu schimb ceva în organizarea cărţii. Cărţile îmi sunt date fără ca eu să ştiu ce va include cartea, deşi mi se oferă un sumar.

Să scrii în acest fel seamănă puţin cu a conduce autovehiculul neştiind unde mergi, prin faptul că nu ştiu ce urmează, deşi aş putea intui. Trebuie să am o încredere constantă că fragmentele se vor îmbina bine, ceea ce se întâmplă întotdeauna. Nu aş fi putut scrie aceste cărţi de una singură. Cărţile acestea sunt profesorii mei şi mă simt privilegiată să le împărtăşesc cu voi.

Mulţi se mai întreabă cum de am ajuns să fiu un channel pentru Isus, aşa că vă voi destăinui şi asta. Nu am cerut şi nici nu mi-am dorit neapărat să fiu un channel pentru Isus şi nu aveam nicio idee că munca mea va lua această întorsătură. Viaţa este plină de surprize! Totuşi, în 2012, am suferit o transformare spirituală profundă şi am devenit

conştientă de o legătură profundă cu linia creştină de-a lungul multor vieţi anterioare. În acel an, în toamnă, mi s-a arătat Maica Domnului. Am văzut-o şi am vorbit cu ea. Ea mi-a spus că ar dori ca eu să scriu o cărticică pentru ea şi că va veni şi Isus în curând.

Ulterior, am început să am experienţe lăuntrice cu Maica Domnului, Isus şi un grup de alţi douăzeci şi şase de Maeştri Ascensionaţi, pe care îi vedeam cu ochii minţii şi îmi vorbeau în cuvinte pe care le auzeam clar în minte. Motivul pentru care au apărut la acel moment este că atinsesem un punct în evoluţie şi în viaţă când puteam lucra mai strâns cu ei. Iată câteva dintre experienţele lăuntrice pe care le-am avut în 2013 cu Maica Domnului şi Isus, pe care le-am înregistrat în jurnalul meu spiritual:

„Faţa lui Isus s-a materializat pentru doar câteva secunde şi a început să vorbească cu mine. Am văzut asta cu ochii minţii şi i-am auzit cuvintele în cap. Isus spunea că el şi diverşi Maeştri Ascensionaţi erau în spatele activităţii mele şi că mă pregătisem pentru acest rol de channel timp de eoni. El spunea că, prin cuvintele pe care eu şi alţii le scriu, ei vindecă lumea şi că cuvintele au multă putere astăzi, deoarece pot ajunge la atâţia oameni. Când vorbea Isus, simţeam cât de mare este el ca fiinţă spirituală. Este unul dintre principalii paznici ai acestei planete. El mi-a explicat că este accesibil tuturor celor care îi sunt dedicaţi şi oricui îl cheamă."

Cu altă ocazie, am înregistrat acest lucru: „Am simţit şi am văzut cu ochii minţii un cerc de fiinţe în jurul meu, care erau Maeştri Ascensionaţi. Păreau un cerc de fiinţe de lumină. Deşi nu aveau figuri clare, adunarea era pătrunsă de un sentiment de veneraţie şi sfinţenie.

Îmi transmiteau intuitiv un sentiment de sărbătoare, ca de ziua mea de naştere. Era o flacără deasupra fiecăruia dintre capetele lor şi deasupra mea, în timp ce stăteam în centrul cercului. Scena arăta puţin ca un tort aniversar şi mă întrebam dacă lumânările de pe tort simbolizau o nouă naştere sau o nouă fază, căci aşa mi se părea. Mi s-a spus că era o iniţiere. După câteva clipe, au început să plece pe rând şi a rămas doar unul. Era Isus. El a spus: *«Bine ai venit, iubitul meu copil»* şi şi-a întins braţele. *«Acum faci parte din acest cerc. Ai ajuns la destinaţie. Vom fi mereu cu tine. Vei primi instruire în curând.»*

Mi s-a explicat mai târziu că pregătirea despre care vorbea Isus se referea la faptul că voi deveni un instrument al învăţăturilor sale şi un transmiţător la Conştiinţei Cristice şi că această pregătire se va întâmpla în timp ce dorm şi în alte ocazii.

Şi într-o altă zi, iată ce am scris: „În meditaţie, am simţit imboldul să o chem pe Fecioara Maria. Mi-a apărut şi mi-a spus: *«Preafericito, am o binecuvântare pentru tine şi un trandafir»*. Am văzut apoi cu ochii minţii cum mi-a înmânat un trandafir roşu. *«Trandafirul este un simbol al iubirii şi al legăturii cu totul şi cu mine. Când vezi un trandafir, gândeşte-te la mine»*, a spus. Binecuvântarea pe care mi-a dat-o am simţit-o ca pe o melasă, curgând încet pe corp din cap până în picioare. ”

Ulterior, am aflat de la un erudit religios că trandafirul în creştinism este ca lotusul în hinduism şi că Fecioara Maria este adesea văzută cu trandafiri. Trandafirii au făcut parte din minunea săvârşită de Fecioara din Guadalupe, iar Maica Domnului Maria este adesea înfăţişată cu trandafiri la picioare. În plus, adesea este desenat un trandafir în centrul crucii. Cu altă ocazie, Fecioara Maria mi-a pus o coroană de trandafiri pe cap, m-a numit copilul ei şi a spus că va fi prezentă pentru a mă saluta şi a mă îmbrăţişa la sfârşitul vieţii mele terestre. M-am simţit ca în cer şi parcă o ştiam dintotdeauna.

Se simte o puritate deosebită în prezenţa acestor fiinţe şi în comunicările lor. Sunt iubitoare, îngăduitoare şi ne respectă foarte mult liberul-arbitru. Le văd interior, le simt energiile şi le aud vocile distincte. Sunt channel din 1986, aşa că am experienţă cu diferitele fiinţe din alte dimensiuni, inclusiv cele false, despre care am vorbit în interviul meu de pe batgap.com, pe care îl puteţi asculta pe site-ul meu.

Când am început să lucrez pentru prima dată cu Isus, l-am întrebat dacă ar trebui să-l menţionez ca autor, fiind oarecum îngrijorată de ce ar putea crede lumea când pretind asta. El a spus că sunt liberă să nu fac aceste cărţi, dar dacă le fac, el vrea ca oamenii să ştie că acestea sunt cuvintele lui. El dorea ca oamenii să aibă o experienţă directă şi personală cu el. Văd acum că, scriind aceste cărţi din partea lui, au o putere mai mare decât dacă le-aş fi semnat eu.

M-a preocupat nu doar aparenta ostentaţie de a-l pretinde pe Isus ca autor al acestor cărţi, ci şi de asociaţiile negative pe care mulţi oameni „spirituali, dar nu religioşi”, le fac cu creştinismul şi cu religia, în general,

referitor la accentul pus pe vinovăţie, frică şi judecată. Dar tocmai aceste distorsiuni ale învăţăturii sale şi rănile pe care le-au provocat doreşte Isus acum să corecteze şi să vindece prin cărţile pe care le scriem împreună.

Sunt atât de fericită să vă împărtăşesc cuvintele sale. Aceste cărţi mi-au fost profesori şi mă simt smerită şi binecuvântată că sunt slujitoarea lor. Aşa mă simt oricum. Scrierea acestor cărţi a fost o „alegere fără alegere".

O altă întrebare care mi se pune adesea este: „De unde ştii că este Isus?" Ar putea părea scandalos să pretind că îl canalizez pe Isus, deoarece el este o figură atât de proeminentă a acestei lumi, dar Isus este în contact cu mulţi, mulţi oameni, deşi nu chiar atât de mulţi pot şi vorbi cu el. El mi-a spus că este accesibil pentru oricine îi este devotat lui şi mesajului său. El este foarte legat de oameni şi de transformarea conştiinţei pe această planetă, împreună cu mulţi alţi Maeştri Ascensionaţi.

Iată o altă idee care vi s-ar putea părea interesantă. Entităţile astrale inferioare care se joacă cu unii mediumi o fac pentru a obţine putere pe tărâmul lor, spunând oamenilor ce să facă. Sunt nişte escroace şi se pot preface că sunt fiinţe superioare, cum ar fi Isus sau Buddha, dar interacţiunea cu ele nu va aduce nimic de valoare.

Pe de altă parte, entităţi superioare, precum Isus şi fiinţa pe care am fost canalizat-o timp de douăzeci şi trei de ani înainte de Isus, care s-a retras cu graţie în 2012, operează conform legilor şi regulilor superioare. Ele nu pot să se prezinte cu alt nume şi niciodată nu fac rău, nu manipulează, nu le comandă oamenilor ce să facă şi rareori oferă informaţii personale despre viitor. Ele învaţă şi vindecă şi lucrează prin mediumi pentru a învăţa şi vindeca. Oferă ajutor şi dragoste, dar nu te manipulează niciodată şi nu îţi măresc ego-ul.

Entităţile inferioare, pur şi simplu, nu ar putea şi nici nu ar scrie o carte cum sunt cele transmise prin mine, deşi ar putea repeta câteva fraze din înţelepciunea perenă pe care le-au cules de ici, de colo, dacă asta le-ar ajuta la înşelăciune. Nu ar fi distractiv să scrie o carte şi este un proiect prea lung pentru ele. Dar, cel mai important, nu sunt suficient de înţelepte pentru a o face. Deci, când se transmite o carte întreagă, plină de înţelepciune de la început până la sfârşit, şi se spune că este de la Isus,

atunci chiar este Isus, pentru că cei capabili de o astfel de înţelepciune nu şi-ar falsifica identitatea: „După roadele lor, îi veţi cunoaşte”.

Ca o digresiune, orice diferenţe în numeroasele cărţi venite de la Isus se datorează, probabil, diferenţelor între educaţia şi vocabularul mediumilor respectivi. Mediumii sunt instrumente, iar aceste instrumente influenţează ceea ce trece prin ele şi cât de clar.

Plină de fericire şi recunoştinţă, împărtăşesc cu voi aceste cuvinte de la Isus şi relaţia mea cu el, pentru că aceasta m-a îmbogăţit foarte mult şi sper că vă va îmbogăţi şi pe voi. Deci, iată-le! Cărţile dictate de Isus până în 2018 sunt “The Jesus Trilogy”, “A Heroic Life”, “All Grace”, “In the World but Not of It”, şi o serie de cărţi audio numite “Jesus Speaking”.

DESPRE AUTOR

GINA LAKE este o învăţătoare spirituală nondualistă şi autoarea a peste douăzeci de cărţi despre trezirea la adevărata natură. Ea este, de asemenea, un medium şi senzitiv talentat, cu un master în Consiliere psihologică şi o experienţă de peste douăzeci şi cinci de ani în sprijinirea oamenii în evoluţia lor spirituală. În 2012, Isus a început să dicteze cărţi prin intermediul ei. Aceste învăţături de la Isus se bazează pe adevărul universal, nu pe vreo religie. Site-ul ei oferă informaţii despre cărţile sale şi cursul online, un ebook gratuit, un blog şi înregistrări audio şi video:

www.RadicalHappiness.com